

Skatteministeriet
Udkast

J.nr. 2023-3354

Forslag

til

Lov om ændring af boafgiftsloven, kildeskatteloven, opkrævningsloven og forskellige andre love

(Gennemførelse af aftale om skærpede og hurtigere sanktioner på skatteområdet)

§ 1

I boafgiftsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 11 af 6. januar 2023, foretages følgende ændring:

1. I § 42, *stk. 1*, indsættes efter »told- og skatteforvaltningen«: »i et bødeforelæg«, og »tilkendegivelsen« ændres til: »bødeforelægget«.

§ 2

I kildeskatteloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 824 af 28. april 2021, som ændret senest ved § 2 lov nr. 331 af 28. marts 2023, foretages følgende ændring:

1. I § 79, *stk. 1*, indsættes efter »told- og skatteforvaltningen«: »i et bødeforelæg«, og »tilkendegivelsen« ændres til: »bødeforelægget«.

§ 3

I opkrævningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 2711 af 20. december 2021, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 288 af 7. marts 2022 og § 2 i lov nr. 489 af 15. maj 2023 og senest ved § 11 i lov nr. [L 114], foretages følgende ændringer:

1. Efter § 10 c indsættes:

UDKAST

»§ 10 d. Den, der ved sin deltagelse i ledelsen af en virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt medvirker til eller bevirker, at virksomheden på baggrund af en faktura med et urigtigt indhold eller anden urigtig dokumentation for levering eller aftagelse af varer eller ydelser har afgivet urigtige oplysninger ved angivelse eller indberetning af beløb omfattet af § 2, stk. 1, 4. pkt., hæfter for de skatter og afgifter m.v., der ikke bliver angivet eller indberettet som følge af de urigtige oplysninger. Hæftelsen er personlig, ubegrænset og solidarisk.«

2. Efter § 13 indsættes:

»§ 14. Personer, der af told- og skatteforvaltningen er bemyndiget til at udøve funktion som arrestfoged, kan i indeståendet på en pengeinstitutkonto, der tilhører en virksomhed, hvis drift efter et konkret skøn vurderes at indebære en nærliggende risiko for tab for staten, foretage arrest til sikkerhed for virksomhedens betaling af krav efter § 5 og, for så vidt angår en personligt ejet virksomhed, indehaveren eller indehavernes personskatter og bidrag, der antages forsætligt eller groft uagtsomt ikke at ville blive afregnet til told- og skatteforvaltningen.

Stk. 2. Reglerne i retsplejelovens § 627, § 628, stk. 1, § 630, stk. 1, § 632, stk. 1, § 634, § 635, stk. 1, § 637, § 638, stk. 2, og § 639 finder tilsvarende anvendelse ved arrest efter stk. 1.

Stk. 3. Arrest efter stk. 1 fratager virksomheden rådigheden over det kontoindestående, der foretages arrest i.

Stk. 4. Arrestfogeden underretter så vidt muligt virksomheden om en arrest, der er gennemført efter stk. 1. Underretningen skal indeholde oplysninger om de konkrete omstændigheder, der ligger til grund for arresten, sikkerheden, som virksomheden skal stille for at ophæve arresten, jf. retsplejelovens § 630, stk. 1, arrestens retsvirkninger, jf. stk. 3, og hvilken fogedret indsigelser mod arresten kan fremsættes til, jf. stk. 6, 1. pkt.

Stk. 5. Arrest efter stk. 1 bortfalder, hvis told- og skatteforvaltningen undlader at anlægge sag vedrørende arresten og det krav, som arresten efter stk. 1 er foretaget til sikkerhed for, inden udløbet af de i retsplejelovens § 634 nævnte frister, eller hvis sagen afvises eller hæves.

Stk. 6. Indsigelser mod arrest efter stk. 1 kan af virksomheden indgives til fogedretten, der træffer afgørelse i sagen. En arrestfoged kan henskyde tvivlsspørgsmål til fogedrettens afgørelse, selv om der ikke fremsættes indsigelser. Afgørelse efter 1. og 2. pkt. træffes af den fogedret, som skulle have foretaget arresten, hvis denne ikke havde været foretaget af en arrestfoged i medfør af stk. 1.

UDKAST

Stk. 7. Fristen for virksomhedens fremsættelse af indsigelser, jf. stk. 6, 1. pkt., er 4 uger fra arrestens foretagelse. Indsigelser, der fremsættes efter fristens udløb, afvises af fogedretten. Fogedretten kan dog undtagelsesvis indtil 1 år efter arrestens foretagelse tillade, at en indsigelse behandles, medmindre der på dette tidspunkt er afsagt dom i sagen efter retsplejelovens § 634. Fogedrettens afgørelse om indsigelser kan kæres til landsretten efter reglerne i retsplejelovens kapitel 53. Kære har ikke opsættende virkning.

Stk. 8. Told- og skatteforvaltningen kan videregive nødvendige oplysninger om arrest efter stk. 1 til det relevante pengeinstitut. Oplysninger, der er videregivet til pengeinstituttet i medfør af 1. pkt., og som ledelsen eller ansatte i et pengeinstitut under udøvelsen af deres hverv er blevet bekendt med, er fortrolige og er omfattet af reglerne om tavshedspligt efter kapitel 9 i lov om finansiel virksomhed.«

3. I § 18, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »told- og skatteforvaltningen« : »i bødeforelæg«, og »bøde, der er angivet i tilkendegivelsen« ændres til: »i bødeforelægget angivet bøde«.

4. I § 19 b indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* Told- og skatteforvaltningen kan endvidere inddrage en virksomheds registrering for skatter og afgifter m.v., hvis virksomheden eller nogen på dennes vegne forsætlig eller groft uagtsomt

1) har afgivet urigtige oplysninger til brug for angivelse eller indberetning af beløb omfattet af § 2, stk. 1, 4. pkt., på baggrund af en faktura med et urigtigt indhold eller anden urigtig dokumentation for levering eller aftagelse af varer eller ydelser, eller

2) har udstedt en faktura med et urigtigt indhold eller anden urigtig dokumentation for levering eller aftagelse af varer eller ydelser, hvis dokumentationen er egnet til at blive anvendt som grundlag for opgørelsen af en virksomheds skatter eller afgifter m.v.«

§ 4

I skatteindberetningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1754 af 30. august 2021, som ændret ved § 2 i lov nr. 2612 af 28. december 2021, § 1 i lov nr. 902 af 21. juni 2022, § 3 i lov nr. 331 af 28. marts 2023 og § 3 i lov nr. 489 af 15. maj 2023, foretages følgende ændring:

1. I § 61, stk. 1, ændres »at betale den bøde, der er angivet i bødeforelægget« til: »at betale en i bødeforelægget angivet bøde«.

UDKAST

§ 5

I skattekontrolloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 283 af 2. marts 2022, som ændret ved § 3 i lov nr. 2612 af 28. december 2021, § 3 i lov nr. 902 af 21. juni 2022 og § 3 i lov nr. 905 af 21. juni 2022, foretages følgende ændring:

1. I § 86, *stk. 1*, ændres »den i bødeforelægget angivne bøde« til: »en i bødeforelægget angivet bøde«.

§ 6

I toldloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 29 af 4. januar 2022, foretages følgende ændring:

1. I § 73, *stk. 2*, ændres »handlingen foretaget« til: »overtrædelsen begået«.

§ 7

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2024.

Stk. 2. § 3, nr. 1, finder anvendelse for skatter og afgifter m.v., der opstår fra og med den 1. januar 2024.

Stk. 3. § 3, nr. 2, finder også anvendelse for krav, der vedrører perioden før den 1. januar 2024.

Stk. 4. § 3, nr. 4, finder anvendelse for urigtige oplysninger, der afgives fra og med den 1. januar 2024, og fakturaer eller anden dokumentation, der udstedes fra og med den 1. januar 2024.

UDKAST

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Ny sanktionspraksis i sager om skatteunddragelse

2.1.1. Gældende ret

2.1.1.1. Unddragelser, der kan straffes med fængsel

2.1.1.2. Unddragelser, der alene kan straffes med bøde

2.1.1.3. Særligt om sanktionspraksis, hvor den pågældende har meldt sig selv

2.1.2. Skatteministeriets overvejelser

2.1.2.1. Unddragelser, der kan straffes med fængsel

2.1.2.2. Unddragelser, der alene kan straffes med bøde

2.1.2.3. Særligt om sanktionspraksis, hvor den pågældende har meldt sig selv

2.1.3. Den foreslåede ordning

2.1.3.1. Unddragelser, der kan straffes med fængsel

2.1.3.2. Unddragelser, der alene kan straffes med bøde

2.1.3.3. Særligt om sanktionspraksis, hvor den pågældende har meldt sig selv

2.2. Indførelse af tillægsbøder i smuglerisager

2.2.1. Gældende ret

2.2.2. Skatteministeriets overvejelser

UDKAST

2.2.3. Den foreslåede ordning

2.3. Hæftelse for ledelsen i forbindelse med fiktive eller falske fakturaer

2.3.1. Gældende ret

2.3.2. Skatteministeriets overvejelser

2.3.3. Den foreslåede ordning

2.4. Inddragelse af virksomheders registrering i forbindelse med fiktive eller falske fakturaer

2.4.1. Gældende ret

2.4.2. Skatteministeriets overvejelser

2.4.3. Den foreslåede ordning

2.5. Arrest i indeståender på pengeinstitutkonti ved mistanke om svig

2.5.1. Gældende ret

2.5.2. Skatteministeriets overvejelser

2.5.3. Den foreslåede ordning

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

3.1. Økonomiske konsekvenser for det offentlige

3.2. Implementeringskonsekvenser for det offentlige

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

6. Klimamæssige konsekvenser

7. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

8. Forholdet til EU-retten

9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

10. Sammenfattende skema

1. Indledning

Det er en væsentlig forudsætning for opretholdelsen af det danske velfærdssamfund, at virksomhederne betaler de skatter og afgifter, som de er pligtige til at betale. Når skatter og afgifter ikke betales, udhules finansieringen af de velfærdsydelse, som alle nyder godt af, og tilliden til skattevæsenet kan lide et knæk. Derudover vil virksomheder, der ikke følger reglerne, have en urimelig konkurrencefordel i forhold til de lovlydige virksomheder.

Det er derfor helt centralt, at Skatteforvaltningen har effektive sanktionsmuligheder, der sikrer, at virksomhedernes betaling af skatter og afgifter sker efter reglerne. Det gælder ikke mindst, når der er tale om systematisk og organiseret svig, hvor kriminelle f.eks. anvender fiktive eller falske fakturaer for at snyde med skatter og afgifter og forsøger at flytte udbyttet væk fra myndighedernes søgelys ved at overføre det til udlandet.

Lovforslaget gennemfører aftalen *Hårdere straf. Hurtigere konsekvens – Seks tiltag til at styrke indsatsen mod skatteøkonomisk kriminalitet*, som blev indgået den 13. juni 2023 mellem regeringen (Socialdemokratiet, Venstre og Moderaterne) samt Socialistisk Folkeparti, Danmarksdemokraterne, Liberal Alliance, Enhedslisten, Radikale Venstre, Dansk Folkeparti, Alternativet og Nye Borgerlige.

Aftalepartierne er enige om, at straffen for svindel med skatter og afgifter skal skærpes. Dermed bliver konsekvensen mere mærkbar for dem, der snyder fællesskabet. Det er samtidig hensigten, at skærpelsen skal styrke straffebestemmelsernes præventive virkning, så de, der overvejer at snyde, afskrækkes fra at gøre det. Derudover skal konsekvensen falde hurtigere.

Aftalepartierne er derfor enige om at gennemføre højere bøder og beløbsgrænser i fængselssager, tillægsbøder i smuglerisager, enklere og hårdere udmåling af bødestraf, skærpet konsekvens over for handel med falske fakturaer, hurtigere indefrysning af bankkonti og ens beløbsgrænse for unddragelsessager.

På denne baggrund foreslås det for det første at justere en række straffebestemmelse i skattelovgivningen med henblik på at gennemføre en ny sanktionspraksis i sager om skatteunddragelse. Forslaget vil gennemføre de punkter i aftalen, der angår højere bøder og beløbsgrænser i fængselssager, enklere og hårdere udmåling af bødestraf og ens beløbsgrænser i unddragelsessager.

UDKAST

Det foreslås for det andet at indføre tillægsgbøder i fængselssager om smugleri. I modsætning til andre straffesager på skatteområdet gives der ikke sådanne bøder i smuglerisager i dag. Forslaget vil således medføre, at sanktionspraksis i sager om smugleri og sanktionspraksis i den øvrige skatte- og afgiftslovgivning sidestilles på dette punkt.

Det foreslås for det tredje at indføre mulighed for, at Skatteforvaltningen kan pålægge ledelsesmedlemmer at hæfte for de skatter og afgifter, der ikke afregnes som følge af anvendelse af fiktive eller falske fakturaer i den virksomhed, de er knyttet til. Hæftelsen vil være betinget af, at der er tale om et forsætligt eller groft uagtsomt forhold. Med forslaget opnås større sikkerhed for de skatter og afgifter, som virksomheden har unddraget ved at anvende fakturaerne. Hæftelsesansvaret vil kunne blive pålagt, så snart der er truffet en skatte- eller afgiftsmæssig afgørelse, hvorved de pågældende vil opleve en hurtig konsekvens.

Det foreslås for det fjerde, at Skatteforvaltningen skal kunne inddrage registreringen for skatter og afgifter hos de virksomheder, hvor der forsætligt eller groft uagtsomt er udstedt eller anvendt fiktive eller falske fakturaer. Forslaget vil både omfatte de virksomheder, som unddrager skatter og afgifter ved at anvende («købe») fakturaerne, og de virksomheder, som udsteder («sælger») fakturaerne og således medvirker til svindlen.

Det foreslås for det femte, at Skatteforvaltningen skal kunne foretage arrest i virksomheders indeståender på pengeinstitutkonto, så indeståenderne bliver indefrosset, hvis virksomhedens drift indebærer en nærliggende risiko for tab for staten. Skatteforvaltningen vil alene kunne anvendes muligheden, hvis virksomheden antages forsætligt eller groft uagtsomt ikke at ville betale dens skatter og afgifter m.v. Forslaget bygger på en eksisterende ordning, men vil – i modsætning til den eksisterende ordning – indebære, at fogedretten ikke inddrages inden arresten, men umiddelbart efter. Herved øges chancerne for, at udbyttet fra f.eks. organiseret svig ikke forsvinder fra myndighedernes søgelys. Hvis arresten viser sig at være uberettiget, vil virksomheden kunne nedlægge et erstatningskrav mod Skatteforvaltningen.

Det førstnævnte forslag – dvs. forslaget om en ny sanktionspraksis i sager om skatteunddragelse – udgør også de sanktionsinitiativer, der indgår som finansieringsbidrag i aftalen *Flerårsaftale for skattevæsenets økonomi 2023-2027*, som blev indgået den 13. juni 2023 mellem regeringen samt Socialistisk Folkeparti, Danmarksdemokraterne, Liberal Alliance, Det Konservative Folkeparti, Enhedslisten, Radikale Venstre, Dansk Folkeparti og Alternativet. Med aftalen er aftalepartierne bl.a. enige om at tilvejebringe en

del af finansieringsbidraget for 2024-2027 her og nu ved at gennemføre disse initiativer, der i aftalen benævnes som højere beløbsgrænse for fængselsstraf, højere tillægsgøder i straffesager, hvor der idømmes fængselsstraf, skærpelse af sanktionspraksis i bødesager og højere beløbsgrænse for at rejse en unddragelsessag.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Ny sanktionspraksis i sager om skatteunddragelse

2.1.1. Gældende ret

Overtrædelse af bestemmelser i skatte- og afgiftslovgivningen, der begås forsætligt eller groft uagtsomt, kan straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289. Dette følger straffebestemmelser i skattekontrolloven, skatteindberetningsloven, kildeskatteloven, momsloven, lov om afgift af lønsum m.v. (herefter lønsumsafgiftsloven) og punktafgiftslovene. Straffebestemmelserne er beskrevet nærmere i de specielle bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 1, § 2, nr. 1, § 3, nr. 3, § 4, nr. 1, § 5, nr. 1, og § 6, nr. 1.

Overtrædelser af straffebestemmelser i de nævnte love vil kunne medføre, at der realiseres en unddragelse af skat, moms, lønsumsafgift eller punktafgifter (skatte- eller afgiftsunddragelse). Nedenfor beskrives sanktionspraksis om disse overtrædelser. Ved gennemgangen sondres mellem situationer, hvor der kan straffes med fængsel, situationer, hvor der alene kan straffes med bøde, og situationer, hvor den pågældende har meldt sig selv.

Det bemærkes, at nogle af straffebestemmelserne i skattekontrolloven, skatteindberetningsloven, kildeskatteloven, momsloven, lønsumsafgiftsloven og punktafgiftslovene også anvendes ved overtrædelser, der ikke vil kunne medføre, at der realiseres en unddragelse. I disse situationer er der tale om overtrædelser af ordensmæssig karakter, for hvilke sanktionspraksis er en anden end den nedenfor beskrevne.

Endvidere bemærkes, at der ikke er fastlagt en sanktionspraksis for overtrædelser af boafgiftsloven, hvor overtrædelserne kan medføre, at der realiseres en unddragelse af bo- eller gaveafgift.

2.1.1.1. Unddragelser, der kan straffes med fængsel

Der kan straffes med fængsel, hvis der er tale om en overtrædelse af skattekontrolloven, skatteindberetningsloven, lønsumsafgiftsloven, momsloven eller kildeskatteloven, og overtrædelserne er begået af en fysisk person, der har haft forsæt til at unddrage beløb, der samlet set er over 250.000 kr. Hvis der er tale om en overtrædelse af punktafgiftslovene, kan der straffes

UDKAST

med fængsel, hvis den fysiske person har haft forsæt til at unddrage beløb, der samlet set er over 100.000 kr.

Som anført ovenfor er strafferammen for overtrædelse af de nævnte love fængsel indtil 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289. Straffelovens § 289 angår bl.a. skatte- og afgiftssvig af særlig grov karakter, der efter bestemmelsen kan straffes med fængsel indtil 8 år. En overtrædelse om skatte- eller afgiftsunddragelse anses efter fast praksis for som udgangspunkt at være omfattet af straffelovens § 289, hvis den pågældende har haft forsæt til at unddrage beløb på 500.000 kr. eller derover.

Det vil imidlertid bero på en konkret vurdering, hvorvidt overtrædelsen vil skulle henføres til § 289, jf. bl.a. forarbejderne til lov nr. 366 af 24. maj 2005, jf. Folketingstidende 2004-05, (2. samling), tillæg A, side 367. Det fremgår her under pkt. 2.1.1 vedrørende straffelovens § 289, at: »Konkrete forhold, herunder de nærmere forhold omkring udførelsen af svigen, kan imidlertid føre til, at overtrædelser, der vedrører lavere beløb, bør sanktioneres efter straffelovens bestemmelse, mens særlig formildende omstændigheder omvendt kan begrunde, at forhold henføres under skattekontrollovens bestemmelser, selv om svigen vedrører et beløb, der overstiger 500.000 kr.«

Tilsvarende følger det af besvarelsen af et spørgsmål, som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 28. april 2021 (Retsudvalget 2020-21, REU Alm.del - endeligt svar på spørgsmål 1048), hvor bl.a. følgende fremgår om straffelovens § 289: »Rigsadvokaten kan generelt bemærke, at det vil bero på en konkret vurdering, hvorvidt en straffesag om skatteunddragelse henføres til straffelovens § 289 (skattesvig af særlig grov karakter) eller skattekontrolloven. Efter retspraksis lægges der betydelig vægt på beløbets størrelse, og der ses at gælde et udgangspunkt om, at skattesvig for beløb på ca. 500.000 kr. eller derover henføres til straffelovens § 289.«

I tillæg til fængselsstraffen gives efter fast praksis en bøde svarende til unddragelsens størrelse, uanset om forholdet omfattes af straffelovens § 289 eller alene omfattes af straffebestemmelserne i skattekontrolloven, skatteindberetningsloven, kildeskatteloven, momsloven, lønsumsafgiftsloven eller punktafgiftslovene. Denne bøde betegnes som en tillægsbøde. Hvis der er tale om forsøg, jf. straffelovens § 21, stk. 1, udgør tillægsbøden halvdelen af det undtagne beløb.

UDKAST

Grænsen på 500.000 kr. for overtrædelser af straffelovens § 289 gælder for hvert område. Til eksempel kan en skatteunddragelse på 400.000 kr. og en momsunddragelse på 400.000 kr. ikke samlet føre til, at der kan tiltales for § 289 for både skatte- og momsunddragelsen.

2.1.1.2. Unddragelser, der alene kan straffes med bøde

Skatte- og afgiftsunddragelser, der ikke kan straffes med fængsel, kan alene straffes med bøde. Dette omfatter for det første overtrædelser, der er begået ved grov uagtsomhed. For det andet omfatter det overtrædelser, der er begået med forsæt til unddragelse, hvis strafssubjektet er en juridisk person. For det tredje omfatter det overtrædelser, hvis strafssubjektet er en fysisk person, og unddragelsen ikke overstiger de ovenfor nævnte beløbsgrænser på 100.000 kr. og 250.000 kr. I disse sager beregnes bøden som udgangspunkt efter faste takster. Bøder, der beregnes efter disse takster, betegnes som normalbøder.

Normalbøden udmåles til to gange det unddragne beløb, når der er forsæt til unddragelse, og en gang det unddragne beløb ved grov uagtsomhed. Af den del af unddragelsen, der ikke overstiger 60.000 kr., beregnes normalbøden kun som en gang det unddragne beløb, når der er forsæt til unddragelse, og som halvdelen af det unddragne beløb ved grov uagtsomhed. Denne grænse på 60.000 kr. betegnes som progressionsgrænsen.

Da tillæggsbøder i fængselssager alene udgør et beløb, der svarer til unddragelsens størrelse, jf. ovenfor, foretages der således en lempeligere bødeberegning i fængselssager end i bødesager, hvor bøden beregnes efter normalbødetaksterne for forsætlig unddragelse.

For overtrædelser af skattekontrollovens § 83, stk. 1-3, jf. stk. 5, der omhandler passiv skattesvig begået ved grov uagtsomhed, anvendes en særegen strafpraksis, der adskiller sig fra den, der er beskrevet ovenfor. I denne situation beregnes bøden som 1/3 af det unddragne beløb, og progressionsgrænsen på 60.000 kr. anvendes ikke ved beregningen.

Ved førstegangsovertrædelser i sager, hvor der er tale om normalbøder, rejses der efter praksis alene en bødesag, hvis unddragelsen overstiger visse beløbsgrænser.

Ved forsætlig unddragelse af skat, moms eller lønsumsafgift rejses der ikke en bødesag, hvis der er tale om en førstegangsovertrædelse, og unddragelsen er 10.000 kr. eller derunder. Ved forsætlig unddragelse af punktafgifter er beløbsgrænsen 5.000 kr. ved førstegangsovertrædelser.

UDKAST

Ved grov uagtsom unddragelse af skat, moms eller lønsumsafgift rejses der ikke en bødesag, hvis der er tale om en førstegangsovertrædelse, og unddragelsen er 20.000 kr. eller derunder. Ved grov uagtsom unddragelse af punktafgifter er beløbsgrænsen 10.000 kr. ved førstegangsovertrædelser.

Det lægges som udgangspunkt til grund, at der højst er handlet groft uagtsomt, hvis der ikke foreligger et åbenbart forsætligt forhold, og den samlede unddragne skat, moms og lønsumsafgift ikke overstiger 20.000 kr. Tilsvarende gælder, hvor de samlede unddragne punktafgifter ikke overstiger 10.000 kr.

Hvis en unddragelse kan straffes med bøde, kan sagen efter omstændighederne afgøres administrativt af Skatteforvaltningen med et bødeforelæg. Dette følger af kompetencebestemmelserne i skattekontrollovens § 86, kildeskattelovens § 79, opkrævningslovens § 18, skatteindberetningslovens § 3 og boafgiftslovens § 42.

Det er en betingelse, for at Skatteforvaltningen kan afgøre sagen administrativt med et bødeforelæg, at sigtede erklærer sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden en nærmere angiven frist at betale den i bødeforelægget angivne bøde.

2.1.1.3. Særligt om sanktionspraksis, hvor den pågældende har meldt sig selv

I situationer, hvor en person, der har begået en strafbar overtrædelse af skatte- eller afgiftslovgivningen, foretager selvanmeldelse, anvendes en selvstændig sanktionspraksis.

I praksis foreligger der selvanmeldelse i skatte- og afgiftsstraffesager, når den pågældende eller dennes revisor, advokat m.v. frivilligt henvender sig til Skatteforvaltningen med anmodning om at berigtige fejl, eller hvor den pågældende selv har berigtiget fejlen og medtaget beløbet i en senere angivelse.

Ved selvanmeldelse gøres der ikke strafansvar gældende, når der foreligger uagtsomhed, herunder grov uagtsomhed, uanset skatte- eller afgiftsunddragelsens størrelse. Ligeledes gøres der ikke strafansvar gældende, når en forsætlig unddragelse ikke overstiger 100.000 kr.

Hvis der er sket selvanmeldelse, gøres der strafansvar gældende, hvis den pågældende havde forsæt til unddragelse af beløb over 100.000 kr. Hvis unddragelsen ikke overstiger 250.000 kr., fremsender Skatteforvaltningen sagen til politiet med påstand om en bøde på én gang unddragelsen. Hvis

unddragelsen overstiger 250.000 kr., men ikke overstiger 500.000 kr., fremsender Skatteforvaltningen sagen til politiet med påstand om betinget fængselsstraf og en tillægsbøde svarende til det unddragne beløb. Hvis unddragelsen er 500.000 kr. eller derover, og forholdet efter fast praksis dermed som udgangspunkt er omfattet af straffelovens § 289, fremsender Skatteforvaltningen sagen til politiet med påstand om fængselsstraf og en tillægsbøde svarende til halvdelen af det unddragne beløb.

2.1.2. Skatteministeriets overvejelser

Det er Skatteministeriets vurdering, at der kan foretages en række justeringer af sanktionspraksis, der dels vil kunne medføre et skærpet bødeniveau ved store skatte- og afgiftsunddragelser, dels regelforenkle og mindske risiciene for lange sagsbehandlingstider.

Justeringerne er beskrevet i det følgende, hvor der sondres mellem unddragelser, der kan straffes med fængsel, unddragelser, der alene kan straffes med bøde, og situationer, hvor den pågældende har meldt sig selv.

2.1.2.1. Unddragelser, der kan straffes med fængsel

Som nævnt ovenfor foretages en lempeligere bødeberegning ved tillægsbøder i fængselssager end i bødesager, hvor bøden beregnes efter normalbødetaksterne for forsætlig unddragelse. Den, der overtræder skatte- og afgiftslovgivningen, kan således opleve det som økonomisk fordelagtigt at blive straffet med fængsel og en tillægsbøde i forhold til at blive straffet med en bøde, der beregnes efter normalbødetaksterne.

Dette kan imødegås ved, at bødeberegningen i sager om forsætlig skatte- eller afgiftsunddragelse harmoniseres, således at bøden beregnes på samme måde, uanset om der er tale om en tillægsbøde eller en bøde, der beregnes efter normalbødetaksterne.

Forsætlige, og ikke mindst systematiske og organiserede, overtrædelser af skatte- og afgiftslovgivningen udgør en risiko for væsentlige tab for statskassen. Det gælder særligt ved unddragelser, der er så store, at fængselsstraf kan blive aktuelt.

En harmonisering af bødeniveauerne vil til dels kunne ske ved at fordoble tillægsbøden i sager om unddragelse, der kan straffes med fængsel. Det vil kunne styrke straffebestemmelsernes præventive effekt og skærpe de økonomiske konsekvenser for dem, der bevidst søger at unddrage det offentlige store beløb.

UDKAST

Harmoniseringen vil til dels også kunne ske ved, at progressionsgrænsen ved beregningen af bøder, der beregnes efter normalbødetaksterne, ophæves, jf. nærmere nedenfor om unddragelser, der alene kan straffes bøde.

På baggrund af en gennemgang af praksis vurderes det, at der generelt idømmes betinget fængselsstraf og en tillægsbøde ved unddragelser mellem beløbsgrænserne for fængselsstraf på hhv. 100.000 kr. og 250.000 kr., jf. ovenfor om overtrædelse af henholdsvis punktafgiftslovene og skattekontrolloven m.fl., og beløbsgrænsen på 500.000 kr. Hvis den dømte person ikke overtræder vilkårene for sin betingede fængselsstraf, vil vedkommende således ikke skulle i fængsel, men alene betale en bøde. Økonomisk vil straffen for den dømte dermed efter omstændighederne være mindre, end hvis sagen kunne afsluttes hos Skatteforvaltningen med et administrativt bødeforelæg.

Gennemførelse af en sag ved domstolene er mere byrdefuld for både myndighederne og den sigtede i forhold til sager, der afsluttes administrativt hos Skatteforvaltningen. Det skyldes, at domstolssagen først er blevet behandlet hos både Skatteforvaltningen, politiet og anklagemyndigheden, inden den behandles ved domstolene. Det medfører desuden, at dommen generelt først foreligger længere tid efter, at overtrædelsen er begået. Herved øges risikoen for f.eks. bødenedsættelse på grund af sagens alder.

For at imødegå dette vil beløbsgrænsen for fængselsstraf i både skatte- og afgiftssager kunne hæves, så sager, hvor unddragelsen ikke udgør 500.000 kr. eller derover, vil kunne afsluttes af Skatteforvaltningen med et administrativt bødeforelæg, hvis betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt. Hvis unddragelsen er 500.000 kr. eller derover, vil sagerne ikke kunne afsluttes af Skatteforvaltningen, og de vil derfor skulle sendes til politiet med henblik på domstolsbehandling.

Det vil fortsat skulle være udgangspunktet, at en sag om unddragelse for 500.000 kr. eller derover vil skulle henføres til straffelovens § 289. Dette udgangspunkt vil fortsat kunne fraviges efter en konkret vurdering ud fra den enkelte sags omstændigheder, jf. også pkt. 2.1.1 ovenfor.

En forhøjelse af grænsen for, hvornår skatte- og afgiftsunddragelser skal straffes med fængselsstraf efter skattelovgivningen, kan give anledning til overvejelser om en eventuel forhøjelse af grænsen for, hvornår en unddragelse skal henføres under straffelovens § 289 og dermed som udgangspunkt medføre en ubetinget fængselsstraf. Det skyldes, at den gældende beløbsgrænse for anvendelse af § 289 vil indebære, at adgangen efter strafferammerne i skatte- og afgiftslovgivningen til at idømme fængsel indtil 1

UDKAST

år og 6 måneder i praksis fremover ikke vil blive udnyttet, idet der som udgangspunkt vil blive fastsat bødestraf for unddragelse op til 500.000 kr. efter skatte- og afgiftslovgivningen og ubetinget fængselsstraf for unddragelse på 500.000 eller derover efter straffelovens § 289.

Der er imidlertid efter fast retspraksis en tilsvarende beløbsgrænse på 500.000 kr. for flere af straffelovens andre formueforbrydelser, hvorfor spørgsmålet om en eventuel forhøjelse af beløbsgrænsen bør overvejes samlet for disse forbrydelser.

Det bemærkes i den forbindelse, at der er nedsat et udvalg, som har til opgave at afdække forholdet mellem strafniveauet og de gældende straffesatser for udvalgte straffelovsbestemmelser samt undersøge, hvorvidt domstolene følger lovgivers anvisninger om strafudmåling i lovforarbejderne. Udvalget forventes bl.a. at afdække strafniveauet for straffelovens formueforbrydelser.

En ændring af beløbsgrænsen forventes desuden at understøtte en hurtigere sagsbehandling og frigøre ressourcer i Skatteforvaltningen. Det skyldes, at flere sager vil være omfattet af reglerne om Skatteforvaltningens adgang til at afslutte straffesager administrativt, hvor sagsbehandlingstiden for Skatteforvaltningen gennemsnitligt er kortere end i sager, der skal oversendes til politiet med henblik på domstolsbehandling. Derudover vil de pågældende sager som udgangspunkt ikke længere forudsætte brug af ressourcer hos politiet, anklagemyndigheden og domstolene, idet Skatteforvaltningen vil have adgang til at behandle dem og afslutte dem, hvis bødeforelægget vedtages.

En ny sanktionspraksis, hvorefter beløbsgrænsen for fængsel hæves til 500.000 kr., vil kunne begrænses til førstegangstilfælde i sager om forsætlig unddragelse. I gentagelsestilfælde vil der kunne anvendes en lavere beløbsgrænse på 250.000 kr., hvilket vil svare til den gældende beløbsgrænse for fængsel ved forsætlig unddragelse i forbindelse med overtrædelser af skattekontrolloven, skatteindberetningsloven, lønsumsafgiftsloven, momsloven eller kildeskatteloven. Dette vil indebære, at hvis der er tale om et gentagelsestilfælde af forsætlig unddragelse, og unddragelsen udgør et beløb på mere end 250.000 kr., vil sagen skulle sendes til politiet med henblik på domstolsbehandling.

2.1.2.2. Unddragelser, der alene kan straffes med bøde

Som anført ovenfor vil en harmonisering af bødeberegningen i sager om

UDKAST

forsætlig skatte- eller afgiftsunddragelse til dels kunne ske ved, at progressionsgrænsen ved beregningen af normalbøder ophæves. Dette vil medføre en skærpelse af bødeniveauet i unddragelsessager, der alene kan straffes med bøde, uanset om overtrædelsen begås forsætligt eller groft uagtsomt.

Både forsætlige og groft uagtsomme overtrædelser af skatte- og afgiftslovgivningen udgør en risiko for væsentlige tab for statskassen. Det vurderes, at en generel skærpelse af sanktionspraksis i bødesager vil kunne afholde flere fra at overtræde skatte- og afgiftslovgivningen, uanset om der er tale om overtrædelser, der begås bevidst, eller overtrædelser, der begås som følge af manglende opmærksomhed på skatte- og afgiftsreglerne.

Desuden vurderes det, at praksis for, hvornår der rejses en bødesag, og hvordan bøder udmåles i de mindste bødesager, hvor unddragelsen ikke overstiger 40.000 kr., med fordel kan justeres. En sådan justering vil kunne understøtte, at de mindste bødesager sanktioneres lempeligere og hurtigere, bl.a. med den virkning, at Skatteforvaltningen i videre omfang vil kunne få mulighed for at prioritere sager af grovere karakter.

2.1.2.3. Særligt om sanktionspraksis, hvor den pågældende har meldt sig selv

Som beskrevet ovenfor i pkt. 2.1.2.1 vil beløbsgrænsen på 250.000 kr. for fængselsstraf kunne hæves, bl.a. af hensyn til en hurtigere gennemførelse af straffesagen og mindskede risici for bødenedsættelse på grund af sagens alder.

I selvanmeldelsessager vil beløbsgrænsen på 250.000 kr., der er beskrevet ovenfor i pkt. 2.1.1, kunne hæves ud fra de samme hensyn. Herved vil beløbsgrænsen i selvanmeldelsessager og i øvrige sager fortsat være ens.

Som også beskrevet ovenfor vil tillægsbøden i sager, der kan straffes med fængsel, kunne fordobles for bl.a. at styrke straffebestemmelsernes præventive effekt og for at ensarte bødeberegningen i sager om forsætlig unddragelse, uanset om der vil kunne straffes med fængsel eller ej.

I selvanmeldelsessager vil tillægsbøden kunne fordobles ud fra de samme hensyn.

2.1.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at foretage en række sproglige justeringer af kompetencebestemmelserne i boafgiftslovens § 42, stk. 1, kildeskattelovens § 79, stk. 1, opkrævningslovens § 18, stk. 1, skatteindberetningslovens § 61, stk. 1, og skattekontrollovens § 86, stk. 1.

UDKAST

Med forslaget er det forudsat, at sanktionspraksis i straffesager om overtrædelse af kildeskatteloven, lønsumsafgiftsloven, momsloven, opkrævningsloven, skatteindberetningsloven, skattekontrolloven og punktafgiftslovene ændres på en række punkter.

Endvidere er det forudsat, at den sanktionspraksis, der vil skulle gælde ved overtrædelser af de ovenfor nævnte skatte- og afgiftslove, også vil skulle gælde ved overtrædelser af boafgiftsloven.

Den forudsatte sanktionspraksis er beskrevet nedenfor.

2.1.3.1. Unddragelser, der kan straffes med fængsel

For det første er det med forslaget forudsat, at der ikke længere vil skulle foretages en lempeligere bødeberegning, hvor der også straffes med fængsel.

Tillægsbøden vil således skulle fordobles i sager om unddragelse af skat, moms, lønsumsafgift og punktafgifter, hvor der kan straffes med fængsel. Tillægsbøden vil herefter som udgangspunkt udgøre et beløb, der svarer til det dobbelte af det unddragne beløb.

Da det med lovforslaget tillige er forudsat, at progressionsgrænsen ved beregning af normalbøder afskaffes, jf. nedenfor, vil bødeberegningen herefter foretages på samme måde, uanset om der er tale om en tillægsbøde eller en bøde, der beregnes efter normalbødetaksterne.

I situationer, hvor der er tale om forsøg, jf. straffelovens § 21, stk. 1, vil tillægsbøden udgøre et beløb, der svarer til det unddragne beløb.

For det andet er det med forslaget forudsat, at beløbsgrænsen for, hvornår der kan straffes med fængsel, hæves til 500.000 kr., uanset om sagen angår unddragelse af skat, moms, lønsumsafgift eller punktafgifter, jf. dog nedenfor om gentagelsestilfælde. Dette vil medføre, at hvis unddragelsen ikke udgør 500.000 kr. eller derover, vil der i disse sager kunne straffes med bøde, og de vil dermed kunne afsluttes administrativt af Skatteforvaltningen, hvis betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt. Er unddragelsen 500.000 kr. eller derover, vil sagen skulle sendes til politiet med henblik på domstolsbehandling.

Ligesom efter gældende ret vil en unddragelse på 500.000 kr. eller derover som udgangspunkt skulle henføres til straffelovens § 289, hvor strafferammen er indtil 8 års fængsel. Som i dag vil det imidlertid skulle bero på en konkret vurdering, hvorvidt forholdet skal henføres til straffelovens § 289,

UDKAST

eller det skal henføres til straffebestemmelsen i særlovgivningen, der hjemler straf indtil 1 år og 6 måneder. Der henvises i denne forbindelse til afsnittet om praksis for straffelovens § 289 under pkt. 2.1.1.1 ovenfor.

Hvis der er tale om overtrædelser af forskellige love, og de enkelte overtrædelser ikke udgør 500.000 kr. eller derover, men overtrædelserne samlet set udgør 500.000 kr. eller derover, vil beløbsgrænsen for fængselsstraf være overskredet. F.eks. vil en punktafgiftsunddragelse på 400.000 kr. og en momsunddragelse på 400.000 kr. samlet set føre til, at grænsen er overskredet.

Straffelovens § 289 vil imidlertid ikke finde anvendelse i den situation, der er nævnt ovenfor. F.eks. vil en punktafgiftsunddragelse på 400.000 kr. og en momsunddragelse på 400.000 kr. ikke samlet set føre til, at forholdet kan henføres under straffelovens § 289.

Det er forudsat, at beløbsgrænsen på 500.000 kr., jf. ovenfor, ikke vil finde anvendelse i gentagelsestilfælde.

I gentagelsestilfælde er det forudsat, at hvis den pågældende forsætligt unddrager skatter eller afgifter for mere end 250.000 kr., og den pågældende tidligere er blevet straffet for at unddrage skatter eller afgifter for mere end 250.000 kr., vil vedkommende kunne straffes med fængsel og en tillægsbøde svarende til to gange det unddragne beløb. I denne situation vil den gentagne overtrædelse således have en gentagelsesvirkning, hvor beløbsgrænsen for fængselsstraf er lavere.

Gentagelsesvirkningen vil finde anvendelse, uanset hvilke skatter eller afgifter den tidligere straffesag angik.

Hvis der er tale om overtrædelser af forskellige love, og de enkelte overtrædelser ikke udgør mere end 250.000 kr., men overtrædelserne samlet set udgør mere end 250.000 kr., vil beløbsgrænsen være overskredet.

F.eks. vil der kunne straffes med fængsel og en tillægsbøde på to gange det unddragne beløb, hvis den pågældende forsætligt unddrager 300.000 kr. (f.eks. 200.000 kr. i moms og 100.000 kr. i skat), og vedkommende tidligere er blevet straffet med bøde som følge af en forsætlig unddragelse på 280.000 kr. (f.eks. 180.000 kr. i punktafgifter og 100.000 kr. i moms).

Gentagelsesvirkningen vil ophøre, når der, førend den nye strafbare handling blev begået, er forløbet 10 år, efter at den tidligere straf er udstået, endeligt eftergivet eller bortfaldet. Er den tidligere straf en bødestraf, regnes den nævnte frist fra datoen for den endelige dom eller bødens vedtagelse.

UDKAST

Med hensyn til betingede domme regnes fristen fra den endelige dom. Dette følger af straffelovens § 84, stk. 3.

2.1.3.2. Unddragelser, der alene kan straffes med bøde

For det tredje er det med forslaget forudsat, at progressionsgrænsen på 60.000 kr., der i dag finder anvendelse ved beregningen af normalbøder, ophæves. Dette vil medføre en ikke uvæsentlig skærpelse af praksis for normalbøder.

Til belysning heraf er nedenfor to eksempler på beregning af bøder, der sammenligner gældende praksis, hvor progressionsgrænsen finder anvendelse, med lovforslagets forudsatte praksis, hvorefter progressionsgrænsen ophæves.

Efter den gældende praksis vil bøden ved en unddragelse på 100.000 kr., der er begået ved grov uagtsomhed, udgøre $(\frac{1}{2} \times 60.000 \text{ kr.}) + (100.000 \text{ kr.} - 60.000 \text{ kr.}) = 70.000 \text{ kr.}$ Med den forudsatte nye praksis vil bøden i den samme situation udgøre $1 \times 100.000 \text{ kr.} = 100.000 \text{ kr.}$

Efter den gældende praksis vil bøden ved en forsætlig unddragelse på 200.000 kr. udgøre $(60.000 \text{ kr.} \times 1) + (140.000 \text{ kr.} \times 2) = 340.000 \text{ kr.}$ Med den forudsatte nye praksis vil bøden i den samme situation udgøre $2 \times 200.000 \text{ kr.} = 400.000 \text{ kr.}$

Foruden at medføre en skærpelse af bødeniveauet vil den forudsatte ophævelse af progressionsgrænsen medføre en forenkling af bødeberegningen, idet der ved beregningen alene vil skulle henses til tilregnelsergraden og unddragelsens størrelse, men ikke længere hvorvidt unddragelsen overstiger 60.000 kr.

Den særegne strafpraksis, der anvendes ved overtrædelser af skattekontrollovens § 83, stk. 1-3, jf. stk. 5, vil fortsat finde anvendelse. I denne situation vil bøden således fortsat skulle beregnes som $\frac{1}{3}$ af det unddragne beløb.

For det fjerde er det med forslaget forudsat, at der sker en ændring af praksis for, hvornår der rejses en bødesag i førstegangstilfælde, og hvordan bøder udmåles i de mindste bødesager.

Det er således forudsat, at minimumsgrænsen for at rejse en bødesag i førstegangstilfælde, hvor bøden beregnes efter taksterne for normalbøder, vil skulle udgøre 40.000 kr., uanset om der er tale om unddragelse af skat, moms, lønsumsafgift eller punktafgifter, og uanset om overtrædelserne begås forsætligt eller groft uagtsomt. Dette vil udgøre en forenkling, der vil

UDKAST

gøre det nemmere for borgere og virksomheder at forudse, hvornår de risikerer at få en normalbøde.

Derudover er det forudsat, at en overtrædelse i de mindste sager, hvor unddragelsen ikke overstiger 40.000 kr., men overstiger 20.000 kr., vil kunne medføre en bøde af ordensmæssig karakter i stedet for en bøde, der beregnes efter taksterne for normalbøder. Det er forudsat, at bøden vil skulle udgøre 5.000 kr., uanset om der er handlet forsætligt eller groft uagtsomt. Da det herved vil være uden betydning, om der er handlet forsætligt eller groft uagtsomt, forventes ændringen at understøtte en hurtigere sagsbehandling.

Normalbøden efter den forudsatte praksisændring vil være hjemlet i de eksisterende straffebestemmelser om unddragelse af skat, moms, lønsumsafgift eller punktafgifter. Skatteforvaltningen vil således have adgang til at udstede bødeforelæg efter den forudsatte praksis i henhold til de eksisterende kompetencebestemmelser i boafgiftslovens § 42, stk. 1, kildeskattelovens § 79, stk. 1, opkrævningslovens § 18, stk. 1, skatteindberetningslovens § 61, stk. 1, og skattekontrollovens § 86, stk. 1.

Samlet set vil den nye forudsatte praksis for ordensbøder og de ovenfor beskrevne ændringer af progressions- og minimumsgrænsen medføre, at de mindste sager, hvor unddragelsen ikke overstiger 40.000 kr., men overstiger 20.000 kr., vil kunne sanktioneres lempeligere og hurtigere med en fast bødetakst, mens de grovere sager sanktioneres hårdere efter nogle forenkede principper. Det vil medføre, at borgere og virksomheder i videre omfang vil kunne forudse konsekvenserne af at overtræde skatte- og afgiftslovgivningen.

2.1.3.3. Særligt om sanktionspraksis, hvor den pågældende har meldt sig selv

For det femte er det med forslaget forudsat, at sanktionspraksis i tilfælde af selvanmeldelse tilpasses de forudsatte ændringer, hvorefter beløbsgrænsen for frihedsstraf øges fra 250.000 kr. til 500.000 kr., og bødestørrelsen i fængselssager om forsætlig unddragelse fordobles.

På denne baggrund er det forudsat, at forsætlige unddragelser over 100.000 kr. indtil 500.000 kr. eller derover, straffes med en bøde, der svarer til unddragelsens størrelse, hvis der er tale om en selvanmeldelsessag.

Derudover er det forudsat, at forsætlige unddragelser på 500.000 kr. eller derover straffes med fængsel og en tillæggsbøde svarende til unddragelsens størrelse, hvis der er tale om en selvanmeldelsessag. Det vil være op til domstolene at vurdere, hvorvidt fængselsstraffen skal gøres betinget.

Med lovforslaget er det forudsat, at der fortsat ikke gøres strafansvar gældende i sager, hvor der sker selvanmeldelse, når der foreligger grov uagtsomhed, uanset unddragelsens størrelse, eller hvor der er forsæt til unddragelse, og den samlede unddragelse ikke overstiger 100.000 kr.

2.2. Indførelse af tillægsbøder i smuglerisager

2.2.1. Gældende ret

Reglerne om straf for smugleri følger af toldlovens § 73, stk. 1-3. I smuglerisager, der straffes med fængsel, straffes ikke tillige med en tillægsbøde, sådan som det er tilfældet i sager om unddragelse af skatter og afgifter, jf. pkt. 2.1.1.1 ovenfor.

Det følger af § 73, stk. 2, at hvis en handling efter § 73, stk. 1 er foretaget med forsæt for at undgå betaling af told eller afgifter, straffes den som smugleri med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289.

Det følger af § 73, stk. 1, at med bøde straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt 1) undlader for Skatteforvaltningen at angive varer, der indføres til eller udføres fra det danske toldområde eller fraføres eller tilføres en frihavn eller et toldoplæg i det danske toldområde, når en sådan angivelse er foreskrevet i denne lov, de i medfør af loven fastsatte forskrifter eller artikel 127, stk. 1, artikel 145, stk. 1, artikel 158, stk. 1, artikel 263, stk. 1, artikel 270, stk. 1, artikel 271, stk. 1, eller artikel 274, stk. 1, i EU-toldkodeksen, 2) fjerner varer, der er forseglet af toldmyndighederne eller efter disses bestemmelse, 3) bruger eller forbruger uberigtigede varer, jf. dog § 3 og § 46, 4) bruger eller forbruger varer, der er fritaget for told og afgifter efter § 58, 5) sælger eller på anden måde overdrager varer, der er fritaget for told og afgifter efter § 58 og § 59 i strid med de for told- og afgiftsfriheden fastsatte betingelser, eller 6) tilbagefører fra et befordringsmiddel eller på anden måde tilbageholder varer, der er angivet til udførsel mod godtgørelse af eller fritagelse for told eller afgifter uden at angive dette for Skatteforvaltningen.

Det følger af § 73, stk. 3, at på samme måde som anført i toldlovens § 73, stk. 2, straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt sælger eller på anden måde overdrager, køber eller på anden måde erhverver, modtager, transporterer eller opbevarer indsmuglede varer.

Det følger af § 73, stk. 4, at overtrædelse af stk. 1-3 eller straffelovens § 289 medfører pligt til at betale de på varerne hvilende told- og afgiftsbeløb.

Efter praksis kan der straffes med fængsel i smuglerisager, hvis der ved overtrædelsen unddrages forsætligt for mere end 30.000 kr.

2.2.2. Skatteministeriets overvejelser

Der vil kunne gennemføres en praksisændring, hvorefter der i smuglerisager, der straffes med fængsel, tillige straffes med en tillægsgbøde som i sager om forsætlig unddragelse af skatter og afgifter ved overtrædelse af lovgivningen om skat, moms, lønsumsafgift eller punktafgifter.

Dette vil medføre en ensretning af sanktionspraksis på tværs af lovgivningen om skatte- og afgiftssvig og smugleri. En sådan ensretning kan begrundes med, at smugleri – ligesom skatte- og afgiftssvig – har til formål at opnå en unddragelse ved overtrædelse af lovgivning på Skatteministeriets område. Derudover vil ændringen kunne have en generalpræventiv effekt, idet den vil medføre, at der vil kunne straffes hårdere i sager om smugleri.

Desuden bemærkes, at ændringen vil imødekomme et ønske om skærpet straf i sager om illegal handel med cigaretter, som indgik i beslutningsforslag B 123 (folketingsåret 2017-18), der blev vedtaget den 4. juni 2018.

2.2.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at foretage en sproglig justering af toldlovens § 73, stk. 2, der vil ensrette sprogbrugen i § 73, stk. 2 og 4. De to bestemmelser vil herefter begge anvende begrebet »overtrædelse«.

Med ændringen er det forudsat, at der i smuglerisager om overtrædelse af § 73, stk. 2 eller 3, der medfører fængselsstraf, tillige skal beregnes en tillægsgbøde svarende til det dobbelte af det beløb, som den pågældende havde forsæt til at undgå at betale.

Beregningen af tillægsgbøder i smuglerisager vil dermed svare til, hvad der er forudsat i pkt. 2.1.3 i sager om skatte- og afgiftssvig.

Beløbsgrænsen for fængsel på 30.000 kr. vil fortsat finde anvendelse i smuglerisager.

2.3. Hæftelse for ledelsen i forbindelse med fiktive eller falske fakturaer

2.3.1. Gældende ret

Afgiftspligtige efter momsloven skal efter udløbet af hver afgiftsperiode til Skatteforvaltningen angive størrelsen af virksomhedens tilsvarende af afgift (moms), jf. momslovens § 57, stk. 1.

Reglerne om, hvem der er momspligtige, fremgår af momslovens § 3. Heraf fremgår bl.a., at juridiske eller fysiske personer, der driver selvstændig økonomisk virksomhed, er momspligtige, jf. stk. 1.

UDKAST

Momspligten indtræder på det tidspunkt, hvor leveringen af varen eller ydelsen finder sted (leveringstidspunktet), jf. § 23, stk. 1, og den momspligtige person skal for leveringen som udgangspunkt udstede en faktura til aftageren (kunden), jf. § 52 a, stk. 1, 1. pkt. Ved levering af en vare forstås overdragelse af retten til som ejer at råde over et materielt gode, mens levering af en ydelse omfatter enhver anden levering, jf. § 4, stk. 1, 2. og 3. pkt.

Momstilsvaret opgøres som forskellen mellem den udgående og den indgående moms, jf. § 56, stk. 1, 1. og 2. pkt., hvor den udgående moms udgøres af bl.a. virksomhedens leverancer, jf. stk. 2, mens den indgående moms udgøres af bl.a. virksomhedens fradragsberettigede indkøb, jf. stk. 3. En momspligtig kunde vil således kunne trække sine fradragsberettigede indkøb fra ved beregning af sit momstilsvær.

Det følger af § 37, stk. 2, nr. 1, at den fradragsberettigede moms er momsen af varer og ydelser, der er leveret til virksomheden. Hvis varen eller ydelsen ikke er leveret til virksomheden, er momsen således ikke fradragsberettiget efter denne bestemmelse.

Som udgangspunkt skal enhver, der er skattepligtig her til landet, årligt oplyse Skatteforvaltningen om sin indkomst, hvad enten den er positiv eller negativ, jf. skattekontrollovens § 2, stk. 1.

Driftsomkostninger, dvs. de udgifter, som i årets løb er anvendt til at erhverve, sikre og vedligeholde den skattepligtige indkomst, kan fradrages i indkomsten, jf. statsskattelovens § 6 a. I det omfang, udgifter ikke er anvendt til at erhverve, sikre og vedligeholde indkomsten, kan der således ikke ske fradrag i indkomsten, medmindre der er særlig hjemmel hertil.

En skattepligtig, der ønsker at fradrage udgifter i sin indkomst, skal kunne dokumentere, at udgiften er afholdt. Hvis den skattepligtige opfylder bogføringslovens krav, vil den skattepligtige som udgangspunkt opfylde kravene til bogføring og regnskab efter skattelovgivningen. Det udelukker ikke i sig selv fradragsret, at den skattepligtige ikke opfylder kravene i bogføringsloven, men i praksis stilles der dog et bevismæssigt krav om dokumentation i form af eksterne købsbilag, afregningsbilag godkendt af leverandøren, kontoudtog fra leverandøren og lignende. Derudover skal den skattepligtige kunne dokumentere eller sandsynliggøre, at eventuelle udgiftsbilag dækker over realiteter, og at samtlige betingelser for fradrag er opfyldt. Praksis angående betingelser for fradragsret ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst er nærmere beskrevet i den juridiske vejledning, afsnit C.C.2.2.1.1.

UDKAST

I de situationer, hvor betingelserne for at opnå fradrag ikke er opfyldt, eller opgørelsen af eller den skattepligtige indkomst ikke er korrekt, kan Skatteforvaltningen foretage en ændring af den pågældende virksomheds moms-tilsvar eller skattepligtige indkomst.

Det følger af kildeskattelovens § 43, stk. 1, 1. pkt., at til A-indkomst henregnes enhver form for vederlag i penge samt i forbindelse hermed ydet fri kost og logi for personligt arbejde i tjenesteforhold, herunder løn, feriegodtgørelse, honorar, tantieme, provision, drikkepenge og lignende ydelser.

Det følger af § 46, stk. 1, 1. pkt., at i forbindelse med enhver udbetaling af A-indkomst skal den, for hvis regning udbetalingen foretages, indeholde foreløbig skat i det udbetalte beløb.

Det følger af § 49 A, at den arbejdsmarkedsbidragspligtige indkomst, for hvilken der foretages indeholdelse af arbejdsmarkedsbidrag, omfatter vederlag m.v. som nævnt i § 43, stk. 1.

Opkrævningsloven indeholder regler, der fastsætter, at ledelsen i en virksomhed under visse betingelser hæfter for virksomhedens skatter og afgifter m.v. (tilsvaret), i det omfang disse opstår som følge af uregistreret virksomhed. Det følger således af opkrævningslovens § 10 b, 1. pkt., at den, der ved sin deltagelse i ledelsen af en virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt medvirker til eller bevirker, at driften af virksomheden indledes eller fortsættes, uden at virksomheden er registreret for et eller flere registreringsforhold efter skatte- og afgiftslove, hvor opkrævningsloven reguleres efter opkrævningsloven, hæfter for de af loven omfattede skatter og afgifter m.v., der opstår som følge af den uregistrerede virksomhed. Ligeledes følger det af § 10 c, 1. pkt., at den, der ved sin deltagelse i ledelsen af en virksomhed, der efterfølgende er ophørt, forsætligt eller groft uagtsomt har medvirket til eller bevirket, at der er afgivet urigtige eller vildledende oplysninger eller fortiet oplysninger til brug for angivelse eller indberetning til indkomstregisteret af skatter eller afgifter m.v. efter § 2, stk. 1, eller § 9, stk. 1 eller 2, hæfter for de skatter og afgifter m.v., der som følge heraf ikke er blevet angivet eller indberettet.

I tilfælde, hvor Skatteforvaltningen ikke har mulighed for administrativt at pålægge ledelsesmedlemmer i en virksomhed at hæfte for virksomhedens skatter og afgifter m.v., kan der anlægges en erstatningssag ved domstolene over for ledelsesmedlemmer i en virksomhed, der er ophørt som insolvent med restancer til Skatteforvaltningen (f.eks. A-skat, arbejdsmarkedsbidrag, moms eller punktafgifter) og dermed har påført det offentlige et tab.

2.3.2. Skatteministeriets overvejelser

Skatteforvaltningen kan konstatere, at nogle virksomheder anvender fiktive eller falske fakturaer med henblik på at opnå uberettigede moms- eller skattefradrag. De betalinger, som ifølge virksomhederne udgør betaling af de fiktive eller falske fakturaer, anvendes samtidig til »sorte« lønninger, hvorved virksomhederne også undlader at indeholde A-skat og arbejdsmarkedsbidrag. Dette medfører, at staten unddrages skat og moms, ligesom de pågældende virksomheder opnår en konkurrencefordel i forhold de lovlydige virksomheder, der betaler den skat og moms, de skal.

Som nævnt i pkt. 2.3.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger har Skatteforvaltningen mulighed for at anlægge en erstatningssag mod de pågældende ledelsesmedlemmer i sådanne situationer. Gennemførelsen af en sådan erstatningssag kan imidlertid være langvarig og omkostningsfuld sammenlignet med muligheden for administrativt at kunne pålægge ledelsesmedlemmer at hæfte.

Det vurderes, at en udvidelse af Skatteforvaltningens muligheder for administrativt at fastslå ledelsesmedlemmets hæftelse til også at omfatte ovennævnte tilfælde vil være udtryk for en afbalanceret afvejning af de relevante hensyn til ledelsesmedlemmets retssikkerhed og Skatteforvaltningens muligheder for at sikre skatte- og afgiftskravets betaling, så længe hæftelsen er betinget af, at forholdet kan tilregnes ledelsesmedlemmet som forsætligt eller groft uagtsomt, og så længe ledelsesmedlemmet har mulighed for at påklage afgørelsen om hæftelsen.

Dette skal ses i sammenhæng med, at ledelsesmedlemmerne i sådanne situationer som nævnt ovenfor allerede vil kunne være ansvarlige for ubetalte skatter og afgifter m.v. efter erstatningsretlige regler. Mulighed for at pålægge hæftelse i ovennævnte situationer vil således ikke indebære en ændring af personernes hæftelsesansvar, men alene medføre mulighed for at fastslå denne hæftelse administrativt.

Dette skal endvidere ses i sammenhæng med, at virksomhedernes anvendelse af fiktive eller falske fakturaer udgør en risiko for væsentlige tab for statskassen. Det vurderes derfor at være nødvendigt, at Skatteforvaltningen har effektive værktøjer til at sanktionere ledelsesmedlemmernes deltagelse i anvendelse af fiktive eller falske fakturaer.

2.3.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at indsætte en bestemmelse i opkrævningsloven, hvorefter ledelsesmedlemmer i virksomheder kan pålægges at hæfte for skatter og afgifter m.v. i virksomheden, hvis der anvendes fiktive eller falske fakturaer

UDKAST

med henblik på f.eks. uberettigede moms- eller skattefradrag i virksomheden eller at undgå at skulle indeholde A-skat og arbejdsmarkedsbidrag ved udbetaling af løn.

For så vidt angår moms, A-skat og arbejdsmarkedsbidrag foreslås det konkret, at den, der ved sin deltagelse i ledelsen af en virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt medvirker til eller bevirker, at virksomheden på baggrund af en faktura med et urigtigt indhold eller anden urigtig dokumentation for levering eller aftagelse af varer eller ydelser har afgivet urigtige oplysninger til brug for angivelse af skatter og afgifter m.v., hæfter for de skatter og afgifter m.v., der ikke bliver angivet som følge af de urigtige oplysninger. Hæftelsen er personlig, ubegrænset og solidarisk.

Den foreslåede bestemmelse vil finde anvendelse, uanset om virksomheden drives personligt eller i selskabsform.

Afgrænsningen af, hvem der i forhold til den foreslåede bestemmelse vil kunne anses for at have deltaget i ledelsen af en virksomhed, vil være den samme som efter f.eks. opkrævningslovens § 10 b, 1. pkt., og § 10 c, 1. pkt., der omhandler hæftelse ved uregistreret virksomhed og virksomhedsophør, og konkurslovens § 157, stk. 1, 1. pkt., der omhandler konkurskarantæne.

Det indebærer bl.a., at den foreslåede bestemmelse vil omfatte den, der i Erhvervsstyrelsens it-system har været registreret som direktør eller medlem af bestyrelsen eller tilsynsrådet. Dette gælder, uanset om den pågældende faktisk har varetaget hverv som direktør, bestyrelsesmedlem eller lignende i den relevante periode, eller om den pågældende f.eks. har været »stråmand«. Ved en stråmand forstås en person, der f.eks. registreres og officielt fremstår som direktør, bestyrelsesmedlem eller lignende for et kapitalsekskab, men er uden reel beslutningskompetence. En stråmand har således ikke noget at sige i forhold til det konkrete selskab, da det er en eller flere bagvedstående personer, der bestemmer over selskabet. Det er dog en forudsætning, at den pågældende har accepteret hvervet (registreringen) som direktør, bestyrelsesmedlem eller tilsynsrådsmedlem, eller at den pågældende i det mindste var bekendt med registreringen og ikke har gjort indsigelse herimod. Det vil i den forbindelse efter omstændighederne kunne indgå i bevisbedømmelsen, hvis en person ikke fremkommer med relevante oplysninger, som kan understøtte den pågældendes forklaring om, at den pågældende – uagtet at andre oplysninger i sagen indikerer det modsatte – ikke havde accepteret hvervet (registreringen) som direktør, bestyrelsesmedlem eller tilsynsrådsmedlem.

UDKAST

Det indebærer endvidere, at den foreslåede bestemmelse vil omfatte personer, der reelt er fratrukket som direktør, bestyrelsesmedlem eller tilsynsrådsmedlem, før de fiktive eller falske fakturaer blev anvendt, men først efterfølgende afregistreres i Erhvervsstyrelsens it-system. En sådan person kan således pålægges hæftelse, hvis den pågældende havde accepteret at forblive registreret i Erhvervsstyrelsens it-system som direktør, bestyrelsesmedlem eller tilsynsrådsmedlem, eller hvis den pågældende i det mindste var bekendt med registreringen og ikke har gjort indsigelse herimod.

Det indebærer herudover, at en person, der alene er registreret som suppleant til bestyrelsen eller tilsynsrådet, ikke i kraft af selve hvervet og registreringen som suppleant vil være omfattet af den foreslåede bestemmelse. Suppleanten vil dog kunne være omfattet, hvis vedkommende i den relevante periode – dvs. mens virksomheden har anvendt fiktive eller falske fakturaer – faktisk har udøvet hvervet som bestyrelsesmedlem eller tilsynsrådsmedlem, fordi det faste bestyrelsesmedlem eller tilsynsrådsmedlem har haft forfald.

Den foreslåede bestemmelse vil endvidere omfatte den, der deltager i ledelsen af en filial af en udenlandsk erhvervsvirksomhed.

Efter selskabslovens § 112, stk. 3, kan et enkeltmandsfirma eller et interessentskab være direktør i et rederiaktieselskab. I relation til den foreslåede bestemmelse vil indehaveren af enkeltmandsfirmaet henholdsvis interessenterne i interessentskabet i givet fald være at anse som deltagere i ledelsen af det pågældende rederiaktieselskab.

Den foreslåede bestemmelse vil endvidere omfatte den, der faktisk har udøvet en direktørs eller et bestyrelsesmedlems eller tilsynsrådsmedlems beføjelser i virksomheden. En person, der har udøvet sådanne beføjelser, men hvis ledelsesmæssige rolle på grund af virksomhedens form ikke er undergivet registrering i Erhvervsstyrelsens it-system – dvs. ledere af enkeltmandsvirksomheder, interessentskaber og kommanditselskaber, medmindre samtlige interessenter henholdsvis komplementarer er kapitalselskaber – vil således være omfattet.

Herudover vil den foreslåede bestemmelse omfatte tilfælde, hvor en virksomheds ledelse er registreret i Erhvervsstyrelsens it-system, men hvor registreringen helt eller delvist ikke svarer til de faktiske forhold. Den foreslåede bestemmelse vil således bl.a. omfatte den, der i en stråmandskonstruktion ikke er registreret i Erhvervsstyrelsens it-system, men som reelt deltager i ledelsen af virksomheden.

UDKAST

Det vil i forhold til den foreslåede bestemmelse bero på en konkret vurdering, om en person kan anses for reelt at have deltaget i ledelsen af en virksomhed, selv om personen ikke i Erhvervsstyrelsens it-systemer har været registreret til at have været en del af virksomhedens ledelse. Ved vurderingen vil der bl.a. kunne lægges vægt på, om personen har stået for virksomhedens daglige drift. Det kan f.eks. være kendetegnet ved, at personen har haft fuldmagt til at disponere over virksomhedens bankkonto, eller at personens e-mailadresse er registreret som virksomhedens kontaktadresse. Det kan ligeledes være kendetegnet ved, at personen udadtil har fremstået som virksomhedens leder, f.eks. at personen har forestået kontakten med det offentlige, virksomhedens bankforbindelse og øvrige samarbejdspartnere. Det kan desuden være kendetegnet ved, at personen har underskrevet på vegne af virksomheden, f.eks. vedrørende ansættelse og opsigelse af medarbejdere, eller at personen har udøvet ledelsesbeføjelser over for medarbejderne eller personer, der i Erhvervsstyrelsens it-systemer er registreret til at være en del af virksomhedens ledelse.

En faktura med et urigtigt indhold eller anden urigtig dokumentation med et urigtigt indhold vil kunne være en faktura eller anden dokumentation, der vedrører en vare eller ydelse, der i realiteten ikke er leveret og aftaget. Derudover vil det kunne være en faktura eller anden dokumentation, der vedrører en vare eller ydelse, der faktisk er leveret og aftaget, men som er udformet med et forkert indhold (f.eks. et forkert fakturabeløb).

Anden urigtig dokumentation vil eksempelvis kunne have karakter af en faktura, et afregningsbilag eller en kreditnota. Dokumentationen vil sædvanligvis indeholde oplysninger om karakteren og mængden af de varer eller ydelser, der er disponeret over, identifikation af leverandør og aftager, dato og eventuelt prisen. Det afgørende vil være, at dokumentationen er egnet til at blive anvendt som grundlag for opgørelsen af momstilsvaret eller den skattepligtige indkomst.

Der vil ikke være krav til, i hvilken form afgivelse af urigtig dokumentation eller oplysningerne er sket. Oplysningerne vil således kunne være givet i forbindelse med angivelse af købsmoms via TastSelv Erhverv eller afgivelse af oplysninger i oplysningsskemaet, men vil også kunne være givet i en anden forbindelse. Det afgørende vil være, at oplysningerne er afgivet til brug for og har haft indflydelse på momstilsvaret eller skatteansættelsen.

Begreberne »medvirker til« og »bevirker« omfatter samlet set alle tilfælde, hvor den pågældende har haft indflydelse på, at forholdet begås. Den pågældende vil f.eks. kunne medvirke til, at forholdet begås, hvis vedkommende

UDKAST

blandt flere er med til at træffe beslutning herom. Den pågældende vil f.eks. kunne bevirke, at forholdet begås, hvis vedkommende instruerer en medarbejder til at afgive urigtige oplysninger, der har indflydelse på momstilsvaret eller skatteansættelsen.

Begreberne »grov uagtsomhed« og »forsæt« efter de foreslåede bestemmelser er identiske med de tilsvarende begreber i f.eks. straffebestemmelsen i opkrævningslovens § 17. Muligheden for at anvende den foreslåede bestemmelse vil imidlertid ikke være betinget af, at der gøres et strafansvar gældende mod den pågældende. Uanset at der således ikke er rejst en straffesag, eller at der eventuelt er sket frifindelse i straffesagen, kan bestemmelsen således finde anvendelse, idet baggrunden for udfaldet i straffesagen kan bero på straffesagens særlige karakter, herunder andre krav til bevisets styrke end i sagen om hæftelse efter den foreslåede bestemmelse.

Det foreslås endvidere, at hæftelsen efter de foreslåede bestemmelser vil være personlig, ubegrænset og solidarisk. Det betyder, at den, der pålægges hæftelse i medfør af de foreslåede bestemmelser, vil hæfte personligt med hele sin formue. Hæftelsens karakter indebærer, at Skatteforvaltningen kan gøre kravet gældende mod den, der er pålagt hæftelsen, uden at Skatteforvaltningen forinden har forsøgt at opnå betaling hos virksomheden. Hvis kravet oversendes til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse, vil både virksomheden og den, der er pålagt hæftelsen, skulle oplyses som skyldnere, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden skal have mulighed for valgfrit at inddrive kravet hos begge, jf. § 2, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Hvis betaling opnås hos den, der er pålagt hæftelsen, vil vedkommende kunne rette et regreskrav mod virksomheden, der er det egentlige pligtsubjekt i forhold til betalingsforpligtelsen.

Den foreslåede bestemmelse i opkrævningslovens § 10 d foreslås at træde i kraft den 1. januar 2024, jf. lovforslagets § 7, stk. 1. Som følge heraf foreslås det også, at den foreslåede bestemmelse kun vil have virkning for skatter og afgifter m.v., der opstår fra og med den 1. januar 2024, jf. lovforslagets § 7, stk. 2. Det afhænger af lovgivningen for den pågældende skat eller afgift m.v., hvornår denne kan anses for at være opstået, dvs. stiftet. F.eks. opstår en pligt til at betale A-skat eller arbejdsmarkedsbidrag i forbindelse med lønudbetalingen til de ansatte, jf. kildeskattelovens § 46, mens momspligten opstår på det tidspunkt, hvor leveringen af varen eller ydelsen finder sted, jf. momslovens § 23, stk. 1.

2.4. Inddragelse af virksomheders registrering i forbindelse med fiktive eller falske fakturaer

2.4.1. Gældende ret

Det fremgår af opkrævningslovens § 19 b, at Skatteforvaltningen kan inddrage eller nægte en virksomheds registrering for skatter og afgifter m.v., hvis virksomheden eller nogen på dennes vegne forsætligt eller groft uagtsomt har afgivet urigtige oplysninger om virksomhedens adresse, jf. nr. 1, eller har afgivet urigtige oplysninger om, hvem der deltager i ledelsen af virksomheden, jf. nr. 2.

Opkrævningslovens § 11 indeholder regler om Skatteforvaltningens mulighed for at pålægge virksomheder at stille sikkerhed for kommende betalinger til Skatteforvaltningen. Bestemmelsens stk. 1 regulerer, hvornår en allerede registreret (»igangværende«) virksomhed kan pålægges at stille sikkerhed, mens stk. 2 regulerer, hvornår en virksomhed, der anmeldes til registrering, kan pålægges at stille sikkerhed som betingelse for registreringen. En virksomhed kan kun pålægges at stille sikkerhed efter stk. 1 eller 2, når den subjektive betingelse i stk. 3, 1. pkt., om, at det efter et konkret skøn vurderes, at virksomhedens drift indebærer en nærliggende risiko for tab for staten, er opfyldt.

Det fremgår af opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 2, at Skatteforvaltningen kan pålægge en virksomhed, der anmeldes til registrering m.v. efter skatte- og afgiftslove, hvor opkrævningen reguleres efter opkrævningsloven, at stille sikkerhed, hvis virksomheden inden for de seneste 5 år har fået registreringen, for så vidt angår det samme registreringsforhold, inddraget efter § 4, stk. 3, eller inddraget eller nægtet efter § 11, stk. 9, § 19 a, stk. 1, eller § 19 b.

Det fremgår af opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 3, at Skatteforvaltningen kan pålægge en virksomhed, der anmeldes til registrering m.v. efter skatte- og afgiftslove, hvor opkrævningen reguleres efter opkrævningsloven, at stille sikkerhed, hvis en fysisk eller juridisk person, som er ejer af eller deltager i ledelsen af virksomheden, er eller har været ejer af eller deltager i ledelsen af en anden virksomhed, der inden for de seneste 5 år, og efter at personen fik den nævnte tilknytning til virksomheden, har fået sin registrering, for så vidt angår samme type registreringsforhold, inddraget efter § 4, stk. 3, eller inddraget eller nægtet efter § 11, stk. 9, § 19 a, stk. 1, eller § 19 b.

UDKAST

Det følger af opkrævningslovens § 11, stk. 4, at hvis den i stk. 2 nævnte virksomhed er et selskab, en fond eller en forening m.v., anses som ejer også en person, der besidder sådanne kapitalandele i virksomheden, som henregnes til hovedaktionæraktier efter aktieavancebeskatningslovens § 4, et selskab m.v., der besidder sådanne kapitalandele i virksomheden, som er omhandlet i kursgevinstlovens § 4, stk. 2, eller en fysisk eller juridisk person, der udøver bestemmende indflydelse som defineret i ligningslovens § 2, stk. 2, over virksomheden.

Størrelsen på den sikkerhed, der skal stilles, fastsættes efter opkrævningslovens § 11, stk. 5. Efter 1. pkt. skal en sikkerhed efter stk. 1 og 2 stilles for et beløb, der svarer til virksomhedens restancer med skatter eller afgifter m.v., der opkræves efter opkrævningsloven, og det forventede gennemsnitlige tilsvær i en 3-måneders periode samt det skønnede eller opgjorte tilsvær fra den eventuelle periode, hvor virksomheden har været drevet uregistreret. Skatteforvaltningen kan ved sit skøn over virksomhedens forventede tilsvær inddrage brancheoplysninger og størrelsen af tilsvær fra tilsvarende virksomheder og eventuelle restancer. Skatteforvaltningen kan endvidere inddrage budgetoplysninger, men kan ikke kræve, at virksomheden udarbejder et budget. Efter stk. 5, 2. pkt., gælder 1. pkt. tillige for en enkeltmandsvirksomheds indehavers personskatter og bidrag, herunder restskat, der vedrører virksomhedens drift, og restancer vedrørende de i stk. 5 omhandlede skatter og afgifter m.v. fra indehaverens tidligere enkeltmandsvirksomhed, der er blevet afmeldt fra registreringen. Efter 3. pkt. beregnes det gennemsnitlige tilsvær for igangværende virksomheder på baggrund af det senest afleverede årsregnskab. Efter 4. pkt. beregnes den sikkerhed, der skal stilles, med udgangspunkt i beregnet acontoskat for indeværende regnskabsår reduceret med eventuelle acotobetalingen. Efter 5. pkt. beregnes sikkerhedsstillelsen for personskatter og bidrag ud fra skattebilletten.

Sikkerhed efter opkrævningslovens § 11, stk. 1 og 2, skal stilles senest 8 dage efter, at virksomheden har modtaget meddelelse herom, idet fristen dog i særlige tilfælde kan forlænges efter anmodning herom, jf. stk. 6, 1. pkt.

Det fremgår af opkrævningslovens § 11, stk. 7, at meddelelse om pålæg om sikkerhedsstillelse efter stk. 1 skal indeholde oplysning om, at undladelse af at stille den krævede sikkerhed indebærer, at virksomhedens registrering vil blive inddraget, og at en fortsættelse af virksomheden efter en inddragelse vil være strafbar efter § 17, stk. 3, og kan medføre pålæg af daglige bøder efter § 11, stk. 11, og hæftelse for virksomhedens skatter og afgifter m.v. efter § 10 b.

UDKAST

Det følger af opkrævningslovens § 11, stk. 8, at pålæg om sikkerhedsstillelse efter stk. 2 skal meddeles virksomheden senest 14 hverdage efter anmeldelsen til registrering, og at meddelelsen herom skal indeholde oplysning om, at undladelse af at stille den krævede sikkerhed indebærer, at virksomheden ikke kan registreres, og at en fortsættelse af virksomheden vil være strafbar efter § 17, stk. 3, og kan medføre pålæg af daglige bøder efter § 11, stk. 11, og hæftelse for virksomhedens skatter og afgifter m.v. efter § 10 b.

Hvis virksomheden ikke stiller en sikkerhed efter opkrævningslovens § 11, stk. 2, rettidigt, nægtes virksomheden registrering, jf. stk. 9, 2. pkt.

Det fremgår af opkrævningslovens § 17, stk. 3, 1. pkt., at medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289, straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder den, der forsætligt eller ved grov uagtsomhed driver en virksomhed, selv om registreringen er inddraget efter opkrævningslovens § 4, stk. 3, eller inddraget eller nægtet efter § 11, stk. 9, § 19 a, stk. 1, eller § 19 b.

Der henvises i øvrigt til beskrivelsen af gældende ret om sanktionspraksis i pkt. 2.1.1.

2.4.2. Skatteministeriets overvejelser

Skatteforvaltningen kan konstatere, at nogle virksomheder anvender fiktive eller falske fakturaer med henblik på at opnå uberettigede moms- eller skattefradrag. De betalinger, som ifølge virksomhederne udgør betaling af de fiktive eller falske fakturaer, anvendes samtidig til »sorte« lønninger, hvorved virksomhederne også undlader at indeholde A-skat og arbejdsmarkedsbidrag. Dette medfører, at staten unddrages skat og moms, ligesom de pågældende virksomheder opnår en konkurrencefordel i forhold de lovlige virksomheder, der betaler den skat og moms, de skal.

Virksomheder, der anvender eller udsteder fiktive eller falske fakturaer med det formål at unddrage skat eller moms, må anses for at udgøre en væsentlig risiko for tab for statskassen. Med henblik på at mindske denne risiko vil der kunne gennemføres en ordning, hvorefter disse virksomheder får inddraget deres registrering for skatter og afgifter hos Skatteforvaltningen.

Inddragelsen skal alene kunne ske, hvis anvendelsen af de fiktive eller falske fakturaer kan bebrejdes virksomheden eller personer, som har handlet på virksomhedens vegne. Inddragelsen vil således skulle være betinget af, at

virksomheden eller disse personer har handlet forsætligt eller groft uagtsomt.

2.4.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at der indsættes en ny bestemmelse som opkrævningslovens § 19 b, stk. 2, hvorefter Skatteforvaltningen vil kunne inddrage en virksomheds registrering for skatter og afgifter m.v., hvis virksomheden eller nogen på dennes vegne forsætlig eller groft uagtsomt 1) har afgivet urigtige oplysninger til brug for angivelse eller indberetning af beløb omfattet af § 2, stk. 1, 4. pkt., på baggrund af en faktura med et urigtigt indhold eller anden urigtig dokumentation for levering eller aftagelse af varer eller ydelser, eller 2) har udstedt en faktura med et urigtigt indhold eller anden urigtig dokumentation for levering eller aftagelse af varer eller ydelser, hvis dokumentationen er egnet til at blive anvendt som grundlag for opgørelsen af en virksomheds skatter eller afgifter m.v.

Forslaget vil således både give mulighed for at inddrage registreringen fra virksomheder, der »køber« en faktura med et urigtigt indhold eller anden urigtig dokumentation og anvender den til at afgive urigtige oplysninger til brug for angivelse eller indberetning af beløb omfattet af opkrævningslovens § 2, stk. 1, 4. pkt., jf. den foreslåede bestemmelse i § 19 b, stk. 2, nr. 1, og virksomheder, der udsteder en faktura med et urigtigt indhold eller anden urigtig dokumentation og selv anvender og/eller »sælger« den til en anden virksomhed, jf. den foreslåede bestemmelse i nr. 2.

En faktura med et urigtigt indhold eller anden urigtig dokumentation med et urigtigt indhold vil kunne være en faktura eller anden dokumentation, der vedrører en vare eller ydelse, der i realiteten ikke er leveret og aftaget. Derudover vil det kunne være en faktura eller anden dokumentation, der vedrører en vare eller ydelse, der faktisk er leveret, men som er udformet med et forkert indhold (f.eks. et forkert fakturabeløb).

Anden urigtig dokumentation vil eksempelvis kunne have karakter af en faktura, et afregningsbilag eller en kreditnota. Dokumentationen vil sædvanligvis indeholde oplysninger om karakteren og mængden af de varer eller ydelser, der er disponeret over, identifikation af leverandør og aftager, dato og eventuelt prisen. Det afgørende vil være, at dokumentationen er egnet til at blive anvendt som grundlag for opgørelsen af skatter og afgifter m.v.

UDKAST

Der vil ikke være formkrav til afgivelse af oplysningerne. Oplysningerne vil således kunne være givet i forbindelse med angivelse af købsmoms via Tast-Selv Erhverv eller afgivelse af oplysninger i oplysningsskemaet, men vil også kunne være givet i en anden forbindelse. Det afgørende vil være, at oplysningerne er afgivet til brug for og har haft indflydelse på opgørelsen af skatter og afgifter m.v.

Udtrykket »varer eller ydelser« vil samlet set omfatte enhver form for levering. Den foreslåede bestemmelse vil omfatte såvel urigtig dokumentation udstedt på papirmedium som urigtig dokumentation udstedt på anden måde, f.eks. elektronisk.

Det vil i forhold til anvendelsen af den foreslåede bestemmelse være uden betydning, om det er virksomhedsejeren, ansatte eller andre med tilknytning til virksomheden, der har afgivet den urigtige angivelse eller indberetning, jf. formuleringen »virksomheden eller nogen på dennes vegne«.

Begreberne »grov uagtsomhed« og »forsæt« efter den foreslåede bestemmelse vil være identiske med de tilsvarende begreber i f.eks. straffebestemmelsen i opkrævningslovens § 17. Muligheden for at anvende den foreslåede bestemmelse vil imidlertid ikke være betinget af, at der gøres et strafansvar gældende mod den pågældende. Uanset at der således ikke er rejst en straffesag, eller at der eventuelt er sket frifindelse i straffesagen, kan bestemmelserne således finde anvendelse, idet baggrunden for udfaldet i straffesagen kan bero på straffesagens særlige karakter, herunder andre krav til bevisets styrke end i sagen om inddragelse eller nægtelse af registrering efter den foreslåede bestemmelse.

Herudover vil den foreslåede bestemmelse i opkrævningslovens § 19 b, stk. 2, nr. 2, kun omfatte tilfælde, hvor den urigtige faktura m.v. er »egnet til at blive anvendt« som grundlag for opgørelsen af en virksomheds skatter eller afgifter m.v. Dette skal forstås med den begrænsning, der ligger i, at urigtigheden i dokumentationen skal kunne påvirke opgørelsen af en virksomheds skatter eller afgifter m.v. Indeholder en faktura, der udstedes til en erhvervsdrivende, og som er egnet til at indgå i den pågældendes skatteregnskab, f.eks. en forkert dato, vil forholdet således alene kunne være omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 19 b, stk. 2, nr. 2, i det omfang den urigtige dato er egnet til at kunne have betydning for opgørelsen af en virksomheds skatter eller afgifter m.v.

Den foreslåede bestemmelse i § 19 b, stk. 2, vil blive omfattet af de gældende regler i § 11, stk. 2, nr. 2 og 3, og § 17, stk. 3, 1. pkt., til også at henvise til den foreslåede bestemmelse i opkrævningslovens § 19 b.

UDKAST

Det indebærer for det første, at en virksomhed, der inden for de seneste 5 år har fået registreringen, for så vidt angår det samme registreringsforhold, inddraget efter den foreslåede bestemmelse i opkrævningslovens § 19 b, stk. 2, vil kunne blive pålagt at stille sikkerhed i medfør af § 11, stk. 2, nr. 2.

Det indebærer for det andet, at hvis en fysisk eller juridisk person, som er ejer af eller deltager i ledelsen af en virksomhed, er eller har været ejer af eller deltaget i ledelsen af en anden virksomhed, der inden for de seneste 5 år, og efter at personen fik den nævnte tilknytning til virksomheden, har fået sin registrering, for så vidt angår samme type registreringsforhold, inddraget efter den foreslåede bestemmelse i opkrævningslovens § 19 b, stk. 2, vil førstnævnte virksomhed kunne blive pålagt at stille sikkerhed i medfør af § 11, stk. 2, nr. 3.

Både i forhold til opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 2 og 3, vil det dog være en betingelse for at kunne pålægge virksomheden at stille sikkerhed, at det efter et konkret skøn vurderes, at virksomhedens drift indebærer en nærliggende risiko for tab for staten, jf. stk. 3, 1. pkt. I de tilfælde, hvor en virksomhed vil kunne få inddraget registreringen i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 19 b, stk. 2, vil virksomhedens drift generelt anses for at indebære en nærliggende risiko for et sådant tab. Vurderingen efter § 11, stk. 3, 1. pkt., vil dog altid skulle foretages konkret.

Det indebærer for det tredje, at medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289, vil den, der forsætligt eller ved grov uagtsomhed driver en virksomhed, selv om registreringen er inddraget efter den foreslåede bestemmelse i opkrævningslovens § 19 b, stk. 2, kunne straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder. Overtrædelsen vil være omfattet af den sanktionspraksis, som forudsættes ændret med ændringen i lovforslagets § 3, nr. 3, og som er beskrevet i pkt. 2.1.3 ovenfor.

Den foreslåede bestemmelse i opkrævningslovens § 19 b, stk. 2, foreslås at træde i kraft den 1. januar 2024, jf. lovforslagets § 7, stk. 1. Som følge heraf foreslås det også, at den foreslåede bestemmelse kun vil finde anvendelse for urigtige oplysninger, der afgives fra og med den 1. januar 2024, og fakturaer eller anden dokumentation, der udstedes fra og med den 1. januar 2024, jf. lovforslagets § 7, stk. 4. Det betyder, at den foreslåede bestemmelse i opkrævningslovens § 19 b, stk. 2, kun vil kunne anvendes af Skatteforvaltningen til at inddrage en virksomheds registrering i det omfang, at den urigtige oplysning, jf. den foreslåede bestemmelse i opkrævningslovens § 19 b, stk. 2, nr. 1, er afgivet til Skatteforvaltningen den 1. januar 2024 eller senere,

eller hvis fakturaen med et urigtigt indhold eller anden urigtig dokumentation, jf. den foreslåede bestemmelse i opkrævningslovens § 19 b, stk. 2, nr. 2, er udstedt den 1. januar 2024 eller senere.

2.5. Arrest i indeståender på pengeinstitutkonti ved mistanke om svig

2.5.1. Gældende ret

En fordringshaver kan under nærmere betingelser opnå sikring (benævnt »arrest«) af et aktiv – f.eks. et indestående på en pengeinstitutkonto – til brug for senere fuldbyrdelse. Formålet med at få foretaget arrest er typisk at sikre, at der også, når fordringshaver har erhvervet et grundlag for at foretage udlæg, er noget at gøre udlæg i. Arrest kan således foretages allerede forud for indledning af en retssag om kravet. Formålet kan også være at sikre aktivet for et senere konkursbo. En arrest giver ikke den fordringshaver, der har opnået arresten, dvs. »arrestekvirenten«, nogen eksklusiv ret til at kunne fortsætte sin kreditorforfølgning mod det formuegode, hvori arresten er foretaget, idet andre fordringshavere også kan foretage kreditorforfølgning mod aktivet. Hvis en anden fordringshaver foretager udlæg i aktivet, inden arrestekvirenten gør det, vil den anden fordringshavers udlæg således få prioritet forud for arrestekvirentens udlæg. Ved en konkurs gælder, at arresten bortfalder, jf. konkurslovens § 31, stk. 3, og aktivet vil i stedet komme konkursboet til gode, jf. § 32.

Reglerne om arrest findes i retsplejelovens kapitel 56.

Det fremgår af retsplejelovens § 627, at fogedretten kan foretage arrest til sikkerhed for pengekrav, når to betingelser er opfyldt.

For det første er det en betingelse, at der ikke kan foretages udlæg for fordringen, jf. retsplejelovens § 627, nr. 1. Hvis en fordringshavers krav f.eks. er fastslået ved dom, kan der foretages direkte tvangsfuldbyrdelse af dommen gennem et udlæg, jf. retsplejelovens § 478, stk. 1, nr. 1, og der er derfor ikke grund til at foretage arrest for kravet. Det fremgår af § 485, at for krav, som er tillagt udpantningsret, er fuldbyrdelsesfristen 7 dage efter dagen for meddelelse om forretningen, jf. § 493, stk. 3, og for sådanne krav kan der derfor ikke foretages arrest, når fuldbyrdelsesfristen er udløbet. Fogedretten kan dog bestemme, at et krav skal kunne fuldbyrdes, selv om bl.a. fuldbyrdelsesfristen i § 485 endnu ikke er udløbet, eller selv om forkyndelse af meddelelse efter § 493, stk. 3, ikke er sket, hvis skyldneren samtykker, eller det må antages, at muligheden for at opnå dækning ellers vil blive væsentligt forringet, jf. § 486, stk. 2, 1. pkt. Det samme gælder, hvis en dom er anket inden fuldbyrdelsesfristens udløb, jf. 2. pkt. Fuldbyrdelsen kan betinges af forudgående sikkerhedsstillelse, jf. 3. pkt.

UDKAST

For Skatteforvaltningens krav på skatter og afgifter m.v. vil den manglende mulighed for at foretage udlæg ikke skyldes en manglende dom eller andet eksekutionsfundament som anført i retsplejelovens § 478, stk. 1. For alle krav, der tilkommer det offentlige, er der således udpantningsret, jf. § 11 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. I stedet skyldes den manglende mulighed for at foretage udlæg, at betalingsfristen endnu ikke er indtrådt. I de situationer, hvor Skatteforvaltningen overvejer en arrest til sikring af et krav på skatter og afgifter m.v., vil Skatteforvaltningen, inden der træffes afgørelse om opkrævning af kravet på skatter og afgifter m.v., der f.eks. konstateres i forbindelse med en kontrol, skulle gennemføre en høring af virksomheden, og en afgørelse vil først kunne træffes, når høringsfristen er udløbet.

For krav, der skønsmæssigt fastsættes efter opkrævningslovens § 5, stk. 2, om tilfælde, hvor virksomheden ikke korrekt og rettidigt har indgivet en momsangivelse m.v., og hvor størrelsen af det tilsvarende, der påhviler virksomheden, ikke kan opgøres på grundlag af dens regnskaber, gælder således, at Skatteforvaltningen, inden der træffes afgørelse, skal udarbejde en sagsfremstilling, der skal sendes til udtalelse hos virksomheden med en svarfrist, der ikke uden virksomhedens samtykke kan være på mindre end 15 dage regnet fra høringsskrivelsens datering. Dette følger af skatteforvaltningslovens § 19, stk. 5, nr. 4, hvorefter kravet efter stk. 1-3 om udarbejdelse af en sagsfremstilling og høring, inden der træffes afgørelse, ikke gælder afgørelser, hvis klage herover efter regler udstedt i medfør af bl.a. § 35 b, stk. 3, kan afgøres af Skatteankestyrelsen. I medfør af § 35 b, stk. 3, er der udstedt bekendtgørelse nr. 1 af 2. januar 2014 om afgørelse af visse klager i Skatteankestyrelsen. I bekendtgørelsens § 1, stk. 1, nr. 98, er det fastsat, at Skatteankestyrelsen har kompetencen til at træffe afgørelse i klagesager, der vedrører afgørelser truffet efter opkrævningsloven bortset fra afgørelser om skønsmæssig ansættelse efter opkrævningslovens § 5, stk. 2.

I sager, hvor afgørelsen om efteropkrævning af skatter og afgifter f.eks. er truffet efter opkrævningslovens § 5, stk. 1, vil der således ikke skulle udarbejdes en sagsfremstilling efter skatteforvaltningslovens § 19, men de almindelige regler om partshøring i forvaltningslovens § 19 vil skulle iagttages, inden afgørelsen træffes.

Det fremgår af opkrævningslovens § 5, stk. 1, 1. pkt., at har en virksomhed ikke afgivet en både korrekt og rettidig angivelse eller indberetning af beløb omfattet af § 2, stk. 1, 4. pkt., eller svarer et beløb, der efter § 4, stk. 1, er skønsmæssigt fastsat, ikke til det korrekte beløb, således at virksomheden har betalt for lidt i skatter eller afgifter m.v. eller har fået udbetalt for meget

UDKAST

i negativt tilsvare eller godtgørelse, skal virksomheden betale det skyldige beløb. Det fremgår af § 5, stk. 1, 2. pkt., at for betalingen af det for lidt betalte tilsvare af skatter eller afgifter m.v. og kravet på tilbagebetaling af for meget udbetalt negativt tilsvare eller godtgørelse finder betalingsfristen, der anvendes ved en rettidig angivelse eller indberetning, anvendelse.

Det fremgår af opkrævningslovens § 5, stk. 2, 1. pkt., at kan størrelsen af det tilsvare, som påhviler virksomheden, eller afregningsperioden eller den dag, som tilsvaret vedrører, ikke fastsættes på grundlag af virksomhedens regnskaber, kan Skatteforvaltningen fastsætte tilsvaret eller den afregningsperiode eller dag, som tilsvaret vedrører, skønsmæssigt. Det fremgår af 2. pkt., at har en virksomhed modtaget et for stort beløb som negativt tilsvare eller godtgørelse, og kan størrelsen af det beløb, som virksomheden derfor skal tilbagebetale, ikke opgøres på grundlag af virksomhedens regnskaber, kan Skatteforvaltningen tilsvarende fastsætte beløbet skønsmæssigt. Det fremgår af 3. pkt., at stk. 1, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse for betalingen af henholdsvis tilsvaret efter stk. 2, 1. pkt., og beløbet efter 2. pkt.

Når betalingsfristen for et krav, der er efteropkrævet i medfør af opkrævningslovens § 5, er indtrådt, debiteres kravet skattekontoen, jf. § 16 a, stk. 4, og overstiger saldoen 5.000 kr., iværksætter Skatteforvaltningen en rykkerprocedure, inden kravet eller kravene fra saldoen oversendes til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse, jf. § 16 c, stk. 4. Først når kravet er overgået til inddrivelse, vil udlæg kunne foretages.

For det andet er det en betingelse for arrest, at det må antages, at muligheden for senere at opnå dækning ellers vil blive væsentligt forringet, jf. retsplejelovens § 627, nr. 2. Fordringshaver skal i den konkrete sag påvise bestemte omstændigheder vedrørende skyldners personlige og økonomiske forhold, som antagelig gør, at skyldner ved sine dispositioner vil bringe fordringshavers fyldestgørelsesmuligheder i fare. Eksempelvis vil tilfælde, hvor skyldner agter at tage ophold i udlandet, eller hvor en forretningsdrivende skyldner foretager usædvanlige dispositioner, der truer fordringshavernes fyldestgørelse, kunne udgøre en arrestgrund. Endvidere vil tilfælde, hvor skyldner direkte tilkendegiver, at skyldner agter at lægge hindringer i vejen for fordringshavers inddrivelse af kravet, kunne være arrestgrund.

Herudover kan arrest ikke foretages, hvis det må antages, at fordringen ikke består, jf. retsplejelovens § 628, stk. 1.

Arrest kan afværges eller ophæves, såfremt skyldneren stiller en efter fogedrettens skøn tilstrækkelig sikkerhed for fordringshaverens fordring med tillæg af såvel forfaldne som anslåede renter samt sandsynlige omkostninger

UDKAST

i forbindelse med arrestforretningen, arrestsagen og sagen vedrørende fordringen, jf. retsplejelovens § 630, stk. 1.

Retsplejelovens § 631, stk. 1, indeholder regler om fordringshaverens anmodning om arrest. Det fremgår heraf, at anmodningen om arrest skal indgives skriftligt til fogedretten. Det fremgår herudover, at anmodningen skal indeholde oplysninger om de konkrete omstændigheder, som fordringshaver vil påberåbe sig, og de oplysninger, som i øvrigt er nødvendige for sagens behandling. Det fremgår endelig, at anmodningen skal være ledsaget af de dokumenter, der påberåbes.

Retsplejelovens § 631, stk. 2, indeholder regler om behandlingen af arrestsagen. Bestemmelsen fastsætter således, at reglerne i § 487, § 488, stk. 3, § 489, § 491, § 492, stk. 1, § 493, stk. 1 og 2, § 494, §§ 495-500, § 501, stk. 4 og 5, § 502, stk. 1, nr. 2 og 3, § 503, § 504, nr. 1 og 4, § 505, stk. 2-4, § 506, § 507, stk. 2-4, §§ 508-518, § 519, stk. 1, § 520, stk. 1, 1. pkt., § 523, stk. 2-4, og § 524 tilsvarende finder anvendelse i arrestsagen.

Det betyder bl.a., at hvis en arrestanmodning er ufuldstændig, afviser fogedretten anmodningen, jf. § 631, stk. 2, jf. § 489, stk. 1. Fogedretten kan dog indrømme fordringshaver en frist til at berigtige anmodningen, jf. § 631, stk. 2, jf. § 488, stk. 3. Oplysningspligten påhviler alene fordringshaver. Der er dog mulighed for, at retten efter begæring kan pålægge tredjemand at forevise eller udlevere dokumenter efter editionsreglerne i retsplejelovens § 299.

Udgangspunktet er, at retten giver skyldner lejlighed til at udtale sig, inden der foretages arrest. Retten kan dog undlade at underrette skyldner om tid og sted for arrestforretningen, hvis retten finder det ubetænkeligt at foretage forretningen uden forudgående meddelelse til skyldner, eller hvis det må antages, at muligheden for at opnå dækning ellers vil blive væsentligt forringet, jf. retsplejelovens § 631, stk. 2, jf. § 493, stk. 1 og 2. Det følger af forarbejderne til reglerne om arrest, at det som en følge af retsmidlets karakter dog ofte vil være således, at der er behov for at påbegynde arrestforretningen uden forudgående underretning af skyldneren om tid og sted for forretningens foretagelse, jf. Folketingstidende 1988-89, tillæg A, spalte 290.

Arresten medfører, at skyldner afskæres fra at råde over de arresterede aktiver på en måde, som kan være til skade for fordringshaver, jf. retsplejelovens § 631, stk. 2, jf. § 519, stk. 1. Arrest medfører således ikke i sig selv en adgang til fyldestgørelse af fordringshavers krav. Fordringshaverens retsstilling og dermed dennes udsigt til, at der til sin tid er noget at gøre udlæg i, sikres kun delvis ved arresten, idet arrest alene beskytter mod skyldners

UDKAST

dispositioner i relation til aftaleerhververe. En aftaleerhverver, der f.eks. har fået aktivet overdraget, skal således som udgangspunkt respektere arresten, og aktivet vil kunne kræves udleveret fra erhververen, selv om denne måtte være i god tro. Arresten yder derimod ikke fordringshaveren beskyttelse over for skyldners øvrige retsforfølgende fordringshavere. En foretaget arrest sikrer tilstedeværelsen af det arresterede aktiv til senere kreditorfølgning, uden hensyn til om denne iværksættes af arresthaveren (fordringshaveren), en anden fordringshaver eller et konkursbo. Arresten virker derfor til fordel for ikke blot arresthaveren, men retsforfølgende fordringshavere i det hele taget, og den arresterende fordringshaver har ikke nogen fortrinsstilling i det arresterede.

Arresten kan kun foretages i så stor en del af skyldnerens formue, som efter fogedrettens skøn er nødvendig til dækning af fordringen med tillæg af såvel forfaldne som anslåede renter og sandsynlige omkostninger i forbindelse med arrestforretningen, arrestsagen og sagen vedrørende fordringen, jf. retsplejelovens § 632, stk. 1.

Fogedretten erklærer de arresterede aktiver for beslaglagt med arrest og vejleder skyldner om arrestens retsvirkninger, herunder at råden over aktiverne i strid med fordringshavers ret kan medføre strafansvar, jf. retsplejelovens § 632, stk. 2.

Ved arrest i rede penge tages beløbet i forvaring af fogedretten, jf. § 633, stk. 2, og det er antaget, at rådighedsberøvelse er en gyldighedsbetingelse for arrest i rede penge.

Fordringshaver skal (medmindre skyldner giver afkald herpå) inden 1 uge efter, at der er foretaget arrest, anlægge retssag om det krav, der er foretaget arrest for, og fordringshaver skal under denne sag særskilt nedlægge påstand om stadfæstelse af arresten (benævnt »arrestsag«), jf. retsplejelovens § 634, stk. 1. Verserer der retssag om den pågældende fordring ved 1. instans, skal fordringshaveren inden 1 uge efter arresten anlægge arrestsag ved samme ret, jf. stk. 2. Er der afsagt dom i 1. instans i retssagen om den pågældende fordring, anlægges arrestsagen ved den ret, der har afsagt dommen. Retten kan i tilfælde af anke udsætte arrestsagens behandling helt eller delvis, jf. stk. 3. Skal retssag om den fordring, for hvilken arrest er gjort, anlægges ved udenlandsk domstol, skal sagen anlægges inden 2 uger efter arresten. Inden for samme frist anlægges arrestsagen her i landet, jf. stk. 4. Verserer der retssag om den pågældende fordring ved udenlandsk domstol, hvis afgørelse må antages at få bindende virkning her i landet, skal påkendelse af en sag anlagt efter stk. 1 udsættes, indtil der er truffet retskraftig afgørelse i den

UDKAST

udenlandske sag, men retten kan dog straks påkende spørgsmål om, hvorvidt arrestens foretagelse kan stadfæstes, jf. stk. 5. Reglerne i stk. 1-5 finder tilsvarende anvendelse, når arrest er afværget ved sikkerhedsstillelse, jf. stk. 6. Fordringshaverens forpligtelse til at anlægge retssag bortfalder, såfremt skyldneren, efter at arrest er foretaget, kommer under konkurs eller dør, og dødsboet tages under offentlig skiftebehandling uden gældsansvar for arvingerne, jf. § 635, stk. 1.

Under arrestsagen prøves arrestens lovlighed, jf. retsplejelovens § 636. Det fremgår af bestemmelsen, at skyldner under arrestsagen kan fremsætte alle indsigelser vedrørende arrestens lovlighed. Det fremgår herudover, at hvis retssagen om det krav, der er foretaget arrest for, behandles særskilt, skal indsigelser mod fordringens rigtighed dog fremsættes under behandlingen af denne sag.

Arresten kan ophæves ved dommen i arrestsagen eller ved dommen vedrørende fordringen, jf. retsplejelovens § 637, 1. pkt. Herudover bortfalder arresten, når ankefristen er udløbet, medmindre anke er iværksat eller andet er bestemt i dommen, jf. 2. pkt.

Hvis fordringshaver ikke rettidigt anlægger sag om kravet og arrestsag, eller hvis disse sager afvises eller hævnes, kan skyldner kræve arresten ophævet af retten, jf. retsplejelovens § 638, stk. 1. Arresten kan endvidere ophæves helt eller delvis på grund af omstændigheder, som er indtruffet efter arrestens foretagelse, jf. stk. 2. Forinden arresten ophæves, skal fogedretten så vidt muligt give fordringshaver lejlighed til at udtale sig, jf. stk. 3.

Retsplejelovens § 639 indeholder regler om fordringshaverens ansvar i forbindelse med en arrest. Det fremgår heraf, at den, som har opnået arrest på grundlag af en fordring, som viser sig ikke at bestå, skal betale skyldneren erstatning for tab og tort, jf. stk. 1, 1. pkt. Det samme gælder, når arresten bortfalder eller ophæves på grund af efterfølgende omstændigheder, såfremt det må antages, at fordringen ikke bestod, jf. 2. pkt. Viser fordringshaverens fordring sig alene at bestå for et mindre beløb, skal fordringshaveren betale skyldneren erstatning for det tab, der følger af, at arresten har haft for stor udstrækning, jf. stk. 2. Fordringshaverens ansvar efter stk. 1 og 2 er objektivt. Er arresten ulovlig af andre grunde (f.eks. hvis betingelserne for at foretage arrest ikke var opfyldt), skal fordringshaveren betale skyldneren erstatning for tab og tort, såfremt fordringshaveren burde have undladt at begære arrest, jf. stk. 3. I tilfældene omhandlet i stk. 3 er fordringshavers ansvar således betinget af culpøs adfærd. Det fremgår af stk. 4, at krav efter

UDKAST

stk. 1-3 kan gøres gældende som modkrav under arrestsagen eller sagen vedrørende fordringen eller under selvstændigt søgsmål, og at selvstændigt søgsmål, der først kan anlægges, når arresten er ophævet efter § 638 eller endeligt bortfaldet efter § 635 eller § 637, skal anlægges inden 3 måneder efter ophævelsen eller bortfaldet. Reglerne i § 639, stk. 1-4, finder tilsvarende anvendelse, når arrest afværges ved sikkerhedsstillelse, jf. stk. 5. Opheves arresten under kære, kan der ved afgørelsen i kæresagen tillægges skyldneren erstatning efter reglerne i stk. 1-3, jf. stk. 6.

Erstatning efter retsplejelovens § 639 forudsætter, at skyldneren kan dokumentere et økonomisk tab i overensstemmelse med almindelige erstatningsretlige regler. Derudover har skyldner krav på tortgodtgørelse, hvis skyldners selv- og æresfølelse er blevet krænket ved den uberettigede arrest.

Fogedrettens afgørelser kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 53 om appel af fogedrettens afgørelse, men kære har ikke opsættende virkning, jf. retsplejelovens § 640.

Arrest foretaget inden konkursen bortfalder, når der afsiges konkursdekret, jf. konkurslovens § 31, stk. 3. Det skal ses i sammenhæng med § 29, stk. 1, hvorefter skyldneren ved afsigelsen af konkursdekretet mister retten til at overdrage eller opgive sine ejendele, modtage betaling og andre ydelser, modtage opsigelser, reklamationer og lignende erklæringer, stifte forpligtelser eller på anden måde råde over sin formue med virkning for boet.

Det fremgår af § 117, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at bestyrelsesmedlemmer, medlemmer af lokale bestyrelser og lignende, medlemmer af repræsentantskabet i en finansiel virksomhed, der ikke er en sparekasse, revisorer og granskningsmænd samt deres suppleanter, stiftere, vurderingsmænd, likvidatorer, direktører, ansvarshavende aktuarer, generalagenter og administratorer i et forsikringselskab samt øvrige ansatte må ikke uberettiget videregive eller udnytte fortrolige oplysninger, som de under udøvelsen af deres hverv er blevet bekendt med, og at bestemmelsen tilsvarende finder anvendelse for finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder. Det fremgår af stk. 2, at den, som modtager oplysninger efter stk. 1, er omfattet af den i stk. 1 nævnte tavshedspligt.

Det fremgår af § 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at overtrædelse af bl.a. § 117 straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

2.5.2. Skatteministeriets overvejelser

Skatteforvaltningen modtager et stigende antal hvidvaskefterretninger, der ligeledes er blevet af højere kvalitet. Det giver Skatteforvaltningen et bedre og mere aktuelt billede af svigsvirksomheders indeståender på pengeinstitutkonti og har ført til, at det i et stigende antal sager konstateres, at der på sådanne konti tilhørende bl.a. såkaldte skraldespandsvirksomheder i moms-karrusel- og kædesvigskonstruktioner sker en gennemstrømning af relativt store pengebeløb, som der ikke afregnes skatter og afgifter af.

Tidligere har der i sådanne svigssager i praksis været mulighed for at sikre dækning af skatte- og afgiftskrav, ved at fogedretten efter begæring fra Skatteforvaltningen har foretaget arrest i virksomhedens indestående på en pengeinstitutkonto, inden pengene f.eks. ville være flyttet videre til andre virksomheder. Den digitale udvikling har imidlertid medført, at store pengebeløb kan overføres meget hurtigt mellem pengeinstitutkonti. Typisk ses det i svigssager, at der på en konto indsættes store beløb, der kort tid efter flyttes videre til andre virksomheder – og ofte ender pengene i udlandet uden for myndighedernes rækkevidde. Dette mønster ses ofte gentaget flere gange for samme pengeinstitutkonto.

Den digitale udvikling har således medført, at Skatteforvaltningen ofte ikke kan nå at få fogedrettens bistand til at foretage arrest i indestående på en pengeinstitutkonto, før pengene er væk igen. Der vil således typisk gå 2-4 dage, fra Skatteforvaltningen bliver opmærksom på indeståendet på en pengeinstitutkonto, til fogedretten vil kunne foretage arresten. Arrestreglerne er derfor p.t. ikke et tilstrækkeligt effektivt værktøj til sikring af en virksomheds aktiver og værdier i forbindelse med skatte- og afgiftssvig (f.eks. kædesvig og momskaruseller, der er nogle af de groveste svigssager).

Det er vurderingen, at det – bl.a. i samspil med hvidvaskindberetningerne og kontrolsager – vil kunne få stor effekt på muligheden for at kunne nå at foretage arrest i svigsvirksomheders indestående på pengeinstitutkonti, inden pengene flyttes videre, hvis det ikke er nødvendigt for Skatteforvaltningen at afvente fogedrettens bistand til at foretage arrest. I f.eks. Sverige er der regler, der giver en særlig personalegruppe hos skattemyndighederne mulighed for at tage bl.a. et indestående på en pengeinstitutkonto i forvaring for at sikre, at indeståendet ikke flyttes videre til andre konti, hvorefter sagen inden for en bestemt frist skal anlægges ved domstolene. Det er vurderingen, at en dansk ordning vil kunne udformes med lighedspunkter til denne ordning i svensk ret.

2.5.3. Den foreslåede ordning

UDKAST

Med henblik på at modernisere Skatteforvaltningens kontrolværktøjer, så de følger med den digitale udvikling, foreslås det at indføre en ny ordning (»arrestfogedordningen«), hvor en særlig personalegruppe hos Skatteforvaltningen får mulighed for at foretage arrest.

Det foreslås således, at personer, der af Skatteforvaltningen er bemyndiget til at udøve funktion som arrestfoged, i indeståendet på en pengeinstitutkonto, der tilhører en virksomhed, hvis drift efter et konkret skøn vurderes at indebære en nærliggende risiko for tab for staten, skal kunne foretage arrest til sikkerhed for virksomhedens betaling af krav efter opkrævningslovens § 5 og, for så vidt angår en personligt ejet virksomhed, indehaveren eller indehavernes personskatter og bidrag, der antages forsætligt eller groft uagtsomt ikke at ville blive afregnet til Skatteforvaltningen, jf. den foreslåede bestemmelse i opkrævningslovens § 14, stk. 1.

Personerne, der i medfør af forslaget vil kunne bemyndiges til at udøve funktion som arrestfoged, vil således – ligesom personerne, der er bemyndiget til at foretage udlæg efter den lignende pantefogedordning, jf. lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. – skulle have en særlig autorisation, der i praksis vil forudsætte en intern oplæring om bl.a. betingelserne for at kunne foretage arresten efter den foreslåede ordning.

Den foreslåede bestemmelse vil bl.a. give mulighed for at foretage arrest til sikkerhed for virksomhedens betaling af krav efter opkrævningslovens § 5. Det betyder, at den foreslåede bestemmelse vil omfatte tilfælde, hvor virksomheden har betalt for lidt i skatter eller afgifter m.v. eller har fået udbetalt for meget i godtgørelse, uanset om det er muligt at opgøre kravet på grundlag af virksomhedens regnskaber, jf. stk. 1, eller om det er nødvendigt at opgøre kravet skønsmæssigt, jf. stk. 2. Dette vil gælde alle krav, der kan fastsættes skønsmæssigt i medfør af § 5, herunder moms, indeholdt A-skat og arbejdsmarkedsbidrag samt selskabsskat.

Den foreslåede bestemmelse vil herudover give mulighed for, at der, for så vidt angår en personligt ejet virksomhed, kan foretages arrest til sikkerhed for indehaveren eller indehavernes personskatter og bidrag. Det skal ses i sammenhæng med, at den del af virksomhedsejerens personlige skat, som kan knyttes til overskuddet fra den personligt ejede virksomhed, kan betegnes som den personlig ejede virksomheds »egen« skat og dermed kan side-stilles med den selskabsskat, som betales af overskuddet fra virksomheder, der drives i selskabsform.

UDKAST

Det vil efter forslaget være en betingelse for, at der kan foretages arrest, at virksomhedens drift efter et konkret skøn vurderes at indebære en nærliggende risiko for tab for staten, og at beløbet, der foretages arrest for, må antages forsætligt eller groft uagtsomt ikke at ville blive afregnet til Skatteforvaltningen. Den foreslåede bestemmelse vil således – ligesom reglerne om sikkerhedsstillelse i opkrævningslovens § 11, stk. 1, nr. 4, og stk. 3 – kun kunne anvendes i sager, hvor der foreligger mistanke om svig, f.eks. hvor kravet er opstået ved levering eller aftagelse af varer eller ydelser i forbindelse med virksomhedens deltagelse i kædesvig – herunder ved udstedelse (»salg«) eller anvendelse (»køb«) af fiktive eller falske fakturaer – eller en momskarrusel, jf. nedenfor.

Momskaruseller er betegnelsen for kriminelle arrangementer, der forekommer ved handel mellem virksomheder i mindst to EU-lande, og hvor det er hensigten, at mindst én af de involverede virksomheder (skraldespandsvirksomheden) ikke afregner skyldig moms. Svindlen er mulig, fordi det ved intern EU-handel med varer mellem virksomheder er købervirksomheden (erhververen), der afregner moms i eget land (forbrugslandet), samtidig med at denne fradrager momsen for købet. Reglerne om erhvervsmoms (omvendt betalingspligt), jf. momslovens § 46, stk. 1, 2. pkt., er fastsat for at lette den almindelige handel mellem momsregistrerede virksomheder inden for EU. Hvis reglerne ikke eksisterede, skulle en udenlandsk virksomhed, som sælger varer til en dansk virksomhed, momsregistreres her i landet for at angive og afregne moms til den danske stat af sit salg. Ulempen ved reglen er imidlertid, at der sker »et brud« på momskæden, hvilket muliggør svig.

Kædesvig er – ligesom momskaruselsvig – betegnelsen for et kriminelt arrangement, hvor formålet er at begå svig med skatte- og afgifter m.v. Ved kædesvig benytter de implicerede bagmænd typisk en kæde af gennemfaktureringsenheder (underleverandører) i kombination med stråmænd, fiktive virksomheder og falske fakturaer. Kædesvig kan inddeles i to varianter. I den første variant er der tale om en konstruktion, hvor bagmænd via skraldespandsselskaber og ofte underleverandører leverer arbejdskraft til slutaftagere og efterlader kravet på moms, A-skat og arbejdsmarkedsbidrag m.v. i skraldespandsselskaber, efter at betalinger for ydelserne er videreoverført til udlandet eller hævet kontant. I den anden variant er der tale om en konstruktion, hvor bagmænd via en fakturafabrik, der er et skraldespandsselskab, »sælger« fiktive eller falske fakturaer til mellemhandlere og slutaftagere, med henblik på at de fiktive eller falske fakturaer skal indgå i købernes angivelser eller indberetninger for at give køberne et uberettiget fradrag skatte- og afgiftsmæssigt. I begge hovedvarianter anvendes konstruktionen

UDKAST

til at dække over sort arbejdskraft eller hævnninger i virksomheden uden beskatning.

Det vil alene være beløbet, der på tidspunktet for foretagelsen af arresten indestår på kontoen, der vil blive omfattet af arresten efter den foreslåede ordning. Arresten vil således ikke omfatte beløb, der efterfølgende bliver indsat på kontoen, eller renter m.v., der efter arrestens foretagelse tilskrives kontoen.

Ligesom efter arrestreglerne i retsplejelovens kapitel 56 er det alene »pengekrav« (i forhold til den foreslåede ordning pengekrav vedrørende skatter og afgifter m.v.), jf. retsplejelovens § 627, der vil være omfattet af den foreslåede ordning. Ligesom efter arrestreglerne i retsplejelovens kapitel 56 vil den foreslåede ordning også omfatte skatter og afgifter m.v., som endnu ikke er stiftet, når det dog er klart, at kravets stiftelse vil blive en realitet. Det betyder f.eks., at selv om Skatteforvaltningens krav på A-skat og arbejdsmarkedsbidrag først stiftes i forbindelse med lønudbetalingen til de ansatte, jf. kildeskattelovens § 46, vil der også kunne foretages arrest efter den foreslåede ordning for virksomhedens pligt til at betale A-skat eller arbejdsmarkedsbidrag i forbindelse med kommende lønudbetalinger, hvis virksomheden har en eller flere ansatte.

Begreberne »grov uagtsomhed« og »forsæt« efter den foreslåede bestemmelse er identiske med de tilsvarende begreber i f.eks. straffebestemmelsen i opkrævningslovens § 17. Muligheden for at anvende den foreslåede bestemmelse vil imidlertid ikke være betinget af, at der gøres et strafansvar gældende mod den pågældende. Uanset at der således ikke er rejst en straffesag, eller at der eventuelt er sket frifindelse i straffesagen, kan bestemmelsen således finde anvendelse, idet baggrunden for udfaldet i straffesagen kan bero på straffesagens særlige karakter, herunder andre krav til bevisets styrke end i sagen om arrest efter den foreslåede bestemmelse.

Forslaget har til formål at give Skatteforvaltningen en hurtigere adgang til at få foretaget arrest til sikkerhed for skatter eller afgifter m.v., som antages forsætligt eller groft uagtsomt ikke at ville blive afregnet til Skatteforvaltningen. Forslaget har derimod ikke til formål at udvide Skatteforvaltningens adgang til at få foretaget arrest. Betingelserne for at kunne foretage arrest efter den foreslåede ordning, jf. nedenfor, vil således være underlagt samme betingelser som arrest foretaget af fogedretten efter gældende regler.

Det foreslås herudover, at reglerne i retsplejelovens § 627, § 628, stk. 1, § 630, stk. 1, § 632, stk. 1, § 634, § 635, § 637, § 638, stk. 2, og § 639 skal finde tilsvarende anvendelse, når arrestfogeder foretager arrest i medfør af

UDKAST

den foreslåede ordning, jf. den foreslåede bestemmelse i opkrævningslovens § 14, stk. 2.

Henvisningerne til retsplejelovens § 627 og § 628, stk. 1, betyder, at arrestfogedernes adgang til at foretage arrest vil være underlagt samme betingelser som fogedrettens adgang hertil efter retsplejeloven.

Det vil således være en betingelse for, at arrestfogeder kan foretage arrest efter den foreslåede ordning, at der ikke kan foretages udlæg for skatterne eller afgifterne m.v., jf. retsplejelovens § 627, nr. 1. Der vil således ikke kunne foretages arrest efter den foreslåede ordning, hvis de pågældende skatter og afgifter m.v. er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, og fuldbyrdelsesfristen efter § 485 er udløbet.

Det vil herudover være en betingelse for, at arrestfogeder kan foretage arrest efter den foreslåede ordning, at det må antages, at muligheden for senere at opnå dækning ellers vil blive væsentligt forringet, jf. retsplejelovens § 627, nr. 2. Der vil således i den konkrete sag skulle være bestemte omstændigheder vedrørende virksomhedens forhold, som skaber en formodning for, at virksomheden ved sine dispositioner vil bringe Skatteforvaltningens fyldestgørelsesmuligheder i fare. Sådanne omstændigheder vil normalt foreligge i forhold til den foreslåede ordning, da arresten foretages til sikkerhed for skatter og afgifter m.v., der antages forsætligt eller groft uagtsomt ikke at ville blive afregnet til Skatteforvaltningen, jf. den grundlæggende betingelse herom i den foreslåede bestemmelse i opkrævningslovens § 14, stk. 1. I sådanne tilfælde må der således ofte antages at være risiko for, at virksomheden vil flytte indeståendet på pengeinstitutkontoen til andre konti, herunder konti i udenlandske pengeinstitutter, hvilket væsentligt vil forringe Skatteforvaltningens mulighed for senere at opnå dækning. Hvorvidt betingelsen er opfyldt, vil dog altid skulle bero på en konkret vurdering.

Endvidere vil der ikke kunne foretages arrest, hvis det må antages, at Skatteforvaltningens krav på de pågældende skatter eller afgifter m.v. ikke består, jf. retsplejelovens § 628, stk. 1.

Henvisningen til retsplejelovens § 630, stk. 1, betyder, at arrest foretaget efter den foreslåede ordning vil skulle ophæves, såfremt virksomheden stiller en efter arrestfogedens skøn tilstrækkelig sikkerhed for skatterne og afgifterne m.v. med tillæg af såvel forfaldne som anslåede renter samt sandsynlige omkostninger i forbindelse med arrestforretningen, arrestsagen og sagen vedrørende skatterne eller afgifterne m.v.

UDKAST

Henvisningen til retsplejelovens § 632, stk. 1, betyder, at arrest efter den foreslåede ordning kun vil kunne foretages i så stor en del af virksomhedens kontoindestående, som efter arrestfogedens skøn vil være nødvendig til dækning af skatterne og afgifterne m.v. med tillæg af såvel forfaldne som anslåede renter og sandsynlige omkostninger i forbindelse med arrestforretningen, arrestsagen og sagen vedrørende skatterne eller afgifterne m.v. Arrest efter den foreslåede ordning vil således forudsætte, at sagen er tilstrækkeligt oplyst til, at arrestfogeden kan opgøre den beløbsmæssige størrelse af kravet og dermed, hvilket beløb der skal foretages arrest for.

Henvisningerne til retsplejelovens § 634 og § 635, stk. 1, betyder, at reglerne heri om anlæggelse af retssag om det krav, som der er foretaget arrest for, ligeledes vil finde anvendelse ved arrest efter den foreslåede ordning. Det betyder bl.a., at Skatteforvaltningen inden 1 uge efter arresten vil skulle anlægge retssag om de skatter eller afgifter m.v., for hvilken arrest er gjort, medmindre virksomheden under eller efter arrestforretningen frafalder forfølgning, og Skatteforvaltningen vil under denne sag ligeledes skulle nedlægge særskilt påstand om stadfæstelse af arresten, jf. § 634, stk. 1. Dette vil tilsvarende gælde, når arrest er afværget ved sikkerhedsstillelse, jf. stk. 6. Skatteforvaltningens forpligtelse til at anlægge retssag vil dog bortfalde, hvis virksomheden, efter at arrest er foretaget, kommer under konkurs, jf. § 635, stk. 1.

Henvisningen til retsplejelovens § 637 betyder, at arrest foretaget efter den foreslåede ordning vil kunne ophæves ved dommen i arrestsagen eller ved dommen vedrørende skatterne eller afgifterne m.v., og at arresten vil bortfalde, når ankefristen er udløbet, medmindre anke er iværksat, eller andet er bestemt i dommen.

Henvisningen til retsplejelovens § 638, stk. 2, betyder, at arrest foretaget efter den foreslåede ordning vil kunne ophæves helt eller delvis på grund af omstændigheder, som er indtruffet efter arrestens foretagelse.

Henvisningen til retsplejelovens § 639 betyder, at reglerne heri om fordringshaverens ansvar for, at kravet består, tilsvarende vil finde anvendelse ved arrestfogeders arrest foretaget efter den foreslåede ordning. Hvis arrestfogeden har foretaget arrest for en skat eller afgift m.v., som viser sig ikke at bestå, vil Skatteforvaltningen derfor skulle betale virksomheden erstatning for tab og eventuelt tortgodtgørelse, jf. § 639, stk. 1, 1. pkt. Det samme vil gælde, når arresten er bortfaldet eller ophævet på grund af efterfølgende omstændigheder, såfremt det må antages, at skatten eller afgiften m.v. ikke bestod, jf. stk. 1, 2. pkt. Viser skatten eller afgiften m.v. sig alene at bestå

UDKAST

for et mindre beløb, vil Skatteforvaltningen skulle betale virksomheden erstatning for det tab, der måtte følge af, at arresten har haft for stor udstrækning, jf. stk. 2. Ansvar efter stk. 1 og 2 er objektivt. Er arresten ulovlig af andre grunde, vil Skatteforvaltningen skulle betale virksomheden erstatning for tab og tort, såfremt arrestfogeden burde have undladt at foretage arresten, jf. stk. 3. Virksomheden vil kunne gøre krav efter stk. 1-3 gældende som modkrav under arrestsagen eller sagen vedrørende skatterne eller afgifterne m.v. eller under selvstændigt søgsmål, jf. stk. 4, 1. pkt. Selvstændigt søgsmål, der først kan anlægges, når arresten er ophævet efter § 638 eller endeligt bortfaldet efter § 635 eller § 637, vil skulle anlægges inden 3 måneder efter ophævelsen eller bortfaldet, jf. § 639, stk. 4, 2. pkt. Reglerne i stk. 1-4 vil finde tilsvarende anvendelse, når arresten afværges af virksomheden ved sikkerhedsstillelse, jf. stk. 5. Ophæves arresten under kære, følger det af stk. 6, at der ved afgørelsen i kæresagen vil kunne tillægges virksomheden erstatning efter reglerne i stk. 1-3.

Det foreslås herudover, at retsvirkningen af arrest foretaget efter den foreslåede ordning vil være, at virksomheden fratages rådigheden over det kontoindestående, der foretages arrest i, jf. den foreslåede bestemmelse i opkrævningslovens § 14, stk. 3.

Det vil svare til, hvad der gælder for arrest foretaget af fogedretten, jf. retsplejelovens § 631, stk. 2, jf. § 519, stk. 1. Retsvirkningen af arrest foretaget efter den foreslåede ordning vil således være, at virksomheden f.eks. ikke længere vil kunne overføre kontoindeståendet til andre konti, herunder udenlandske konti, med henblik på at søge at undgå, at Skatteforvaltningen kan opkræve eller inddrive skatter eller afgifter m.v. fra virksomheden. Dette vil dog kun gælde den del af kontoindeståendet, som der foretages arrest i. Hvis f.eks. virksomheden har 1 mio. kr. stående på kontoen, og der foretages arrest for skatter og afgifter m.v. for 600.000 kr., vil virksomheden fortsat have rådighed over de resterende 400.000 kr.

De øvrige retsvirkninger af arrest foretaget efter den foreslåede ordning vil i øvrigt være de samme som for arrest foretaget af fogedretten efter gældende regler. Det betyder bl.a., at arrest foretaget efter den foreslåede ordning ikke i sig selv vil medføre en adgang til fyldestgørelse af Skatteforvaltningens krav på skatter og afgifter m.v. Skatteforvaltningens retsstilling og udsigt til, at der til sin tid er noget at gøre udlæg i, vil derfor kun delvis sikres ved arresten, idet arresten alene vil beskytte mod virksomhedens dispositioner i relation til aftaleerhververe. En aftaleerhverver, der f.eks. har fået aktivet overdraget, vil således som udgangspunkt skulle respektere ar-

UDKAST

resten, og aktivet vil af Skatteforvaltningen kunne kræves udleveret fra aftaleerhververen, selv om denne måtte være i god tro. Arresten efter den foreslåede ordning vil derimod ikke yde Skatteforvaltningen beskyttelse over for virksomhedens øvrige retsforfølgende fordringshavere. En foretaget arrest vil sikre tilstedeværelsen af indeståendet på virksomhedens pengeinstitutkonto til senere opkrævning af skatterne eller afgifterne m.v., der foretages arrest på baggrund af, uden hensyn til om arresten iværksættes af Skatteforvaltningen, en anden fordringshaver eller et konkursbo. Arresten efter den foreslåede ordning vil derfor virke til fordel for ikke blot Skatteforvaltningen, men retsforfølgende fordringshavere i det hele taget, og Skatteforvaltningen vil ikke have nogen fortrinsstilling i det arresterede.

Det foreslås herudover med den foreslåede bestemmelse i opkrævningslovens § 14, stk. 4, at arrestfogeden så vidt muligt skal underrette virksomheden om en arrest, der er gennemført efter stk. 1, og at underretningen skal indeholde oplysninger om de konkrete omstændigheder, der ligger til grund for arresten efter stk. 1, sikkerheden, som virksomheden skal stille for at ophæve arresten, jf. retsplejelovens § 630, stk. 1, arrestens retsvirkninger, jf. stk. 3, og hvilken fogedret indsigelser mod arresten kan fremsættes til, jf. stk. 6, 1. pkt.

For så vidt angår forslaget om, at underretningen skal indeholde oplysninger om de konkrete omstændigheder, der ligger til grund for arresten efter den foreslåede ordning, vil disse oplysninger svare til dem, der skal indgå i en anmodning om arrest efter retsplejelovens § 631, stk. 1, 2. pkt.

Forslaget skal tage hensyn til virksomhedens interesse i at få kendskab til arresten, så virksomheden f.eks. kan tage stilling til, om den ønsker at stille sikkerhed for at ophæve arresten, jf. henvisningen i den foreslåede bestemmelse i opkrævningslovens § 14, stk. 2, til retsplejelovens § 630, stk. 1, eller at gøre indsigelse mod arresten til fogedretten, jf. den foreslåede bestemmelse i opkrævningslovens § 14, stk. 6, 1. pkt. I det omfang, det ikke er muligt at underrette virksomheden om arresten, f.eks. fordi virksomheden er fritaget for Digital Post, og post kommer retur fra den oplyste virksomhedsadresse, foreslås det dog, at arrestfogeden skal kunne undlade at underrette virksomheden herom.

Det foreslås herudover, at arrest foretaget efter den foreslåede ordning vil bortfalde, hvis Skatteforvaltningen undlader at anlægge sag vedrørende arresten og de skatter eller afgifter m.v., som arresten efter stk. 1 er foretaget til sikkerhed for, inden udløbet af de i retsplejelovens § 634 nævnte frister,

UDKAST

eller hvis sagen afvises eller hæves, jf. den foreslåede bestemmelse i opkrævningslovens § 14, stk. 5.

Det vil svare til, hvad der gælder for arrest foretaget af fogedretten efter gældende regler, jf. retsplejelovens § 638, stk. 1, dog med den tilpasning, at det efter den foreslåede ordning ikke er nødvendigt, at virksomheden forudgående kræver, at arresten bortfalder.

Det foreslås endvidere, at virksomheden skal kunne indgive indsigelser mod arrest foretaget efter den foreslåede ordning til fogedretten, der træffer afgørelse i sagen, og at en arrestfoged skal kunne henskyde tvivlsspørgsmål til fogedrettens afgørelse, selv om der ikke fremsættes indsigelser, jf. de foreslåede bestemmelser i opkrævningslovens § 14, stk. 6, 1. og 2. pkt. Afgørelsen herom foreslås at skulle træffes af den fogedret, der skulle have foretaget arresten, hvis denne ikke havde været foretaget af en arrestfoged i medfør af den foreslåede ordning, jf. den foreslåede bestemmelse i 3. pkt. Det vil således være reglerne i retsplejelovens kapitel 22 om stedlig kompetence, der fastsætter, hvilken fogedret der vil skulle træffe afgørelse om sådanne indsigelser.

Det vil i det væsentlige svare til reglerne for skyldnerens indsigelsesret i den lignende pantefogedordning, jf. § 6, stk. 1 og 2, i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v.

Det bemærkes, at arrest foretaget efter den foreslåede ordning ikke vil udgøre en afgørelse i skatteforvaltningslovens forstand. Skatteforvaltningens lovens regler om bl.a. omkostningsgodtgørelse vil således ikke finde anvendelse.

Det foreslås herudover med de foreslåede bestemmelser i opkrævningslovens § 14, stk. 7, 1.-3. pkt., at fristen for virksomhedens fremsættelse af indsigelser, jf. den foreslåede bestemmelse i stk. 6, 1. pkt., skal være 4 uger fra arrestens foretagelse, og at indsigelser, der fremsættes efter fristens udløb, vil skulle afvises af fogedretten, dog således at fogedretten undtagelsesvis indtil 1 år efter arrestens foretagelse vil kunne tillade, at en indsigelse behandles medmindre der på dette tidspunkt er afsagt dom i sagen efter retsplejelovens § 634. Det foreslås herudover med de foreslåede bestemmelser i stk. 7, 4. og 5. pkt., at fogedrettens afgørelse om indsigelser vil kunne kæres til landsretten efter reglerne i retsplejelovens kapitel 53, og at kære ikke vil have opsættende virkning.

Det vil i det væsentlige svare til fristreglerne for skyldnerens indsigelsesret i den lignende pantefogedordning, jf. § 6, stk. 3, 3.-6. pkt., i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v.

Det foreslås endelig, at Skatteforvaltningen skal kunne videregive nødvendige oplysninger om arrest foretaget efter den foreslåede ordning til det relevante pengeinstitut, og at sådanne oplysninger, som er videregivet til pengeinstituttet, og som ledelsen eller ansatte i et pengeinstitut under udøvelsen af deres hverv er blevet bekendt med, skal være fortrolige og være omfattet af reglerne om tavshedspligt efter kapitel 9 i lov om finansiel virksomhed, jf. den foreslåede bestemmelse i opkrævningslovens § 14, stk. 8.

Det betyder bl.a., at uberettiget videregivelse eller udnyttelse af sådanne oplysninger vil kunne straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, jf. § 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Forslaget skal ses i sammenhæng med, at det er nødvendigt for Skatteforvaltningen at videregive oplysningerne om arresten til det relevante pengeinstitut, så pengeinstituttet kan sikre, at virksomheden fratages rådigheden over kontoindeståendet, som der foretages arrest i. Skatteforvaltningen vil i den forbindelse bl.a. videregive de nødvendige oplysninger, for at pengeinstituttet kan identificere virksomhedens konto, og oplysninger om, hvor stort et beløb der foretages arrest for, så pengeinstituttet kan fratage virksomheden rådighed over et tilsvarende beløb af kontoindeståendet. Skatteforvaltningen vil derimod f.eks. ikke videregive oplysninger om, hvad baggrunden er for arresten.

Den nye bestemmelse i opkrævningslovens § 14 foreslås at træde i kraft den 1. januar 2024, jf. lovforslagets § 7, stk. 1. Den nye bestemmelse vil dog også kunne anvendes til at foretage arrest til sikkerhed for krav, der vedrører perioden før den 1. januar 2024, jf. lovforslagets § 7, stk. 3. Det vil således med forslaget ikke have betydning, hvilken periode kravet vedrører.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

3.1. Økonomiske konsekvenser for det offentlige

Initiativerne vurderes under ét med væsentlig usikkerhed at medføre et umiddelbart merprovenu på 30 mio. kr. (2023-niveau) i 2024. Efter tilbageløb vurderes merprovenuet at udgøre 25 mio. kr. (2023-niveau) i 2024, jf. tabel 1. Den varige virkning vurderes at udgøre et umiddelbart merprovenu på 250 mio. kr. (2023-niveau). Efter tilbageløb vurderes den varige virkning at udgøre et merprovenu på 190 mio. kr. (2023-niveau), jf. tabel 1. Det er

lagt til grund, at initiativernes provenumæssige virkning indføres over en årrække, da sagsbehandlingen af større unddragelsessager kan strække sig over flere år. For enkelte af initiativerne udestår en konsolidering af de økonomiske konsekvenser.

Tabel 1. Provenumæssige konsekvenser ved lovforslagets initiativer

Mio. kr. (2023-niveau)	2024	2025	2026	2027	2030	Varigt	Finansår 2024
Umiddelbar virkning	30	70	130	170	240	250	30
Virkning efter tilbageløb	25	55	100	130	185	190	
Umiddelbar virkning for kommuneskatten	-	-	-	-	-	-	-

3.2. Implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget vurderes isoleret set at medføre varige besparelser for Skatteforvaltningen på 0,7 mio. kr. årligt fra 2024. Den samlede opgørelse af administrative omkostninger består af vurderinger med modsatrettet effekt, hvor dele af lovforslaget vurderes at medføre en opgavereduktion, og dele af lovforslaget vurderes at medføre administrative omkostninger for Skatteforvaltningen.

Initiativet vedrørende ny sanktionspraksis i sager om skatteunddragelse vurderes at medføre en varig opgavereduktion svarende til 8,3 mio. kr. årligt som følge af færre straffesager ved at forhøje minimumsgrænserne, for at gøre strafansvar gældende. Opgavereduktionen vil understøtte, at Skatteforvaltningen vil kunne nedbringe sagsbehandlingstiden på straffesagsområdet.

Initiativerne vedrørende inddragelse af virksomheders registrering i forbindelse med fiktive eller falske fakturaer og arrest i indeståender på pengeinstitutkonti ved mistanke om svig vurderes at medføre administrative omkostninger for Skatteforvaltningen på 7,6 mio. kr. årligt fra 2024 vedrørende sagsbehandling og udgifter til advokatbistand.

Lovforslaget vurderes ikke at have konsekvenser for kommuner og regioner.

For så vidt angår de syv principper for digitaliseringsklar lovgivning bemærkes det, at lovforslaget vurderes i overvejende grad at efterleve principperne for digitaliseringsklar lovgivning, i det omfang principperne er anvendelige på lovforslagets initiativer. Det er vurderingen, at afvigelserne fra en fuld efterlevelse af principperne er sagligt begrundet.

Med hensyn til det første princip (»Enkle og klare regler«) er det tilstræbt, at de foreslåede nye bestemmelser er udarbejdet så enkelt og klart som muligt.

Med hensyn til det tredje princip (»Muliggør automatisk sagsbehandling«) er det vurderingen, at automatisk sagsbehandling i sager, dette lovforslag vedrører, vil kunne indebære en risiko for borgernes retssikkerhed. Sagsbehandlingen vil derfor skulle håndteres på baggrund af fagprofessionelle skøn.

Med hensyn til det fjerde princip (»Sammenhæng på tværs – ensartede begreber og genbrug af data«) er det vurderingen, at princippet er opfyldt. Begreberne »forsættligt« og »groft uagtsomt«, der er anvendt i nogle af de foreslåede bestemmelser, er kendte begreber fra gældende ret.

Med hensyn til det syvende princip (»Forebygger snyd og fejl«) er det vurderingen, at princippet er opfyldt. Hovedformålet med lovforslaget er sikre, at Skatteforvaltningen har effektive og tidssvarende reaktionsmuligheder, der sikrer, at betaling af skatter og afgifter m.v. sker efter reglerne.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget vil skabe mere lige konkurrenceforhold for virksomhederne, da det forventes at styrke sikkerheden for skatte- og afgiftsbetalingen og gøre det vanskeligere for virksomheder, der ikke ønsker at overholde reglerne. Lovforslaget vurderes ikke herudover at indebære økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v. Det skyldes, at lovforslaget alene indeholder ændringer, der vedrører sanktioner for overtrædelse af lovgivningen.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget har ingen administrative konsekvenser for borgerne.

6. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen klimamæssige konsekvenser.

7. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljø- og naturmæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter.

9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

[Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 23. juni 2023 til den 11. august 2023 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Advokatsamfundet, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, AutoBranchen Danmark, borger- og retssikkerhedschefen i Skatteforvaltningen, CEPOS, Cevea, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Erhverv, Danske Advokater, Den Danske Dommerforening, DI, Digitaliseringsstyrelsen, Domstolsstyrelsen, Erhvervsstyrelsen – Team Effektiv Regulering, Finans Danmark, Foreningen Danske Revisorer, Forsikring & Pension, FSR - danske revisorer, Justitia, Kraka, Landbrug & Fødevarer, Landsskatteretten, SEGES, Skatteankestyrelsen, SMV Danmark og SRF Skattefaglig Forening.]

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Initiativerne vurderes under ét med væsentlig usikkerhed at medføre et umiddelbart merprovenu på 30 mio. kr. (2023-niveau) i 2024. Efter tilbageløb vurderes merprovenuet at udgøre 25 mio. kr. (2023-niveau) i 2024. Den varige virkning vurderes at udgøre et umiddelbart merprovenu på 250 mio. kr. (2023-niveau). Efter tilbageløb vurderes den varige virkning at udgøre et merprovenu på 190 mio. kr. (2023-niveau). For enkelte af initiativerne udestår en konsolidering af de økonomiske konsekvenser.	Ingen

UDKAST

Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Lovforslaget vurderes isoleret set at medføre varige besparelser for Skatteforvaltningen på 0,7 mio. kr. årligt fra 2024. Den samlede opgørelse af administrative omkostninger består af vurderinger med modsatrettet effekt, hvor dele af lovforslaget vurderes at medføre en opgavereduktion, og dele af lovforslaget vurderes at medføre administrative omkostninger for Skatteforvaltningen.	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Lovforslaget vil skabe mere lige konkurrenceforhold for virksomhederne, da det forventes at styrke sikkerheden for skatte- og afgiftsbetalingen og gøre det vanskeligere for virksomheder, der ikke ønsker at overholde reglerne.	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Klimamæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Miljø- og naturmæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter.	
Er i strid med de fem princip-	Ja	Nej X

UDKAST

per for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/ Går videre end minimumskrav i EU-regulering (sæt X)	
--	--

UDKAST

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Det følger af boafgiftslovens § 42, stk. 1, at skønnes en overtrædelse af loven ikke at ville medføre højere straf end bøde, kan Skatteforvaltningen tilkendegive den pågældende, at sagen kan afgøres uden retslig forfølgning, såfremt den pågældende erkender sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden for en nærmere angivet frist, der efter begæring kan forlænges, at betale en i tilkendegivelsen angivet bøde.

Bestemmelsen medfører, at Skatteforvaltningen kan afslutte en skattestrafesag administrativt, når sagen vedrører en overtrædelse af boafgiftsloven, og overtrædelsen ikke skønnes at medføre højere straf end bøde. Skatteforvaltningen afslutter sagen, hvis den, der vurderes at have overtrådt loven, vedtager det bødeforelæg, Skatteforvaltningen har meddelt den pågældende for overtrædelsen.

Hvis det skønnes, at sagen vil kunne medføre straf i form af fængsel, eller hvis betingelserne i boafgiftslovens § 42, stk. 1, i øvrigt ikke er opfyldt, vil sagen skulle sendes til politiet med henblik på domstolsbehandling.

Det følger af boafgiftslovens § 41, stk. 1, at med bøde straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt 1) afgiver urigtige eller vildledende oplysninger, herunder til brug ved beregning af passivposter efter boafgiftslovens § 13 a, eller fortier eller nægter at give oplysninger til brug ved afgørelser om afgiftspligten eller afgiftsberegningen, 2) undlader rettidigt at afgive de opgørelser, anmeldelser m.v., der er foreskrevet i boafgiftsloven, eller 3) undlader at underrette Skatteforvaltningen om, at ansættelsen af værdien af gaven er for lav, jf. § 26, stk. 4.

Det følger af § 41, stk. 3, at den, der begår en af de nævnte overtrædelser med forsæt til at unddrage staten afgift eller skat, straffes med bøde eller fængsel i indtil 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289.

Det følger af § 41, stk. 4, at for overtrædelser der begås af selskaber m.v. (juridiske personer), kan der pålægges strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Der er ikke fastsat en sanktionspraksis for overtrædelse af de nævnte bestemmelser.

UDKAST

Det følger af den foreslåede ændring af boafgiftslovens § 42, stk. 1, at efter »told- og skatteforvaltningen« indsættes »i et bødeforelæg«, og »tilkendegivelsen« ændres til »bødeforelægget«.

Med ændringen vil begrebet »bødeforelæg« fremgå direkte af § 42, stk. 1, hvorved det vil blive klarere, at bestemmelsen angår Skatteforvaltningens adgang til at kunne udstede et bødeforelæg. Ændringen skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 2, nr. 1, § 3, nr. 3, § 4, nr. 1, og § 5, nr. 1. Disse ændringer vil samlet medføre, at ordlyden af kompetencebestemmelserne i boafgiftslovens § 42, stk. 1, kildeskattelovens § 79, stk. 1, opkrævningslovens § 18, stk. 1, 1. pkt., skatteindberetningslovens § 61, stk. 1, og skattekontrollovens § 86, stk. 1, vil blive ensrettet. Herefter vil samtlige af de nævnte bestemmelser indeholde begrebet »bødeforelæg«, ligesom det vil fremgå, at sagen blive afsluttet med »en i bødeforelægget angivet bøde«.

Med den foreslåede ændring er det samtidig forudsat, at sanktionspraksis i straffesager om overtrædelse af boafgiftsloven, der kan medføre, at der realiseres en unddragelse, fremover vil skulle svare til den sanktionspraksis, der er forudsat med ændringerne i lovforslagets § 2, nr. 1, § 3, nr. 3, § 4, nr. 1, og § 5, nr. 1, jf. de specielle bemærkninger til disse ændringer og beskrivelsen af den forudsatte praksis nedenfor.

Den forudsatte sanktionspraksis vil således omfatte overtrædelser, der sanktioneres i medfør af boafgiftslovens § 41.

For det første forudsættes det med den foreslåede ændring af boafgiftslovens § 42, stk. 1, at en bøde i tillæg til en fængselsstraf vil skulle udgøre et beløb, der svarer til det dobbelte af unddragelsens størrelse. I sager, hvor der er tale om forsøg, jf. straffelovens § 21, vil bøden skulle udgøre et beløb, der svarer til det undtagne beløb.

For det andet forudsættes det med den foreslåede ændring, at beløbsgrænsen for, hvornår der vil kunne idømmes straf i form af fængsel, vil skulle udgøre 500.000 kr.

Den forudsatte ændring vil medføre, at hvis en unddragelse ikke udgør 500.000 kr. eller derover, vil der i disse sager kunne straffes med bøde, og de vil dermed kunne afsluttes administrativt af Skatteforvaltningen med et bødeforelæg, hvis betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt. Hvis en unddragelse er 500.000 kr. eller derover, vil sagen skulle sendes til politiet med henblik på domstolsbehandling. En unddragelse på 500.000 kr. eller der-

UDKAST

over vil som efter gældende ret som udgangspunkt skulle henføres til straffelovens § 289 om overtrædelse af særligt grov karakter af bl.a. skattelovgivning, hvor strafferammen er indtil 8 års fængsel.

Det er forudsat, at beløbsgrænsen på 500.000 kr. ikke vil finde anvendelse i gentagelsestilfælde.

I gentagelsestilfælde er det forudsat, at hvis den pågældende forsætligt unddrager skatter eller afgifter for mere end 250.000 kr., og den pågældende tidligere er blevet straffet for at unddrage skatter eller afgifter for mere end 250.000 kr., vil vedkommende kunne straffes med fængsel og en tillægsbøde svarende til to gange det unddragne beløb. I denne situation vil den gentagne overtrædelse således have en gentagelsesvirkning, hvor beløbsgrænsen for fængselsstraf er lavere.

Gentagelsesvirkningen vil finde anvendelse, uanset hvilke skatter eller afgifter den tidligere straffesag angik. Hvis der er tale om overtrædelser af forskellige love, og de enkelte overtrædelser ikke udgør mere end 250.000 kr., men overtrædelserne samlet set udgør mere end 250.000 kr., vil beløbsgrænsen være overskredet.

Gentagelsesvirkningen vil ophøre, når der, førend den nye strafbare handling blev begået, er forløbet 10 år, efter at den tidligere straf er udstået, endeligt eftergivet eller bortfaldet. Er den tidligere straf en bødestraf, regnes den nævnte frist fra datoen for den endelige dom eller bødens vedtagelse. Med hensyn til betingede domme regnes fristen fra den endelige dom. Dette følger af straffelovens § 84, stk. 3.

For det tredje forudsættes det med den foreslåede ændring, at en bøde i de sager, der ikke kan afgøres med fængsel (normalbøden), skal udgøre en gang det unddragne beløb ved overtrædelser, der begås ved grov uagtsomhed, og to gange det unddragne beløb ved overtrædelser, der begås forsætligt.

For det fjerde forudsættes det med den foreslåede ændring, at der vil skulle fastsættes en praksis for, hvornår der rejses en bødesag i førstegangstilfælde i sager om unddragelse, og hvordan bøder udmåles i de mindste bødesager.

Efter den forudsatte praksis vil der skulle gælde en minimumsgrænse på 40.000 kr. i førstegangstilfælde. Der vil efter den forudsatte praksis således skulle være unddraget for mere end 40.000 kr., før der vil kunne rejses en

UDKAST

bødesag. Den forudsatte minimumsgrænse vil skulle anvendes, uanset om unddragelsen er begået forsætligt eller groft uagtsomt.

I sager om unddragelse, hvor unddragelsen ikke overstiger 40.000 kr., men overstiger 20.000 kr., vil der kunne udstedes en bøde af ordensmæssig karakter, der forudsættes at skulle udgøre 5.000 kr., uanset om der er handlet forsætligt eller groft uagtsomt.

For det femte forudsættes det med den foreslåede ændring, at der vil skulle fastsættes en sanktionspraksis for sager om selvanmeldelse.

Efter den forudsatte praksis vil forsætlige unddragelser over 100.000 kr. og indtil 500.000 kr. skulle straffes med en bøde, der svarer til unddragelsens størrelse, når der er tale om en selvanmeldelsessag.

Derudover forudsættes det, at forsætlige unddragelser på 500.000 kr. eller derover vil blive straffet med fængsel og en tillægsbøde svarende til unddragelsens størrelse, når der er tale om en selvanmeldelsessag. Det vil være op til domstolene at vurdere, hvorvidt fængselsstraffen skal gøres betinget.

Det forudsættes, at der ikke vil skulle gøres et strafansvar gældende i sager, hvor der sker selvanmeldelse, når der er handlet groft uagtsomt, uanset unddragelsens størrelse. Der vil ligeledes ikke skulle gøres et strafansvar gældende, hvis der er forsæt til unddragelse, og den samlede unddragelse ikke overstiger 100.000 kr.

Med hensyn til de forudsatte strafniveauer vil fastsættelsen af straffen fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Til § 2

Det følger af kildeskattelovens § 79, stk. 1, at såfremt en overtrædelse af loven ikke skønnes at ville medføre højere straf end bøde, kan Skatteforvaltningen, tilkendegive den pågældende, at sagen kan afgøres uden retslig forfølgning, såfremt han erkender sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden for en nærmere angivet frist, der efter begæring kan forlænges, at betale en i tilkendegivelsen angivet bøde.

UDKAST

Bestemmelsen medfører, at Skatteforvaltningen kan afslutte en skattestrafesag administrativt, når sagen vedrører en overtrædelse af kildeskatteloven, og overtrædelsen ikke skønnes at medføre højere straf end bøde. Skatteforvaltningen afslutter sagen, hvis den, der vurderes at have overtrådt loven, vedtager det bødeforelæg, Skatteforvaltningen har meddelt den pågældende for overtrædelsen.

Hvis det skønnes, at sagen vil kunne medføre straf i form af fængsel, eller hvis betingelserne i kildeskattelovens § 79, stk. 1, i øvrigt ikke er opfyldt, vil sagen skulle sendes til politiet med henblik på domstolsbehandling.

Det følger af kildeskattelovens § 74, stk. 1, at med bøde straffes den, der forsætligt eller ved grov uagtsomhed 1) undlader at opfylde pligt til at foretage indeholdelse af A-skat, arbejdsmarkedsbidrag, udbytteskat m.v., royaltyskat, renteskat eller skat som nævnt i § 65 B, stk. 1, 2) undlader rettidigt at afgive de i § 66, stk. 2, eller § 66 A, stk. 1, omhandlede oplysninger, 3) afgiver urigtige eller vildledende oplysninger om de i § 66, stk. 2, eller § 66 A, stk. 1, omhandlede forhold, eller 4) anmoder om elektroniske skattekortoplysninger hos Skatteforvaltningen vedrørende personer, som man på anmodningstidspunktet ikke kan påregne at skulle udbetale A-indkomst til.

Det følger af § 74, stk. 2, at er forholdet begået med forsæt til at unddrage det offentlige skat, eller foreligger der i øvrigt skærpende omstændigheder, kan straffen stige til fængsel indtil 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289.

Kildeskatteloven indeholder herudover bestemmelser, der med henvisning til § 74 sanktionerer overtrædelse af de pågældende bestemmelser efter samme systematik som § 74. Det gælder f.eks. kildeskattelovens § 74 A, hvoraf det fremgår, at på samme måde som anført i § 74 straffes den, der undlader at følge et pålæg efter lovens § 86 A eller § 86 B, stk. 1.

Det følger af § 75, at på samme måde som anført i § 74 straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt 1) modtager A-indkomst eller arbejdsmarkedsbidragspligtig indkomst, uden at der er indeholdt A-skat eller arbejdsmarkedsbidrag, 2) afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til brug for afgørelse efter § 45, stk. 1 og 3, § 48, stk. 7, § 49 B, stk. 3, § 51, § 52, stk. 5, eller § 53 eller i forbindelse med en af de i disse bestemmelser nævnte ansøgninger eller anmodninger fortier oplysninger af betydning for sagens afgørelse, 3) afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til brug ved beregning af passivposter efter § 33 D eller i forbindelse med en sådan beregning fortier oplysninger af betydning for denne eller 4) undlader at afgive

UDKAST

oplysninger om de i § 86, stk. 4 og 5, nævnte forhold eller afgiver urigtige og vildledende oplysninger om de i § 86, stk. 4 og 5, nævnte forhold.

For nærmere om gældende ret henvises der til pkt. 2.1.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger, hvor den gældende sanktionspraksis er beskrevet.

Det følger af den foreslåede ændring af kildeskattelovens § 79, *stk. 1*, at efter »told- og skatteforvaltningen« indsættes »i et bødeforelæg«, og at »tilkendegivelsen« ændres til »bødeforelægget«.

Med ændringen vil begrebet »bødeforelæg« fremgå direkte af § 79, stk. 1, hvorved det vil blive klarere, at bestemmelsen angår Skatteforvaltningens adgang til at kunne udstede et bødeforelæg. Ændringen skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 1, § 3, nr. 3, § 4, nr. 1, og § 5, nr. 1. Disse ændringer vil samlet medføre, at ordlyden af kompetencebestemmelserne i boafgiftslovens § 42, stk. 1, kildeskattelovens § 79, stk. 1, opkrævningslovens § 18, stk. 1, 1. pkt., skatteindberetningslovens § 61, stk. 1, og skattekontrollovens § 86, stk. 1, vil blive ensrettet. Herefter vil samtlige af de nævnte bestemmelser indeholde begrebet »bødeforelæg«, ligesom det vil fremgå, at sagen vil blive afsluttet med »en i bødeforelægget angivet bøde«.

Med den foreslåede ændring er det samtidig forudsat, at sanktionspraksis i straffesager om overtrædelse af kildeskatteloven, der kan medføre, at der realiseres en unddragelse, ændres. Den forudsatte ændring af sanktionspraksis vil således omfatte overtrædelser, der sanktioneres i medfør af §§ 74-75.

For det første forudsættes det med den foreslåede ændring af kildeskattelovens § 79, stk. 1, at en bøde i tillæg til en fængselsstraf vil skulle fordobles, så bøden efter ændringen vil skulle udgøre et beløb, der svarer til det dobbelte af unddragelsens størrelse. I sager, hvor der er tale om forsøg, jf. straffelovens § 21, vil bøden skulle udgøre et beløb, der svarer til det undtagne beløb.

For det andet forudsættes det med den foreslåede ændring, at beløbsgrænsen for, hvornår der vil kunne idømmes straf i form af fængsel, hæves fra 250.000 kr., jf. beskrivelsen af praksis i pkt. 2.1.1.1 om gældende ret, til 500.000 kr.

Den forudsatte ændring vil medføre, at hvis en unddragelse ikke udgør 500.000 kr. eller derover, vil der i disse sager kunne straffes med bøde, og de vil dermed kunne afsluttes administrativt af Skatteforvaltningen med et

UDKAST

bødeforelæg, hvis betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt. Hvis en unddragelse er 500.000 kr. eller derover, vil sagen skulle sendes til politiet med henblik på domstolsbehandling. En unddragelse på 500.000 kr. eller derover vil som efter gældende ret som udgangspunkt skulle henføres til straffelovens § 289 om overtrædelse af særligt grov karakter af bl.a. skattelovgivningen, hvor strafferammen er indtil 8 års fængsel.

Det er forudsat, at beløbsgrænsen på 500.000 kr. ikke vil finde anvendelse i gentagelsestilfælde.

I gentagelsestilfælde er det forudsat, at hvis den pågældende forsætligt unddrager skatter eller afgifter for mere end 250.000 kr., og den pågældende tidligere er blevet straffet for at unddrage skatter eller afgifter for mere end 250.000 kr., vil vedkommende kunne straffes med fængsel og en tillægsbøde svarende til to gange det unddragne beløb. I denne situation vil den gentagne overtrædelse således have en gentagelsesvirkning, hvor beløbsgrænsen for fængselsstraf er lavere.

Gentagelsesvirkningen vil finde anvendelse, uanset hvilke skatter eller afgifter den tidligere straffesag angik. Hvis der er tale om overtrædelser af forskellige love, og de enkelte overtrædelser ikke udgør mere end 250.000 kr., men overtrædelserne samlet set udgør mere end 250.000 kr., vil beløbsgrænsen være overskredet.

Gentagelsesvirkningen vil ophøre, når der, førend den nye strafbare handling blev begået, er forløbet 10 år, efter at den tidligere straf er udstået, endeligt eftergivet eller bortfaldet. Er den tidligere straf en bødestraf, regnes den nævnte frist fra datoen for den endelige dom eller bødens vedtagelse. Med hensyn til betingede domme regnes fristen fra den endelige dom. Dette følger af straffelovens § 84, stk. 3.

For det tredje forudsættes det med den foreslåede ændring, at progressionsgrænsen på 60.000 kr., der efter gældende ret finder anvendelse ved beregning af normalbøder, ophæves. Dette vil medføre, at det fulde beløb af normalbøden vil skulle beregnes på samme måde. Der vil således ikke være forskel på beregningen af den del af bøden, der er over 60.000 kr., og den del af bøden, der ikke er over 60.000 kr. Normalbøden vil herefter udgøre en gang det unddragne beløb ved overtrædelser, der begås ved grov uagtsomhed, og to gange det unddragne beløb ved overtrædelser, der begås forsætligt.

UDKAST

For det fjerde forudsættes det med den foreslåede ændring, at praksis for, hvornår der rejses en bødesag i førstegangstilfælde i sager om unddragelse, og hvordan bøder udmåles i de mindste bødesager, ændres.

Efter den forudsatte praksis vil der skulle gælde en minimumsgrænse på 40.000 kr. i førstegangstilfælde. Der vil efter den forudsatte praksis således skulle være unddraget for mere end 40.000 kr., før der vil kunne rejses en bødesag. Den forudsatte minimumsgrænse vil skulle anvendes, uanset om unddragelsen er begået forsætligt eller groft uagtsomt.

I sager om unddragelse, hvor unddragelsen ikke overstiger 40.000 kr., men overstiger 20.000 kr., vil der kunne udstedes en bøde af ordensmæssig karakter, der forudsættes at skulle udgøre 5.000 kr., uanset om der er handlet forsætligt eller groft uagtsomt.

For det femte forudsættes det med den foreslåede ændring, at sanktionspraksis for sager om selvanmeldelse vil blive tilpasset de forudsatte ændringer, der følger ovenfor.

Efter den forudsatte praksis vil forsætlige unddragelser over 100.000 kr. og indtil 500.000 kr. skulle straffes med en bøde, der svarer til unddragelsens størrelse, når der er tale om en selvanmeldelsessag.

Derudover forudsættes det, at forsætlige unddragelser på 500.000 kr. eller derover vil blive straffet med fængsel og en tillægsbøde svarende til unddragelsens størrelse, når der er tale om en selvanmeldelsessag. Det vil være op til domstolene at vurdere, hvorvidt fængselsstraffen skal gøres betinget.

Det forudsættes, at der fortsat ikke vil skulle gøres et strafansvar gældende i sager, hvor der sker selvanmeldelse, når der er handlet groft uagtsomt, uanset unddragelsens størrelse. Der vil ligeledes ikke skulle gøres et strafansvar gældende, hvis der er forsæt til unddragelse, og den samlede unddragelse ikke overstiger 100.000 kr.

Med hensyn til de forudsatte strafniveauer vil fastsættelsen af straffen fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

UDKAST

Til nr. 1

Afgiftspligtige efter momsloven skal efter udløbet af hver afgiftsperiode til Skatteforvaltningen angive størrelsen af virksomhedens tilsvarende afgift (moms), jf. momslovens § 57, stk. 1.

Reglerne om, hvem der er momspligtige, fremgår af momslovens § 3. Heraf fremgår bl.a., at juridiske eller fysiske personer, der driver selvstændig økonomisk virksomhed, er momspligtige, jf. stk. 1.

Momspligten indtræder på det tidspunkt, hvor leveringen af varen eller ydelsen finder sted (leveringstidspunktet), jf. § 23, stk. 1, og den momspligtige person skal for leveringen som udgangspunkt udstede en faktura til aftageren (kunden), jf. § 52 a, stk. 1, 1. pkt. Ved levering af en vare forstås overdragelse af retten til som ejer at råde over et materielt gode, mens levering af en ydelse omfatter enhver anden levering, jf. § 4, stk. 1, 2. og 3. pkt.

Momstilsvaret opgøres som forskellen mellem den udgående og den indgående moms, jf. § 56, stk. 1, 1. og 2. pkt., hvor den udgående moms udgøres af bl.a. virksomhedens leverancer, jf. stk. 2, mens den indgående moms udgøres af bl.a. virksomhedens fradragsberettigede indkøb, jf. stk. 3. En momspligtig kunde vil således kunne trække sine fradragsberettigede indkøb fra ved beregning af sit momstilsvare.

Det følger af § 37, stk. 2, nr. 1, at den fradragsberettigede moms bl.a. er momsen af varer og ydelser, der er leveret til virksomheden. Hvis varen eller ydelsen ikke er leveret til virksomheden, er momsen således ikke fradragsberettiget.

Som udgangspunkt skal enhver, der er skattepligtig her til landet, årligt oplyse Skatteforvaltningen om sin indkomst, hvad enten den er positiv eller negativ, jf. skattekontrollovens § 2, stk. 1.

Driftsomkostninger, dvs. de udgifter, som i årets løb er anvendt til at erhverve, sikre og vedligeholde den skattepligtige indkomst, kan fradrages i indkomsten, herunder i den personlige indkomst, jf. statsskattelovens § 6 a og personskattelovens § 3, stk. 2. I det omfang, der ikke er anvendt udgifter til erhverve, sikre og vedligeholde indkomsten, kan der således ikke ske fradrag i indkomsten, medmindre der er særlig hjemmel hertil.

Den skattepligtige, der ønsker at fradrage udgifter i sin indkomst, skal kunne dokumentere, at udgiften er afholdt. Hvis den skattepligtige opfylder bogføringslovens krav, vil den skattepligtige som udgangspunkt opfylde kravene til bogføring og regnskab efter skattelovgivningen. Det udelukker ikke

UDKAST

i sig selv fradragsret, at den skattepligtige ikke opfylder kravene i bogføringsloven, men i praksis stilles der dog et bevismæssigt krav om dokumentation i form af eksterne købsbilag, afregningsbilag godkendt af leverandøren, kontoudtog fra leverandøren og lignende som betingelse. Derudover skal den skattepligtige kunne dokumentere eller sandsynliggøre, at eventuelle udgiftsbilag dækker over realiteter, og at samtlige betingelser for fradrag er opfyldt. Praksis angående betingelser for fradragsret ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst er beskrevet i den juridiske vejledning, afsnit C.C.2.2.1.1.

I de situationer, hvor betingelserne for at opnå fradrag ikke er opfyldt, eller opgørelsen af eller den skattepligtige indkomst ikke er korrekt, kan Skatteforvaltningen foretage en ændring af den pågældende virksomheds moms-tilsvar eller skattepligtige indkomst.

Det følger af kildeskattelovens § 43, stk. 1, 1. pkt., at til A-indkomst henregnes enhver form for vederlag i penge samt i forbindelse hermed ydet fri kost og logi for personligt arbejde i tjenesteforhold, herunder løn, feriegodtgørelse, honorar, tantieme, provision, drikkepenge og lignende ydelser.

Det følger af § 46, stk. 1, 1. pkt., at i forbindelse med enhver udbetaling af A-indkomst skal den, for hvis regning udbetalingen foretages, indeholde foreløbig skat i det udbetalte beløb.

Det følger af § 49 A, at den arbejdsmarkedsbidragspligtige indkomst, for hvilken der foretages indeholdelse af arbejdsmarkedsbidrag, omfatter vederlag m.v. som nævnt i § 43, stk. 1.

Opkrævningsloven indeholder regler, der fastsætter, at ledelsen i en virksomhed under visse betingelser hæfter for virksomhedens skatter og afgifter m.v. (tilsvaret), i det omfang disse opstår som følge af uregistreret virksomhed. Det følger således af opkrævningslovens § 10 b, 1. pkt., at den, der ved sin deltagelse i ledelsen af en virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt medvirker til eller bevirker, at driften af virksomheden indledes eller fortsættes, uden at virksomheden er registreret for et eller flere registreringsforhold efter skatte- og afgiftslove, hvor opkrævningen reguleres efter opkrævningsloven, hæfter for de af loven omfattede skatter og afgifter m.v., der opstår som følge af den uregistrerede virksomhed. Ligeledes følger det af § 10 c, 1. pkt., at den, der ved sin deltagelse i ledelsen af en virksomhed, der efterfølgende er ophørt, forsætligt eller groft uagtsomt har medvirket til eller bevirket, at der er afgivet urigtige eller vildledende oplysninger eller fortiet oplysninger til brug for angivelse eller indberetning til indkomstregisteret af skatter eller afgifter m.v. efter § 2, stk. 1, eller § 9, stk. 1 eller 2, hæfter for

UDKAST

de skatter og afgifter m.v., der som følge heraf ikke er blevet angivet eller indberettet.

I tilfælde, hvor Skatteforvaltningen ikke har mulighed for administrativt at pålægge ledelsesmedlemmer i en virksomhed at hæfte for virksomhedens skatter og afgifter m.v., kan der anlægges en erstatningssag ved domstolene over for ledelsesmedlemmer i en virksomhed, der er ophørt som insolvent med restancer til Skatteforvaltningen (f.eks. A-skat, arbejdsmarkedsbidrag, moms eller punktafgifter) og dermed har påført det offentlige et tab.

Det foreslås efter § 10 c at indsætte en ny bestemmelse i opkrævningsloven som § 10 d.

Det foreslås i § 10 d, 1. pkt., at den, der ved sin deltagelse i ledelsen af en virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt medvirker til eller bevirker, at virksomheden på baggrund af en faktura med et urigtigt indhold eller anden urigtig dokumentation for levering eller aftagelse af varer eller ydelser har afgivet urigtige oplysninger ved angivelse eller indberetning af beløb omfattet af § 2, stk. 1, 4. pkt., hæfter for de skatter og afgifter m.v., der ikke bliver angivet eller indberettet som følge af de urigtige oplysninger.

Den foreslåede bestemmelse vil finde anvendelse, uanset om virksomheden drives personligt eller i selskabsform.

Afgrænsningen af, hvem der i forhold til den foreslåede bestemmelse vil kunne anses for at have deltaget i ledelsen af en virksomhed, vil være den samme som efter f.eks. opkrævningslovens § 10 b, 1. pkt., og § 10 c, 1. pkt., der omhandler hæftelse ved uregistreret virksomhed og virksomhedsophør, og konkurslovens § 157, stk. 1, 1. pkt., der omhandler konkurskarantæne.

Det indebærer bl.a., at den foreslåede bestemmelse vil omfatte den, der i Erhvervsstyrelsens it-system har været registreret som direktør eller medlem af bestyrelsen eller tilsynsrådet. Dette gælder, uanset om den pågældende faktisk har varetaget hverv som direktør, bestyrelsesmedlem eller lignende i den relevante periode, eller om den pågældende f.eks. har været »stråmand«. Ved en stråmand forstås en person, der f.eks. registreres og officielt fremstår som direktør, bestyrelsesmedlem eller lignende for et kapital-selskab, men uden reel beslutningskompetence. En stråmand har således ikke noget at sige i forhold til det konkrete selskab, da det er en eller flere bagvedliggende personer, der bestemmer over selskabet. Det er dog en forudsætning, at den pågældende har accepteret hvervet (registreringen) som direktør, bestyrelsesmedlem eller tilsynsrådsmedlem, eller at den pågældende i det mindste var bekendt med registreringen og ikke har gjort indsigelse

UDKAST

herimod. Det vil i den forbindelse efter omstændighederne kunne indgå i bevisbedømmelsen, hvis en person ikke fremkommer med relevante oplysninger, som kan understøtte den pågældendes forklaring om, at den pågældende – uagtet at andre oplysninger i sagen indikerer det modsatte – ikke havde accepteret hvervet (registreringen) som direktør, bestyrelsesmedlem eller tilsynsrådsmedlem.

Det indebærer endvidere, at den foreslåede bestemmelse vil omfatte personer, der reelt er fratrukket som direktør, bestyrelsesmedlem eller tilsynsrådsmedlem, før de fiktive eller falske fakturaer blev anvendt, men først efterfølgende afregistreres i Erhvervsstyrelsens it-system. En sådan person kan således pålægges hæftelse, hvis den pågældende havde accepteret at forblive registreret i Erhvervsstyrelsens it-system som direktør, bestyrelsesmedlem eller tilsynsrådsmedlem, eller hvis den pågældende i det mindste var bekendt med registreringen og ikke har gjort indsigelse herimod.

Det indebærer herudover, at en person, der alene er registreret som suppleant til bestyrelsen eller tilsynsrådet, ikke i kraft af selve hvervet og registreringen som suppleant vil være omfattet af den foreslåede bestemmelse. Suppleanten vil dog kunne være omfattet, hvis vedkommende i den relevante periode – dvs. mens virksomheden har anvendt fiktive eller falske fakturaer – faktisk har udøvet hvervet som bestyrelsesmedlem eller tilsynsrådsmedlem, fordi det faste bestyrelsesmedlem eller tilsynsrådsmedlem har haft forfald.

Den foreslåede bestemmelse vil endvidere omfatte den, der deltager i ledelsen af en filial af en udenlandsk erhvervsvirksomhed.

Efter selskabslovens § 112, stk. 3, kan et enkeltmandsfirma eller et interessentskab være direktør i et rederiaktieselskab. I relation til den foreslåede bestemmelse vil indehaveren af enkeltmandsfirmaet henholdsvis interessenterne i interessentskabet i givet fald være at anse som deltagere i ledelsen af det pågældende rederiaktieselskab.

Den foreslåede bestemmelse vil endvidere omfatte den, der faktisk har udøvet en direktørs eller et bestyrelsesmedlems eller tilsynsrådsmedlems beføjelser i virksomheden. En person, der har udøvet sådanne beføjelser, men hvis ledelsesmæssige rolle på grund af virksomhedens form ikke er undergivet registrering i Erhvervsstyrelsens it-system – dvs. ledere af enkeltmandsvirksomheder, interessentskaber og kommanditselskaber, medmindre samtlige interessenter henholdsvis komplementarer er kapitalselskaber – vil således være omfattet.

UDKAST

Herudover vil den foreslåede bestemmelse omfatte tilfælde, hvor en virksomheds ledelse er registreret i Erhvervsstyrelsens it-system, men hvor registreringen helt eller delvist ikke svarer til de faktiske forhold. Den foreslåede bestemmelse vil således bl.a. omfatte den, der i en stråmandskonstruktion ikke er registreret i Erhvervsstyrelsens it-system, men som reelt deltager i ledelsen af virksomheden.

Det vil i forhold til den foreslåede bestemmelse bero på en konkret vurdering, om en person kan anses for reelt at have deltaget i ledelsen af en virksomhed, selv om personen ikke i Erhvervsstyrelsens it-systemer har været registreret til at have været en del af virksomhedens ledelse. Ved vurderingen vil der bl.a. kunne lægges vægt på, om personen har stået for virksomhedens daglige drift. Det kan f.eks. være kendetegnet ved, at personen har haft fuldmagt til at disponere over virksomhedens bankkonto, eller at personens e-mailadresse er registreret som virksomhedens kontaktadresse. Det kan ligeledes være kendetegnet ved, at personen udadtil har fremstået som virksomhedens leder, f.eks. at personen har forestået kontakten med virksomhedens bankforbindelse, det offentlige og øvrige samarbejdspartnere. Det kan desuden være kendetegnet ved, at personen har underskrevet på vegne af virksomheden, f.eks. vedrørende ansættelse og opsigelse af medarbejdere, eller at personen har udøvet ledelsesbeføjelser over for medarbejderne eller personer, der i Erhvervsstyrelsens it-systemer er registreret til at være en del af virksomhedens ledelse.

En faktura med et urigtigt indhold eller anden urigtig dokumentation med et urigtigt indhold vil kunne være en faktura eller anden dokumentation, der vedrører en vare eller ydelse, der i realiteten ikke er leveret og aftaget. Derudover vil det kunne være en faktura eller anden dokumentation, der vedrører en vare eller ydelse, der faktisk er leveret og aftaget, men som er udformet med et forkert indhold (f.eks. et forkert fakturabeløb).

Anden urigtig dokumentation vil eksempelvis kunne have karakter af en faktura, et afregningsbilag eller en kreditnota. Dokumentationen vil sædvanligvis indeholde oplysninger om karakteren og mængden af de varer eller ydelser, der er disponeret over, identifikation af leverandør og aftager, dato og eventuelt prisen. Det afgørende vil være, at dokumentationen er egnet til at blive anvendt som grundlag for opgørelsen af momstilsvaret eller den skattepligtige indkomst.

Der vil ikke være krav til, i hvilken form afgivelse af urigtig dokumentation eller oplysningerne er sket. Oplysningerne vil således kunne være givet i

UDKAST

forbindelse med angivelse af købsmoms via TastSelv Erhverv eller afgivelse af oplysninger i oplysningsskemaet, men vil også kunne være givet i en anden forbindelse. Det afgørende vil være, at oplysningerne er afgivet til brug for og har haft indflydelse på momstilsvaret eller skatteansættelsen.

Begreberne »medvirker til« og »bevirker« omfatter samlet set alle tilfælde, hvor den pågældende har haft indflydelse på, at forholdet begås. Den pågældende vil f.eks. kunne medvirke til, at forholdet begås, hvis vedkommende blandt flere er med til at træffe beslutning herom. Den pågældende vil f.eks. kunne bevirke, at forholdet begås, hvis vedkommende instruerer en medarbejder til at afgive urigtige oplysninger, der har indflydelse på momstilsvaret eller skatteansættelsen.

Begreberne »grov uagtsomhed« og »forsæt« efter de foreslåede bestemmelser er identiske med de tilsvarende begreber i f.eks. straffebestemmelsen i opkrævningslovens § 17. Muligheden for at anvende de foreslåede bestemmelser vil imidlertid ikke være betinget af, at der gøres et strafansvar gældende mod den pågældende. Uanset at der således ikke er rejst en straffesag, eller at der eventuelt er sket frifindelse i straffesagen, kan bestemmelserne således finde anvendelse, idet baggrunden for udfaldet i straffesagen kan bero på straffesagens særlige karakter, herunder andre krav til bevisets styrke end i sagen om hæftelse efter den foreslåede bestemmelse.

Det foreslås med opkrævningslovens § 10 d, 2. pkt., at hæftelsen er personlig, ubegrænset og solidarisk.

Det betyder, at den, der pålægges hæftelse i medfør af de foreslåede bestemmelser, vil hæfte personligt med hele sin formue. Hæftelsens karakter indebærer, at Skatteforvaltningen kan gøre kravet gældende mod den, der er pålagt hæftelsen, uden at Skatteforvaltningen forinden har forsøgt at opnå betaling hos virksomheden. Hvis kravet oversendes til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse, vil både virksomheden og den, der er pålagt hæftelsen, skulle oplyses som skyldnere, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden skal have mulighed for valgfrit at inddrive kravet hos begge, jf. § 2, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Hvis betaling opnås hos den, der er pålagt hæftelsen, vil vedkommende kunne rette et regreskrav mod virksomheden, der er det egentlige pligtsubjekt i forhold til betalingsforpligtelsen.

Til nr. 2

En fordringshaver kan under nærmere betingelser opnå sikring (benævnt »arrest«) af et aktiv – f.eks. et indestående på en pengeinstitutkonto – til

UDKAST

brug for senere fuldbyrdelse. Formålet med at få foretaget arrest er typisk at sikre, at der også, når fordringshaver har erhvervet et grundlag for at foretage udlæg, er noget at gøre udlæg i. Arrest kan således foretages allerede forud for indledning af en retssag om kravet. Formålet kan også være at sikre aktivet for et senere konkursbo. En arrest giver ikke den fordringshaver, der har opnået arresten, dvs. »arrestekvirenten«, nogen eksklusiv ret til at kunne fortsætte sin kreditorforfølgning mod det formuegode, hvori arresten er foretaget, idet andre fordringshavere også kan foretage kreditorforfølgning mod aktivet. Hvis en anden fordringshaver foretager udlæg i aktivet, inden arrestekvirenten gør det, vil den anden fordringshavers udlæg således få prioritet forud for arrestekvirentens udlæg. Ved en konkurs gælder, at arresten bortfalder, jf. konkurslovens § 31, stk. 3, og aktivet vil i stedet komme konkursboet til gode, jf. § 32.

Reglerne om arrest findes i retsplejelovens kapitel 56.

Det fremgår af retsplejelovens § 627, at fogedretten kan foretage arrest til sikkerhed for pengekrav, når to betingelser er opfyldt.

For det første er det en betingelse, at der ikke kan foretages udlæg for fordringen, jf. retsplejelovens § 627, nr. 1. Hvis en fordringshavers krav f.eks. er fastslået ved dom, kan der foretages direkte tvangsfuldbyrdelse af dommen gennem et udlæg, jf. retsplejelovens § 478, stk. 1, nr. 1, og der er derfor ikke grund til at foretage arrest for kravet. Det fremgår af § 485, at for krav, som er tillagt udpantningsret, er fuldbyrdelsesfristen 7 dage efter dagen for meddelelse om forretningen, jf. § 493, stk. 3, og for sådanne krav kan der derfor ikke foretages arrest, når fuldbyrdelsesfristen er udløbet. Fogedretten kan dog bestemme, at et krav skal kunne fuldbyrdes, selv om bl.a. fuldbyrdelsesfristen i § 485 endnu ikke er udløbet, eller selv om forkyndelse af meddelelse efter § 493, stk. 3, ikke er sket, hvis skyldneren samtykker, eller det må antages, at muligheden for at opnå dækning ellers vil blive væsentligt forringet, jf. § 486, stk. 2, 1. pkt. Det samme gælder, hvis en dom er anket inden fuldbyrdelsesfristens udløb, jf. 2. pkt. Fuldbyrdelsen kan betinges af forudgående sikkerhedsstillelse, jf. 3. pkt.

For Skatteforvaltningens krav på skatter og afgifter m.v. vil den manglende mulighed for at foretage udlæg ikke skyldes en manglende dom eller andet eksekutionsfundament som anført i retsplejelovens § 478, stk. 1. For alle krav, der tilkommer det offentlige, er der således udpantningsret, jf. § 11 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. I stedet skyldes den manglende mulighed for at foretage udlæg, at betalingsfristen endnu ikke er indtrådt. I de situationer, hvor Skatteforvaltningen overvejer en arrest til sikring af et

UDKAST

krav på skatter og afgifter m.v., vil Skatteforvaltningen, inden der træffes afgørelse om opkrævning af kravet på skatter og afgifter m.v., der f.eks. konstateres i forbindelse med en kontrol, skulle gennemføre en høring af virksomheden, og en afgørelse vil først kunne træffes, når høringsfristen er udløbet.

For krav, der skønsmæssigt fastsættes efter opkrævningslovens § 5, stk. 2, om tilfælde, hvor virksomheden ikke korrekt og rettidigt har indgivet en momsangivelse m.v., og hvor størrelsen af det tilsvarende, der påhviler virksomheden, ikke kan opgøres på grundlag af dens regnskaber, gælder således, at Skatteforvaltningen, inden der træffes afgørelse, skal udarbejde en sagsfremstilling, der skal sendes til udtalelse hos virksomheden med en svarfrist, der ikke uden virksomhedens samtykke kan være på mindre end 15 dage regnet fra høringsskrivelsens datering. Dette følger af skatteforvaltningslovens § 19, stk. 5, nr. 4, hvorefter kravet efter stk. 1-3 om udarbejdelse af en sagsfremstilling og høring, inden der træffes afgørelse, ikke gælder afgørelser, hvis klage herover efter regler udstedt i medfør af bl.a. § 35 b, stk. 3, kan afgøres af Skatteankestyrelsen. I medfør af § 35 b, stk. 3, er der udstedt bekendtgørelse nr. 1 af 2. januar 2014 om afgørelse af visse klager i Skatteankestyrelsen. I bekendtgørelsens § 1, stk. 1, nr. 98, er det fastsat, at Skatteankestyrelsen har kompetencen til at træffe afgørelse i klagesager, der vedrører afgørelser truffet efter opkrævningsloven bortset fra afgørelser om skønsmæssig ansættelse efter opkrævningslovens § 5, stk. 2.

I sager, hvor afgørelsen om efteropkrævning af skatter og afgifter f.eks. er truffet efter opkrævningslovens § 5, stk. 1, vil der således ikke skulle udarbejdes en sagsfremstilling efter skatteforvaltningslovens § 19, men de almindelige regler om partshøring i forvaltningslovens § 19 vil skulle iagttages, inden afgørelsen træffes.

Det fremgår af opkrævningslovens § 5, stk. 1, 1. pkt., at har en virksomhed ikke afgivet en både korrekt og rettidig angivelse eller indberetning af beløb omfattende af § 2, stk. 1, 4. pkt., eller svarer et beløb, der efter § 4, stk. 1, er skønsmæssigt fastsat, ikke til det korrekte beløb, således at virksomheden har betalt for lidt i skatter eller afgifter m.v. eller har fået udbetalt for meget i negativt tilsvarende eller godtgørelse, skal virksomheden betale det skyldige beløb. Det fremgår af § 5, stk. 1, 2. pkt., at for betalingen af det for lidt betalte tilsvarende af skatter eller afgifter m.v. og kravet på tilbagebetaling af for meget udbetalt negativt tilsvarende eller godtgørelse finder betalingsfristen, der anvendes ved en rettidig angivelse eller indberetning, anvendelse.

UDKAST

Det fremgår af opkrævningslovens § 5, stk. 2, 1. pkt., at kan størrelsen af det tilsvær, som påhviler virksomheden, eller afregningsperioden eller den dag, som tilsværet vedrører, ikke fastsættes på grundlag af virksomhedens regnskaber, kan Skatteforvaltningen fastsætte tilsværet eller den afregningsperiode eller dag, som tilsværet vedrører, skønsmæssigt. Det fremgår af 2. pkt., at har en virksomhed modtaget et for stort beløb som negativt tilsvær eller godtgørelse, og kan størrelsen af det beløb, som virksomheden derfor skal tilbagebetale, ikke opgøres på grundlag af virksomhedens regnskaber, kan Skatteforvaltningen tilsværende fastsætte beløbet skønsmæssigt. Det fremgår af 3. pkt., at stk. 1, 2. pkt., finder tilsværende anvendelse for betalingen af henholdsvis tilsværet efter stk. 2, 1. pkt., og beløbet efter 2. pkt.

Når betalingsfristen for et krav, der er efteropkrævet i medfør af opkrævningslovens § 5, er indtrådt, debiteres kravet skattekontoen, jf. § 16 a, stk. 4, og overstiger saldoen 5.000 kr., iværksætter Skatteforvaltningen en rykkerprocedure, inden kravet eller kravene fra saldoen oversendes til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse, jf. § 16 c, stk. 4. Først når kravet er overgået til inddrivelse, vil udlæg kunne foretages.

For det andet er det en betingelse for arrest, at det må antages, at muligheden for senere at opnå dækning ellers vil blive væsentligt forringet, jf. retsplejelovens § 627, nr. 2. Fordringshaver skal i den konkrete sag påvise bestemte omstændigheder vedrørende skyldners personlige og økonomiske forhold, som antagelig gør, at skyldner ved sine dispositioner vil bringe fordringshavers fyldestgørelsesmuligheder i fare. Eksempelvis vil tilfælde, hvor skyldner agter at tage ophold i udlandet, eller hvor en forretningsdrivende skyldner foretager usædvanlige dispositioner, der truer fordringshavernes fyldestgørelse, kunne udgøre en arrestgrund. Endvidere vil tilfælde, hvor skyldner direkte tilkendegiver, at skyldner agter at lægge hindringer i vejen for fordringshavers inddrivelse af kravet, kunne være arrestgrund.

Herudover kan arrest ikke foretages, hvis det må antages, at fordringen ikke består, jf. retsplejelovens § 628, stk. 1.

Arrest kan afværges eller ophæves, såfremt skyldneren stiller en efter fogedrettens skøn tilstrækkelig sikkerhed for fordringshaverens fordring med tillæg af såvel forfaldne som anslåede renter samt sandsynlige omkostninger i forbindelse med arrestforretningen, arrestsagen og sagen vedrørende fordringen, jf. retsplejelovens § 630, stk. 1.

Retsplejelovens § 631, stk. 1, indeholder regler om fordringshaverens anmodning om arrest. Det fremgår heraf, at anmodningen om arrest skal indgives skriftligt til fogedretten. Det fremgår herudover, at anmodningen skal

UDKAST

indeholde oplysninger om de konkrete omstændigheder, som fordringshaver vil påberåbe sig, og de oplysninger, som i øvrigt er nødvendige for sagens behandling. Det fremgår endelig, at anmodningen skal være ledsaget af de dokumenter, der påberåbes.

Retsplejelovens § 631, stk. 2, indeholder regler om behandlingen af arrest-sagen. Bestemmelsen fastsætter således, at reglerne i § 487, § 488, stk. 3, § 489, § 491, § 492, stk. 1, § 493, stk. 1 og 2, § 494, §§ 495-500, § 501, stk. 4 og 5, § 502, stk. 1, nr. 2 og 3, § 503, § 504, nr. 1 og 4, § 505, stk. 2-4, § 506, § 507, stk. 2-4, §§ 508-518, § 519, stk. 1, § 520, stk. 1, 1. pkt., § 523, stk. 2-4, og § 524 tilsvarende finder anvendelse i arrestsagen.

Det betyder bl.a., at hvis en arrestanmodning er ufuldstændig, afviser fogedretten anmodningen, jf. § 631, stk. 2, jf. § 489, stk. 1. Fogedretten kan dog indrømme fordringshaver en frist til at berigtige anmodningen, jf. § 631, stk. 2, jf. § 488, stk. 3. Oplysningspligten påhviler alene fordringshaver. Der er dog mulighed for, at retten efter begæring kan pålægge tredjemand at forevise eller udlevere dokumenter efter editionsreglerne i retsplejelovens § 299.

Udgangspunktet er, at retten giver skyldner lejlighed til at udtale sig, inden der foretages arrest. Retten kan dog undlade at underrette skyldner om tid og sted for arrestforretningen, hvis retten finder det ubetænkeligt at foretage forretningen uden forudgående meddelelse til skyldner, eller hvis det må antages, at muligheden for at opnå dækning ellers vil blive væsentligt forringet, jf. retsplejelovens § 631, stk. 2, jf. § 493, stk. 1 og 2. Det følger af forarbejderne til reglerne om arrest, at det som en følge af retsmidlets karakter dog ofte vil være således, at der er behov for at påbegynde arrestforretningen uden forudgående underretning af skyldneren om tid og sted for forretningens foretagelse, jf. Folketingstidende 1988-89, tillæg A, spalte 290.

Arresten medfører, at skyldner afskæres fra at råde over de arresterede aktiver på en måde, som kan være til skade for fordringshaver, jf. retsplejelovens § 631, stk. 2, jf. § 519, stk. 1. Arrest medfører således ikke i sig selv en adgang til fyldestgørelse af fordringshavers krav. Fordringshaverens retsstilling og dermed dennes udsigt til, at der til sin tid er noget at gøre udlæg i, sikres kun delvis ved arresten, idet arrest alene beskytter mod skyldners dispositioner i relation til aftaleerhververe. En aftaleerhverver, der f.eks. har fået aktivet overdraget, skal således som udgangspunkt respektere arresten, og aktivet vil kunne kræves udleveret fra erhververen, selv om denne måtte være i god tro. Arresten yder derimod ikke fordringshaveren beskyttelse

UDKAST

over for skyldners øvrige retsforfølgende fordringshavere. En foretaget arrest sikrer tilstedeværelsen af det arresterede aktiv til senere kreditorfølgning, uden hensyn til om denne iværksættes af arresthaveren (fordringshaveren), en anden fordringshaver eller et konkursbo. Arresten virker derfor til fordel for ikke blot arresthaveren, men retsforfølgende fordringshavere i det hele taget, og den arresterende fordringshaver har ikke nogen fortrinstillig i det arresterede.

Arresten kan kun foretages i så stor en del af skyldnerens formue, som efter fogedrettens skøn er nødvendig til dækning af fordringen med tillæg af såvel forfaldne som anslåede renter og sandsynlige omkostninger i forbindelse med arrestforretningen, arrestsagen og sagen vedrørende fordringen, jf. retsplejelovens § 632, stk. 1.

Fogedretten erklærer de arresterede aktiver for beslaglagt med arrest og vejleder skyldner om arrestens retsvirkninger, herunder at råden over aktiverne i strid med fordringshavers ret kan medføre strafansvar, jf. retsplejelovens § 632, stk. 2.

Ved arrest i rede penge tages beløbet i forvaring af fogedretten, jf. § 633, stk. 2, og det er antaget, at rådighedsberøvelse er en gyldighedsbetingelse for arrest i rede penge.

Fordringshaver skal (medmindre skyldner giver afkald herpå) inden 1 uge efter, at der er foretaget arrest, anlægge retssag om det krav, der er foretaget arrest for, og fordringshaver skal under denne sag særskilt nedlægge påstand om stadfæstelse af arresten (benævnt »arrestsag«), jf. retsplejelovens § 634, stk. 1. Verserer der retssag om den pågældende fordring ved 1. instans, skal fordringshaveren inden 1 uge efter arresten anlægge arrestsag ved samme ret, jf. stk. 2. Er der afsagt dom i 1. instans i retssagen om den pågældende fordring, anlægges arrestsagen ved den ret, der har afsagt dommen. Retten kan i tilfælde af anke udsætte arrestsagens behandling helt eller delvis, jf. stk. 3. Skal retssag om den fordring, for hvilken arrest er gjort, anlægges ved udenlandsk domstol, skal sagen anlægges inden 2 uger efter arresten. Inden for samme frist anlægges arrestsagen her i landet, jf. stk. 4. Verserer der retssag om den pågældende fordring ved udenlandsk domstol, hvis afgørelse må antages at få bindende virkning her i landet, skal påkendelse af en sag anlagt efter stk. 1 udsættes, indtil der er truffet retskraftig afgørelse i den udenlandske sag, men retten kan dog straks påkende spørgsmål om, hvorvidt arrestens foretagelse kan stadfæstes, jf. stk. 5. Reglerne i stk. 1-5 finder tilsvarende anvendelse, når arrest er afværget ved sikkerhedsstillelse, jf. stk. 6. Fordringshaverens forpligtelse til at anlægge retssag bortfalder, såfremt

UDKAST

skyldneren, efter at arrest er foretaget, kommer under konkurs eller dør, og dødsboet tages under offentlig skiftebehandling uden gældsansvar for arvingerne, jf. § 635, stk. 1.

Under arrestsagen prøves arrestens lovlighed, jf. retsplejelovens § 636. Det fremgår af bestemmelsen, at skyldner under arrestsagen kan fremsætte alle indsigelser vedrørende arrestens lovlighed. Det fremgår herudover, at hvis retssagen om det krav, der er foretaget arrest for, behandles særskilt, skal indsigelser mod fordringens rigtighed dog fremsættes under behandlingen af denne sag.

Arresten kan ophæves ved dommen i arrestsagen eller ved dommen vedrørende fordringen, jf. retsplejelovens § 637, 1. pkt. Herudover bortfalder arresten, når ankefristen er udløbet, medmindre anke er iværksat, eller andet er bestemt i dommen, jf. 2. pkt.

Hvis fordringshaver ikke rettidigt anlægger sag om kravet og arrestsag, eller hvis disse sager afvises eller hæves, kan skyldner kræve arresten ophævet af retten, jf. retsplejelovens § 638, stk. 1. Arresten kan endvidere ophæves helt eller delvis på grund af omstændigheder, som er indtruffet efter arrestens foretagelse, jf. stk. 2. Forinden arresten ophæves, skal fogedretten så vidt muligt give fordringshaver lejlighed til at udtale sig, jf. stk. 3.

Retsplejelovens § 639 indeholder regler om fordringshaverens ansvar i forbindelse med en arrest. Det fremgår heraf, at den, som har opnået arrest på grundlag af en fordring, som viser sig ikke at bestå, skal betale skyldneren erstatning for tab og tort, jf. stk. 1, 1. pkt. Det samme gælder, når arresten bortfalder eller ophæves på grund af efterfølgende omstændigheder, såfremt det må antages, at fordringen ikke bestod, jf. 2. pkt. Viser fordringshaverens fordring sig alene at bestå for et mindre beløb, skal fordringshaveren betale skyldneren erstatning for det tab, der følger af, at arresten har haft for stor udstrækning, jf. stk. 2. Fordringshaverens ansvar efter stk. 1 og 2 er objektivt. Er arresten ulovlig af andre grunde (f.eks. hvis betingelserne for at foretage arrest ikke var opfyldt), skal fordringshaveren betale skyldneren erstatning for tab og tort, såfremt fordringshaveren burde have undladt at begære arrest, jf. stk. 3. I tilfældene omhandlet i stk. 3 er fordringshavers ansvar således betinget af culpøs adfærd. Det fremgår af stk. 4, at krav efter stk. 1-3 kan gøres gældende som modkrav under arrestsagen eller sagen vedrørende fordringen eller under selvstændigt søgsmål, og at selvstændigt søgsmål, der først kan anlægges, når arresten er ophævet efter § 638 eller endeligt bortfaldet efter §§ 635 eller 637, skal anlægges inden 3 måneder

UDKAST

efter ophævelsen eller bortfaldet. Reglerne i § 639, stk. 1-4, finder tilsvarende anvendelse, når arrest afværges ved sikkerhedsstillelse, jf. stk. 5. Opheves arresten under kære, kan der ved afgørelsen i kæresagen tillægges skyldneren erstatning efter reglerne i stk. 1-3, jf. stk. 6.

Erstatning efter retsplejelovens § 639 forudsætter, at skyldneren kan dokumentere et økonomisk tab i overensstemmelse med almindelige erstatningsretlige regler. Derudover har skyldner krav på tortgodtgørelse, hvis skyldners selv- og æresfølelse er blevet krænket ved den uberettigede arrest.

Fogedrettens afgørelser kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 53 om appel af fogedrettens afgørelse, men kære har ikke opsættende virkning, jf. retsplejelovens § 640.

Arrest foretaget inden konkursen bortfalder, når der afsiges konkursdekret, jf. konkurslovens § 31, stk. 3. Det skal ses i sammenhæng med § 29, stk. 1, hvorefter skyldneren ved afsigelsen af konkursdekretet mister retten til at overdrage eller opgive sine ejendele, modtage betaling og andre ydelser, modtage opsigelser, reklamationer og lignende erklæringer, stifte forpligtelser eller på anden måde råde over sin formue med virkning for boet.

Det fremgår af § 117, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at bestyrelsesmedlemmer, medlemmer af lokale bestyrelser og lignende, medlemmer af repræsentantskabet i en finansiel virksomhed, der ikke er en sparekasse, revisorer og granskingsmænd samt deres suppleanter, stiftere, vurderingsmænd, likvidatorer, direktører, ansvarshavende aktuarer, generalagenter og administratorer i et forsikringsselskab samt øvrige ansatte ikke uberettiget må videregive eller udnytte fortrolige oplysninger, som de under udøvelsen af deres hverv er blevet bekendt med, og at bestemmelsen tilsvarende finder anvendelse for finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder. Det fremgår af stk. 2, at den, som modtager oplysninger efter stk. 1, er omfattet af den i stk. 1 nævnte tavshedspligt.

Det fremgår af § 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at overtrædelse af bl.a. § 117 straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det foreslås, at der i opkrævningsloven efter § 13 indsættes en ny bestemmelse § 14, der vil indeholde regler om en ny ordning (»arrestfogedordningen«), hvor en særlig personalegruppe hos Skatteforvaltningen får mulighed for at foretage arrest.

UDKAST

Det foreslås i *stk. 1*, at personer, der af Skatteforvaltningen er bemyndiget til at udøve funktion som arrestfoged, i indeståendet på en pengeinstitutkonto, der tilhører en virksomhed, hvis drift efter et konkret skøn vurderes at indebære en nærliggende risiko for tab for staten, kan foretage arrest til sikkerhed for virksomhedens betaling af krav efter opkrævningslovens § 5 og, for så vidt angår en personligt ejet virksomhed, indehaveren eller indehavernes personskatter og bidrag, der antages forsætligt eller groft uagtsomt ikke at ville blive afregnet til Skatteforvaltningen.

Personerne, der i medfør af forslaget vil kunne bemyndiges til at udøve funktion som arrestfoged, vil således – ligesom personerne, der er bemyndiget til at foretage udlæg efter den lignende pantefogedordning, jf. lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. – skulle have en særlig autorisation, der i praksis vil forudsætte en intern oplæring om bl.a. betingelserne for at kunne foretage arresten efter den foreslåede ordning.

Den foreslåede bestemmelse vil bl.a. give mulighed for at foretage arrest til sikkerhed for virksomhedens betaling af krav efter opkrævningslovens § 5. Det betyder, at den foreslåede bestemmelse vil omfatte tilfælde, hvor virksomheden har betalt for lidt i skatter eller afgifter m.v. eller har fået udbetalt for meget i godtgørelse, uanset om det er muligt at opgøre kravet på grundlag af virksomhedens regnskaber, jf. *stk. 1*, eller om det er nødvendigt at opgøre kravet skønsmæssigt, jf. *stk. 2*. Dette vil gælde alle krav, der kan fastsættes skønsmæssigt i medfør af § 5, herunder moms, indeholdt A-skat og arbejdsmarkedsbidrag samt selskabsskat.

Den foreslåede bestemmelse vil herudover give mulighed for, at der, for så vidt angår en personligt ejet virksomhed, kan foretages arrest til sikkerhed for indehaveren eller indehavernes personskatter og bidrag. Det skal ses i sammenhæng med, at den del af virksomhedsejerens personlige skat, som kan knyttes til overskuddet fra den personligt ejede virksomhed, kan betegnes som den personlig ejede virksomheds »egen« skat og dermed kan sidestilles med den selskabsskat, som betales af overskuddet fra virksomheder, der drives i selskabsform.

Det vil efter forslaget være en betingelse for, at der kan foretages arrest, at virksomhedens drift efter et konkret skøn vurderes at indebære en nærliggende risiko for tab for staten, og at beløbet, der foretages arrest for, må antages forsætligt eller groft uagtsomt ikke at ville blive afregnet til Skatteforvaltningen. Den foreslåede bestemmelse vil således – ligesom reglerne om sikkerhedsstillelse i opkrævningslovens § 11, *stk. 1*, nr. 4, og *stk. 3* – kun kunne anvendes i sager, hvor der foreligger mistanke om svig, f.eks.

UDKAST

hvor kravet er opstået ved levering eller aftagelse af varer eller ydelser i forbindelse med virksomhedens deltagelse i kædesvig – herunder ved udstedelse (»salg«) eller anvendelse (»køb«) af fiktive eller falske fakturaer – eller en momskarrusel, jf. nedenfor.

Momskaruseller er betegnelsen for kriminelle arrangementer, der forekommer ved handel mellem virksomheder i mindst to EU-lande, og hvor det er hensigten, at mindst én af de involverede virksomheder (skraldespandsvirksomheden) ikke afregner skyldig moms. Svindlen er mulig, fordi det ved intern EU-handel med varer mellem virksomheder er købervirksomheden (erhververen), der afregner moms i eget land (forbrugslandet), samtidig med at denne fradrager momsen for købet. Reglerne om erhvervsmoms (omvendt betalingspligt), jf. momslovens § 46, stk. 1, 2. pkt., er fastsat for at lette den almindelige handel mellem momsregistrerede virksomheder inden for EU. Hvis reglerne ikke eksisterede, skulle en udenlandsk virksomhed, som sælger varer til en dansk virksomhed, momsregistreres her i landet for at angive og afregne moms til den danske stat af sit salg. Ulempen ved reglen er imidlertid, at der sker »et brud« på momskæden, hvilket muliggør svig.

Kædesvig er – ligesom momskaruselsvig – betegnelsen for et kriminelt arrangement, hvor formålet er at begå svig med skatte- og afgifter m.v. Ved kædesvig benytter de implicerede bagmænd typisk en kæde af gennemfaktureringsenheder (underleverandører) i kombination med stråmænd, fiktive virksomheder og falske fakturaer. Kædesvig kan inddeles i to varianter. I den første variant er der tale om en konstruktion, hvor bagmænd via skraldespandsselskaber og ofte underleverandører leverer arbejdskraft til slutaftagere og efterlader kravet på moms, A-skat og arbejdsmarkedsbidrag m.v. i skraldespandsselskaber, efter at betalinger for ydelserne er videreoverført til udlandet eller hævet kontant. I den anden variant er der tale om en konstruktion, hvor bagmænd via en fakturafabrik, der er et skraldespandsselskab, »sælger« fiktive eller falske fakturaer til mellemhandlere og slutaftagere, med henblik på at de fiktive eller falske fakturaer skal indgå i købernes angivelser eller indberetninger for at give køberne et uberettiget fradrag skatte- og afgiftsmæssigt. I begge hovedvarianter anvendes konstruktionen til at dække over sort arbejdskraft eller hævninger i virksomheden uden beskatning.

Det vil alene være beløbet, der på tidspunktet for foretagelsen af arresten indestår på kontoen, der vil blive omfattet af arresten efter den foreslåede ordning. Arresten vil således ikke omfatte beløb, der efterfølgende bliver indsat på kontoen, eller renter m.v., der efter arrestens foretagelse tilskrives kontoen.

UDKAST

Ligesom efter arrestreglerne i retsplejelovens kapitel 56 er det alene »pengekrav« (i forhold til den foreslåede ordning pengekrav vedrørende skatter og afgifter m.v.), jf. retsplejelovens § 627, der vil være omfattet af den foreslåede ordning. Ligesom efter arrestreglerne i retsplejelovens kapitel 56 vil den foreslåede ordning også omfatte skatter og afgifter m.v., som endnu ikke er stiftet, når det dog er klart, at kravets stiftelse vil blive en realitet. Det betyder f.eks., at selv om Skatteforvaltningens krav på A-skat og arbejdsmarkedsbidrag først stiftes i forbindelse med lønudbetalingen til de ansatte, jf. kildeskattelovens § 46, vil der også kunne foretages arrest efter den foreslåede ordning for virksomhedens pligt til at betale A-skat eller arbejdsmarkedsbidrag i forbindelse med kommende lønudbetalinger, hvis virksomheden har en eller flere ansatte.

Begreberne »grov uagtsomhed« og »forsæt« efter den foreslåede bestemmelse er identiske med de tilsvarende begreber i f.eks. straffebestemmelsen i opkrævningslovens § 17. Muligheden for at anvende den foreslåede bestemmelse vil imidlertid ikke være betinget af, at der gøres et strafansvar gældende mod den pågældende. Uanset at der således ikke er rejst en straffesag, eller at der eventuelt er sket frifindelse i straffesagen, kan bestemmelsen således finde anvendelse, idet baggrunden for udfaldet i straffesagen kan bero på straffesagens særlige karakter, herunder andre krav til bevisets styrke end i sagen om arrest efter den foreslåede bestemmelse.

Forslaget vil give Skatteforvaltningen en hurtigere adgang til at få foretaget arrest til sikkerhed for skatter eller afgifter m.v., som antages forsætligt eller groft uagtsomt ikke at ville blive afregnet til Skatteforvaltningen. Forslaget har derimod ikke udvide Skatteforvaltningens adgang til at få foretaget arrest. Betingelserne for at kunne foretage arrest efter den foreslåede ordning, jf. nedenfor, vil således være underlagt samme betingelser som arrest foretaget af fogedretten efter gældende regler.

Det foreslås i *stk.* 2, at reglerne i retsplejelovens § 627, § 628, *stk.* 1, § 630, *stk.* 1, § 632, *stk.* 1, § 634, § 635, *stk.* 1, § 637, § 638, *stk.* 2, og § 639 finder tilsvarende anvendelse ved arrest efter den foreslåede bestemmelse i *stk.* 1.

Henvisningerne til retsplejelovens § 627 og § 628, *stk.* 1, betyder, at arrestfogedernes adgang til at foretage arrest vil være underlagt samme betingelser som fogedrettens adgang hertil efter retsplejeloven.

Det vil således være en betingelse for, at arrestfogeder kan foretage arrest efter den foreslåede ordning, at der ikke kan foretages udlæg for skatterne eller afgifterne m.v., jf. retsplejelovens § 627, nr. 1. Der vil således ikke

UDKAST

kunne foretages arrest efter den foreslåede ordning, hvis de pågældende skatter og afgifter m.v. er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, og fuldbyrdelsesfristen efter § 485 er udløbet.

Det vil herudover være en betingelse for, at arrestfogeder kan foretage arrest efter den foreslåede ordning, at det må antages, at muligheden for senere at opnå dækning ellers vil blive væsentligt forringet, jf. retsplejelovens § 627, nr. 2. Der vil således i den konkrete sag skulle være bestemte omstændigheder vedrørende virksomhedens forhold, som skaber en formodning for, at virksomheden ved sine dispositioner vil bringe Skatteforvaltningens fyldestgørelsesmuligheder i fare. Sådanne omstændigheder vil normalt foreligge i forhold til den foreslåede ordning, da arresten foretages til sikkerhed for skatter og afgifter m.v., der antages forsætligt eller groft uagtsomt ikke at ville blive afregnet til Skatteforvaltningen, jf. den grundlæggende betingelse herom i den foreslåede bestemmelse i opkrævningslovens § 14, stk. 1. I sådanne tilfælde må der således ofte antages at være risiko for, at virksomheden vil flytte indeståendet på pengeinstitutkontoen til andre konti, herunder konti i udenlandske pengeinstitutter, hvilket væsentligt vil forringe Skatteforvaltningens mulighed for senere at opnå dækning. Hvorvidt betingelsen er opfyldt, vil dog altid skulle bero på en konkret vurdering.

Endvidere vil der ikke kunne foretages arrest, hvis det må antages, at Skatteforvaltningens krav på de pågældende skatter eller afgifter m.v. ikke består, jf. retsplejelovens § 628, stk. 1.

Henvisningen til retsplejelovens § 630, stk. 1, betyder, at arrest foretaget efter den foreslåede ordning vil skulle ophæves, såfremt virksomheden stiller en efter arrestfogedens skøn tilstrækkelig sikkerhed for skatterne og afgifterne m.v. med tillæg af såvel forfaldne som anslåede renter samt sandsynlige omkostninger i forbindelse med arrestforretningen, arrestsagen og sagen vedrørende skatterne eller afgifterne m.v.

Henvisningen til retsplejelovens § 632, stk. 1, betyder, at arrest efter den foreslåede ordning kun vil kunne foretages i så stor en del af virksomhedens kontoindestående, som efter arrestfogedens skøn vil være nødvendig til dækning af skatterne og afgifterne m.v. med tillæg af såvel forfaldne som anslåede renter og sandsynlige omkostninger i forbindelse med arrestforretningen, arrestsagen og sagen vedrørende skatterne eller afgifterne m.v. Arrest efter den foreslåede ordning vil således forudsætte, at sagen er tilstrækkeligt oplyst til, at arrestfogeden kan opgøre den beløbsmæssige størrelse af kravet og dermed, hvilket beløb der skal foretages arrest for.

UDKAST

Henvisningerne til retsplejelovens § 634 og § 635, stk. 1, betyder, at reglerne heri om anlæggelse af retssag om det krav, som der er foretaget arrest for, ligeledes vil finde anvendelse ved arrest efter den foreslåede ordning. Det betyder bl.a., at Skatteforvaltningen inden 1 uge efter arresten vil skulle anlægge retssag om de skatter eller afgifter m.v., for hvilken arrest er gjort, medmindre virksomheden under eller efter arrestforretningen frafalder forfølgning, og Skatteforvaltningen vil under denne sag ligeledes skulle nedlægge særskilt påstand om stadfæstelse af arresten, jf. § 634, stk. 1. Dette vil tilsvarende gælde, når arrest er afværget ved sikkerhedsstillelse, jf. stk. 6. Skatteforvaltningens forpligtelse til at anlægge retssag vil dog bortfalde, hvis virksomheden, efter at arrest er foretaget, kommer under konkurs, jf. § 635, stk. 1.

Henvisningen til retsplejelovens § 637 betyder, at arrest foretaget efter den foreslåede ordning vil kunne ophæves ved dommen i arrestsagen eller ved dommen vedrørende skatterne eller afgifterne m.v., og at arresten vil bortfalde, når ankefristen er udløbet, medmindre anke er iværksat, eller andet er bestemt i dommen.

Henvisningen til retsplejelovens § 638, stk. 2, betyder, at arrest foretaget efter den foreslåede ordning vil kunne ophæves helt eller delvis på grund af omstændigheder, som er indtruffet efter arrestens foretagelse.

Henvisningen til retsplejelovens § 639 betyder, at reglerne heri om fordringshaverens ansvar for, at kravet består, tilsvarende vil finde anvendelse ved arrestfogeders arrest foretaget efter den foreslåede ordning. Hvis arrestfogeden har foretaget arrest for en skat eller afgift m.v., som viser sig ikke at bestå, vil Skatteforvaltningen derfor skulle betale virksomheden erstatning for tab og eventuelt tortgodtgørelse, jf. § 639 stk. 1, 1. pkt. Det samme vil gælde, når arresten er bortfaldet eller ophævet på grund af efterfølgende omstændigheder, såfremt det må antages, at skatten eller afgiften m.v. ikke bestod, jf. stk. 1, 2. pkt. Viser skatten eller afgiften m.v. sig alene at bestå for et mindre beløb, vil Skatteforvaltningen skulle betale virksomheden erstatning for det tab, der måtte følge af, at arresten har haft for stor udstrækning, jf. stk. 2. Ansvar efter stk. 1 og 2 er objektivi. Er arresten ulovlig af andre grunde, vil Skatteforvaltningen skulle betale virksomheden erstatning for tab og tort, såfremt arrestfogeden burde have undladt at foretage arresten, jf. stk. 3. Virksomheden vil kunne gøre krav efter stk. 1-3 gældende som modkrav under arrestsagen eller sagen vedrørende skatterne eller afgifterne m.v. eller under selvstændigt søgsmål, jf. stk. 4, 1. pkt. Selvstændigt søgsmål, der først kan anlægges, når arresten er ophævet

UDKAST

efter § 638 eller endeligt bortfaldet efter §§ 635 eller 637, vil skulle anlægges inden 3 måneder efter ophævelsen eller bortfaldet, jf. § 639, stk. 4, 2. pkt. Reglerne i stk. 1-4 vil finde tilsvarende anvendelse, når arresten afværges af virksomheden ved sikkerhedsstillelse, jf. stk. 5. Ophæves arresten under kære, følger det af stk. 6, at der ved afgørelsen i kæresagen vil kunne tillægges virksomheden erstatning efter reglerne i stk. 1-3.

Det foreslås i *stk. 3*, at arrest efter den foreslåede bestemmelse i stk. 1 fratager virksomheden rådigheden over det kontoindestående, der foretages arrest i.

Det vil svare til, hvad der gælder for arrest foretaget af fogedretten, jf. retsplejelovens § 631, stk. 2, jf. § 519, stk. 1. Retsvirkningen af arrest foretaget efter den foreslåede ordning vil således være, at virksomheden f.eks. ikke længere vil kunne overføre kontoindeståendet til andre konti, herunder udenlandske konti, med henblik på at søge at undgå, at Skatteforvaltningen kan opkræve eller inddrive skatter eller afgifter m.v. fra virksomheden. Dette vil dog kun gælde den del af kontoindeståendet, som der foretages arrest i. Hvis f.eks. virksomheden har 1 mio. kr. stående på kontoen, og der foretages arrest for skatter og afgifter m.v. for 600.000 kr., vil virksomheden fortsat have rådighed over de resterende 400.000 kr.

De øvrige retsvirkninger af arrest foretaget efter den foreslåede ordning vil i øvrigt være de samme som for arrest foretaget af fogedretten efter gældende regler. Det betyder bl.a., at arrest foretaget efter den foreslåede ordning ikke i sig selv vil medføre en adgang til fyldestgørelse af Skatteforvaltningens krav på skatter og afgifter m.v. Skatteforvaltningens retsstilling og udsigt til, at der til sin tid er noget at gøre udlæg i, vil derfor kun delvis sikres ved arresten, idet arresten alene vil beskytte mod virksomhedens dispositioner i relation til aftaleerhververe. En aftaleerhverver, der f.eks. har fået aktivet overdraget, vil således som udgangspunkt skulle respektere arresten, og aktivet vil af Skatteforvaltningen kunne kræves udleveret fra aftaleerhververen, selv om denne måtte være i god tro. Arresten efter den foreslåede ordning vil derimod ikke yde Skatteforvaltningen beskyttelse over for virksomhedens øvrige retsfølgende fordringshavere. En foretaget arrest vil sikre tilstedeværelsen af indeståendet på virksomhedens pengeinstitutkonto til senere opkrævning af skatterne eller afgifterne m.v., der foretages arrest på baggrund af, uden hensyn til om arresten iværksættes af Skatteforvaltningen, en anden fordringshaver eller et konkursbo. Arresten efter den foreslåede ordning vil derfor virke til fordel for ikke blot Skatteforvaltningen, men retsfølgende fordringshavere i det

UDKAST

hele taget, og Skatteforvaltningen vil ikke have nogen fortrinsstilling i det arresterede.

Det foreslås i *stk. 4, 1. pkt.*, at arrestfogeden så vidt muligt underretter virksomheden om en arrest, der er gennemført efter stk. 1. Det foreslås i *2. pkt.*, at underretningen skal indeholde oplysninger om de konkrete omstændigheder, der ligger til grund for arresten, sikkerheden, som virksomheden skal stille for at ophæve arresten, jf. retsplejelovens § 630, stk. 1, arrestens retsvirkninger, jf. stk. 3, og hvilken fogedret indsigelser mod arresten kan fremsættes til, jf. stk. 6, 1. pkt.

For så vidt angår forslaget om, at underretningen skal indeholde oplysninger om de konkrete omstændigheder, der ligger til grund for arresten efter den foreslåede ordning, vil disse oplysninger svare til dem, der skal indgå i en anmodning om arrest efter retsplejelovens § 631, stk. 1, 2. pkt.

Forslaget skal tage hensyn til virksomhedens interesse i at få kendskab til arresten, så virksomheden f.eks. kan tage stilling til, om den ønsker at stille sikkerhed for at ophæve arresten, jf. henvisningen i den foreslåede bestemmelse i opkrævningslovens § 14, stk. 2, til retsplejelovens § 630, stk. 1, eller at gøre indsigelse mod arresten til fogedretten, jf. den foreslåede bestemmelse i opkrævningslovens § 14, stk. 6, 1. pkt. I det omfang, at det ikke er muligt at underrette virksomheden om arresten, f.eks. fordi virksomheden er fritaget for Digital Post, og post kommer retur fra den oplyste virksomhedsadresse, foreslås det dog, at arrestfogeden skal kunne undlade at underrette virksomheden herom.

Det foreslås i *stk. 5*, at arrest efter stk. 1 bortfalder, hvis Skatteforvaltningen undlader at anlægge sag vedrørende arresten og det krav, som arresten efter stk. 1 er foretaget til sikkerhed for, inden udløbet af de i retsplejelovens § 634 nævnte frister, eller hvis sagen afvises eller hæves.

Det vil svare til, hvad der gælder for arrest foretaget af fogedretten efter gældende regler, jf. retsplejelovens § 638, stk. 1, dog med den tilpasning, at det efter den foreslåede ordning ikke er nødvendigt, at virksomheden forudgående kræver, at arresten bortfalder.

Det foreslås i *stk. 6, 1. pkt.*, at indsigelser mod arrest efter stk. 1 kan af virksomheden indgives til fogedretten, der træffer afgørelse i sagen. Det foreslås i *2. pkt.*, at en arrestfoged kan henskyde tvivlsspørgsmål til fogedrettens afgørelse, selv om der ikke fremsættes indsigelser. Det foreslås i *3. pkt.*, at afgørelse efter 1. og 2. pkt. træffes af den fogedret, som skulle have

UDKAST

foretaget arresten, hvis denne ikke havde været foretaget af en arrestfoged i medfør af den foreslåede bestemmelse i stk. 1.

Det vil således være reglerne i retsplejelovens kapitel 22 om stedlig kompetence, der fastsætter, hvilken fogedret der vil skulle træffe afgørelse om sådanne indsigelser. Forslaget svarer i det væsentlige til reglerne for skyldnerens indsigelsesret i den lignende pantefogedordning, jf. § 6, stk. 1 og 2, i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v.

Det foreslås i *stk. 7*, at fristen for virksomhedens fremsættelse af indsigelser, jf. *stk. 6, 1. pkt.*, er 4 uger fra arrestens foretagelse. Det foreslås i *2. pkt.*, at indsigelser, der fremsættes efter fristens udløb, afvises af fogedretten. Det foreslås i *3. pkt.*, at fogedretten dog undtagelsesvis indtil 1 år efter arrestens foretagelse kan tillade, at en indsigelse behandles, medmindre der på dette tidspunkt er afsagt dom i sagen efter retsplejelovens § 634. Det foreslås i *4. pkt.*, at fogedrettens afgørelse om indsigelser kan kæres til landsretten efter reglerne i retsplejelovens kapitel 53. Det foreslås i *5. pkt.*, at kære ikke har opsættende virkning.

Det vil i det væsentlige svare til fristreglerne for skyldnerens indsigelsesret i den lignende pantefogedordning, jf. § 6, stk. 3, 3.-6. pkt., i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v.

Det foreslås i *stk. 8*, at Skatteforvaltningen kan videregive nødvendige oplysninger om arrest efter *stk. 1* til det relevante pengeinstitut. Det foreslås i *2. pkt.*, at oplysninger, der er videregivet til pengeinstituttet i medfør af *1. pkt.*, og som ledelsen eller ansatte i et pengeinstitut under udøvelsen af deres hverv er blevet bekendt med, er fortrolige og er omfattet af reglerne om tavshedspligt efter kapitel 9 i lov om finansiel virksomhed.

Det betyder bl.a., at uberettiget videregivelse eller udnyttelse af sådanne oplysninger vil kunne straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, jf. § 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Forslaget skal ses i sammenhæng med, at det er nødvendigt for Skatteforvaltningen at videregive oplysningerne om arresten til det relevante pengeinstitut, så pengeinstituttet kan sikre, at virksomheden fratages rådigheden over kontoindeståendet, som der foretages arrest i. Skatteforvaltningen vil i den forbindelse bl.a. videregive de nødvendige oplysninger, for at pengeinstituttet kan identificere virksomhedens konto, og oplysninger om, hvor stort et beløb der foretages arrest for, så pengeinstituttet kan fratage virk-

UDKAST

somheden rådighed over et tilsvarende beløb af kontoindeståendet. Skatteforvaltningen vil derimod f.eks. ikke videregive oplysninger om, hvad baggrunden er for arresten.

Til nr. 3

Det følger af opkrævningslovens § 18, stk. 1, 1. pkt., at skønnes en overtrædelse ikke at ville medføre højere straf end bøde, kan Skatteforvaltningen tilkendegive den pågældende, at sagen kan afgøres uden retslig forfølgning, såfremt den pågældende erkender sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden for en nærmere angivet frist, der efter ansøgning kan forlænges, at betale en bøde, der er angivet i tilkendegivelsen.

Bestemmelsen medfører, at Skatteforvaltningen kan afslutte en skattestraffesag administrativt, når sagen vedrører en overtrædelse af opkrævningsloven, og overtrædelsen ikke skønnes at medføre højere straf end bøde. Skatteforvaltningen afslutter sagen, hvis den, der vurderes at have overtrådt loven, vedtager det bødeforelæg, Skatteforvaltningen har meddelt den pågældende for overtrædelsen.

Hvis det skønnes, at sagen vil kunne medføre straf i form af fængsel, eller hvis betingelserne i opkrævningslovens § 18, stk. 1, 1. pkt., i øvrigt ikke er opfyldt, vil sagen skulle sendes til politiet med henblik på domstolsbehandling.

Bestemmelsen finder endvidere anvendelse i straffesager om overtrædelse af love, hvori der er henvist til bestemmelsen, jf. opkrævningslovens § 1, stk. 3. Sådanne henvisninger findes i momsloven, lønsumsafgiftsloven og punktafgiftslovene, jf. også nedenfor.

Det følger af opkrævningslovens § 17, stk. 1, at med bøde straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt 1) overtræder § 2, stk. 1 eller 2, § 9, stk. 1 eller 2, § 11, stk. 11, 1. pkt., eller 2) afgiver urigtige eller vildledende oplysninger eller fortier oplysninger til brug for angivelse eller indberetning til indkomstregisteret af skatter eller afgifter m.v. efter § 2, stk. 1, eller § 9, stk. 1 eller 2.

Det følger af opkrævningslovens § 17, stk. 2, at den, der begår en af de nævnte overtrædelser med forsæt til at unddrage statskassen skatter eller afgifter m.v., straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289.

Det følger af opkrævningslovens § 17, stk. 3, 1. pkt., at medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289, straffes med bøde eller fængsel

UDKAST

indtil 1 år og 6 måneder den, der forsætligt eller ved grov uagtsomhed driver en virksomhed, selv om registreringen er inddraget efter § 4, stk. 3, eller inddraget eller nægtet efter § 11, stk. 9.

Det følger af opkrævningslovens § 17, stk. 5, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Det følger af momslovens § 81, stk. 1, at med bøde straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt 1) afgiver urigtige eller vildledende oplysninger eller fortier oplysninger til brug for afgiftskontrollen eller kontrollen med udbetalinger efter § 45, § 53, stk. 2, og § 72 samt § 12 i lov om opkrævning af skatter og afgifter m.v., 2) forsætligt eller groft uagtsomt overtræder § 8, stk. 1, 4. pkt., § 23, stk. 4, 2. pkt., § 30, stk. 2, § 38, stk. 3, 3. pkt., § 43, stk. 3, nr. 1, 4 eller 5, § 47, stk. 1, 1. pkt., stk. 2, 1. eller 2. pkt., stk. 3, 1. pkt., stk. 5, 1., 4. eller 5. pkt., eller stk. 6, § 50, 1. pkt., § 50 b, § 50 c, § 52 a, stk. 1, 3, 5, 6 eller 8, § 52 b, § 52 c, stk. 1-5, § 53, stk. 1, 1. pkt., eller stk. 2, 1. pkt., § 56, stk. 3, 2. pkt., § 57, stk. 1, 1. pkt., stk. 2, 2. og 3. pkt., stk. 3, 2. pkt., eller stk. 4, 2. pkt., § 62, stk. 9, § 64, stk. 2, 1. pkt., § 65, stk. 1, § 70, stk. 2, § 72, stk. 3 eller 4, § 74, stk. 2 eller 4, § 75, stk. 1, 2, 3, 4 eller 7, eller § 78, stk. 1, 3) overtræder angivelsesfristen i § 62, stk. 1 eller 2, 4) undlader at foretage anmeldelse efter § 65, stk. 2, 1. pkt., eller overtræder anmeldelsesfristen i § 65, stk. 2, 2. pkt., 5) undlader at efterkomme et påbud efter § 29, stk. 2, eller § 38, stk. 3, 1. pkt., 6) overdrager, erhverver, tilegner sig eller anvender varer eller ydelser, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle have været betalt efter denne lov, eller forsøger herpå, eller 7) i forbindelse med tvangsauktioner afgiver urigtige eller vildledende oplysninger eller fortier oplysninger om tvangsauktionssalgets afgiftsmæssige behandling.

Det følger af momslovens § 81, stk. 3, 1. pkt., at den, der begår en af de i stk. 1 nævnte overtrædelser af momsloven med forsæt til at unddrage statskassen afgift eller til uberettiget at opnå udbetalinger efter opkrævningslovens § 45, § 53, stk. 2, og § 72 samt § 12 straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289.

Det følger af momslovens § 81, stk. 3, 2. pkt., at med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289, straffes ligeledes den, der forsætligt eller groft uagtsomt driver registreringspligtig virksomhed, uanset at virksomheden er nægtet registrering efter § 62 a, stk. 1, eller virksomheden er afmeldt fra registrering efter § 62 a, stk. 5.

UDKAST

Det følger af momslovens § 81, stk. 4, 1. pkt., at den, der som led i virksomhed forsætligt udsteder en faktura med et urigtigt indhold eller udsteder anden urigtig dokumentation for levering eller aftagelse af varer eller ydelser, straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289, hvis dokumentationen er egnet til at blive anvendt som grundlag for opgørelsen af et afgiftstilsvaret. Begås handlingen af grov uagtsomhed, er straffen bøde, jf. momslovens § 81, stk. 4, 2. pkt.

Det følger af momslovens § 81, stk. 5, 1. pkt., at den, der som led i virksomhed aftager varer eller ydelser på sådanne fordelagtige vilkår, at den pågældende indser, at leverandøren eller yderen ikke vil opfylde sin forpligtelse til at medregne vederlaget til afgiftstilsvaret eller til rettidigt at afregne afgiftstilsvaret, straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289. Begås handlingen af grov uagtsomhed, er straffen bøde, jf. momslovens § 81, stk. 5, 2. pkt.

Det følger af momslovens § 81, stk. 6, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Det følger af momslovens § 81, stk. 7, at opkrævningslovens § 18 tilsvarende finder anvendelse på sager om overtrædelse af momsloven.

Det følger af lønsumsafgiftslovens § 18, stk. 1, at med bøde straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt 1) afgiver urigtige eller vildledende oplysninger eller fortier oplysninger til brug for kontrollen med opkrævet afgift eller 2) overtræder § 2, stk. 1, § 3, stk. 2 eller 3, § 6, stk. 2, § 6 a, stk. 2, § 6 b, stk. 2 eller 3, § 10, stk. 2, eller § 14, stk. 2 eller 3.

Det følger af lønsumsafgiftslovens § 18, stk. 3, at den, der begår en af de nævnte overtrædelser af lønsumsafgiftsloven med forsæt til at unddrage statskassen afgift, straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289.

Det følger af lønsumsafgiftslovens § 18, stk. 4, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Det følger af lønsumsafgiftslovens § 18, stk. 5, at opkrævningslovens §§ 18 og 19 tilsvarende finder anvendelse på sager om overtrædelse af lønsumsafgiftsloven.

Det følger af bestemmelser i de love, der regulerer punktafgifter (punktafgiftslovene), at med bøde straffes den, som forsætligt eller groft uagtsomt afgiver urigtige eller vildledende oplysninger eller fortier oplysninger til

UDKAST

brug for afgiftskontrollen eller overtræder sådanne handlepligter m.v., der fremgår af de pågældende love.

Bestemmelserne findes i § 25 i lov om energiafgift af mineralolieprodukter m.v., spiritusafgiftslovens § 31, tobaksafgiftslovens § 25, øl- og vinafgiftslovens § 25, § 32 i lov om afgift af hermetisk forseglede nikkel-cadmium-akkumulatorer (lukkede nikkel-cadmium-batterier), § 40 i lov om afgift af bekæmpelsesmidler, chokoladeafgiftslovens § 26, emballageafgiftslovens § 18, § 22 i lov om forskellige forbrugsafgifter, § 31 i lov om afgift af visse klorerede opløsningsmidler, § 10 i lov om afgift af konsum-is, § 20 i lov om afgift af stenkul, brunkul og koks m.v., § 15 i lov om kuldioxidafgift af visse energiprodukter, § 34 i lov om afgift af kvælstof indeholdt i gødninger m.m., § 29 i lov om afgift af svovl, affalds- og råstofafgiftslovens § 33, § 17 i lov om afgift af cfc og visse industrielle drivhusgasser, § 15 i lov om afgift af elektricitet. § 21 i lov om afgift af naturgas og bygas m.v., § 21 i lov om afgift af spildevand, § 20 i lov om afgift af ledningsført vand, registreringsafgiftslovens § 27, motoransvarsforsikringsafgiftslovens § 10, lystfartøjsforsikringsafgiftslovens § 11, § 21 i lov om afgift af kvælstofoxider, § 16 i lov om afgift af skadesforsikringer og pvc-afgiftslovens § 22. Det er endvidere fastsat i de anførte love, at reglerne i opkrævningslovens § 18 tilsvarende finder anvendelse.

For nærmere om gældende ret henvises der til pkt. 2.1.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger, hvor den gældende sanktionspraksis er beskrevet.

Det følger af den foreslåede ændring af opkrævningslovens § 18, stk. 1, 1. pkt., at efter »told- og skatteforvaltningen« indsættes »i et bødeforelæg«, og at »bøde, der er angivet i tilkendegivelsen« ændres til »i bødeforelægget angivet bøde«.

Med ændringen vil begrebet »bødeforelæg« fremgå direkte af § 18, stk. 1, 1. pkt., hvorved det vil blive klarere, at bestemmelsen angår Skatteforvaltningens adgang til at kunne udstede et bødeforelæg. Ændringen skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 1, § 2, nr. 1, § 4, nr. 1, og § 5, nr. 1. Disse ændringer vil samlet medføre, at ordlyden af kompetencebestemmelserne i boafgiftslovens § 42, stk. 1, kildeskattelovens § 79, stk. 1, opkrævningslovens § 18, stk. 1, 1. pkt., skatteindberetningslovens § 61, stk. 1, og skattekontrollovens § 86, stk. 1, vil blive ensrettet. Herefter vil samtlige af de nævnte bestemmelser indeholde begrebet »bødeforelæg«, ligesom det vil fremgå, at sagen blive afsluttet med »en i bødeforelægget angivet bøde«.

Med den foreslåede ændring er det samtidig forudsat, at sanktionspraksis i straffesager om overtrædelse af opkrævningsloven, der kan medføre, at der

UDKAST

realiseres en unddragelse, ændres. Som følge af, at der i momsloven, lønsumsafgiftsloven og punktafgiftslovene er indsat henvisning til dele af opkrævningslovens straffe- og sanktionsbestemmelser, forudsættes det samtidig, at sanktionspraksis i straffesager om overtrædelse af momsloven, lønsumsafgiftsloven og punktafgiftslovene ændres tilsvarende.

For det første forudsættes det med den foreslåede ændring af opkrævningslovens § 18, stk. 1, 1. pkt., at en bøde i tillæg til en fængselsstraf vil skulle fordobles, så bøden efter ændringen vil skulle udgøre et beløb, der svarer til det dobbelte af unddragelsens størrelse. I sager, hvor der er tale om forsøg, jf. straffelovens § 21, vil bøden skulle udgøre et beløb, der svarer til det undtagne beløb.

For det andet forudsættes det med den foreslåede ændring, at beløbsgrænsen for, hvornår der vil kunne idømmes straf i form af fængsel, hæves fra 250.000 kr. i sager om unddragelse af skat, moms eller lønsumsafgift, jf. beskrivelsen af praksis i pkt. 2.1.1.1 om gældende ret, til 500.000 kr. Beløbsgrænsen for, hvornår der vil kunne idømmes straf i form af fængsel, hæves fra 100.000 kr. i sager om unddragelse af punktafgifter til 500.000 kr. Det forudsættes således, at beløbsgrænsen på 500.000 kr. vil skulle gælde, uanset om en sag angår unddragelse af skat, moms, lønsumsafgift eller punktafgifter.

Den forudsatte ændring vil medføre, at hvis en unddragelse ikke udgør 500.000 kr. eller derover, vil der i disse sager kunne straffes med bøde, og de vil dermed kunne afsluttes administrativt af Skatteforvaltningen med et bødeforelæg, hvis betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt. Hvis en unddragelse er 500.000 kr. eller derover, vil sagen skulle sendes til politiet med henblik på domstolsbehandling. En unddragelse på 500.000 kr. eller derover vil som efter gældende ret som udgangspunkt skulle henføres til straffelovens § 289 om overtrædelse af særligt grov karakter af bl.a. skattelovgivningen, hvor strafferammen er indtil 8 års fængsel.

Det er forudsat, at beløbsgrænsen på 500.000 kr. ikke vil finde anvendelse i gentagelsestilfælde.

I gentagelsestilfælde er det forudsat, at hvis den pågældende forsætligt unddrager skatter eller afgifter for mere end 250.000 kr., og den pågældende tidligere er blevet straffet for at unddrage skatter eller afgifter for mere end 250.000 kr., vil vedkommende kunne straffes med fængsel og en tillægsbøde svarende til to gange det undtagne beløb. I denne situation vil den gentagne overtrædelse således have en gentagelsesvirkning, hvor beløbsgrænsen for fængselsstraf er lavere.

UDKAST

Gentagelsesvirkningen vil finde anvendelse, uanset hvilke skatter eller afgifter den tidligere straffesag angik. Hvis der er tale om overtrædelser af forskellige love, og de enkelte overtrædelser ikke udgør mere end 250.000 kr., men overtrædelserne samlet set udgør mere end 250.000 kr., vil beløbsgrænsen være overskredet.

Gentagelsesvirkningen vil ophøre, når der, førend den nye strafbare handling blev begået, er forløbet 10 år, efter at den tidligere straf er udstået, endeligt eftergivet eller bortfaldet. Er den tidligere straf en bødestraf, regnes den nævnte frist fra datoen for den endelige dom eller bødens vedtagelse. Med hensyn til betingede domme regnes fristen fra den endelige dom. Dette følger af straffelovens § 84, stk. 3.

For det tredje forudsættes det med den foreslåede ændring, at progressionsgrænsen på 60.000 kr., der efter gældende ret finder anvendelse ved beregning af normalbøder, ophæves. Dette vil medføre, at det fulde beløb af normalbøden vil skulle beregnes på samme måde. Der vil således ikke være forskel på beregningen af den del af bøden, der er over 60.000 kr., og den del af bøden, der ikke er over 60.000 kr. Normalbøden vil herefter udgøre en gang det unddragne beløb ved overtrædelser, der begås ved grov uagtsomhed, og to gange det unddragne beløb ved overtrædelser, der begås forsætligt.

For det fjerde forudsættes det med den foreslåede ændring, at praksis for, hvornår der rejses en bødesag i førstegangstilfælde i sager om unddragelse, og hvordan bøder udmåles i de mindste bødesager, ændres.

Efter den forudsatte praksis vil der skulle gælde en minimumsgrænse på 40.000 kr. i førstegangstilfælde. Der vil efter den forudsatte praksis således skulle være unddraget for mere end 40.000 kr., før der vil kunne rejses en bødesag. Den forudsatte minimumsgrænse vil skulle gælde, uanset om der er tale om unddragelse af skat, moms, lønsumsafgift eller punktafgifter. Den forudsatte minimumsgrænse vil desuden skulle anvendes, uanset om unddragelsen er begået forsætligt eller groft uagtsomt.

I sager om unddragelse, hvor unddragelsen ikke overstiger 40.000 kr., men overstiger 20.000 kr., vil der kunne udstedes en bøde af ordensmæssig karakter, der forudsættes at skulle udgøre 5.000 kr., uanset om der er handlet forsætligt eller groft uagtsomt.

For det femte forudsættes det med den foreslåede ændring, at sanktionspraksis for sager om selvanmeldelse vil blive tilpasset de forudsatte ændringer, der følger ovenfor.

UDKAST

Efter den forudsatte praksis vil forsætlige unddragelser over 100.000 kr. og indtil 500.000 kr. skulle straffes med en bøde, der svarer til unddragelsens størrelse, når der er tale om en selvanmeldelsessag.

Derudover forudsættes det, at forsætlige unddragelser på 500.000 kr. eller derover vil blive straffet med fængsel og en tillæggsbøde svarende til unddragelsens størrelse, når der er tale om en selvanmeldelsessag. Det vil være op til domstolene at vurdere, hvorvidt fængselsstraffen skal gøres betinget.

Det forudsættes, at der fortsat ikke vil skulle gøres et strafansvar gældende i sager, hvor der sker selvanmeldelse, når der er handlet groft uagtsomt, uanset unddragelsens størrelse. Der vil ligeledes ikke skulle gøres et strafansvar gældende, hvis der er forsæt til unddragelse, og den samlede unddragelse ikke overstiger 100.000 kr.

Med hensyn til de forudsatte strafniveauer vil fastsættelsen af straffen fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Til nr. 4

Det fremgår af opkrævningslovens § 19 b, at Skatteforvaltningen kan inddrage eller nægte en virksomheds registrering for skatter og afgifter m.v., hvis virksomheden eller nogen på dennes vegne forsætligt eller groft uagtsomt har afgivet urigtige oplysninger om virksomhedens adresse, jf. nr. 1, eller har afgivet urigtige oplysninger om, hvem der deltager i ledelsen af virksomheden, jf. nr. 2.

Opkrævningslovens § 11 indeholder regler om Skatteforvaltningens mulighed for at pålægge virksomheder at stille sikkerhed for kommende betalinger til Skatteforvaltningen. Bestemmelsens stk. 1 regulerer, hvornår en allerede registreret (»igangværende«) virksomhed kan pålægges at stille sikkerhed, mens stk. 2 regulerer, hvornår en virksomhed, der anmeldes til registrering, kan pålægges at stille sikkerhed som betingelse for registreringen. En virksomhed kan kun pålægges at stille sikkerhed efter stk. 1 eller 2, når den subjektive betingelse i stk. 3, 1. pkt., om, at det efter et konkret skøn vurderes, at virksomhedens drift indebærer en nærliggende risiko for tab for staten, er opfyldt.

UDKAST

Det fremgår af opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 2, at Skatteforvaltningen kan pålægge en virksomhed, der anmeldes til registrering m.v. efter skatte- og afgiftslove, hvor opkrævningen reguleres efter opkrævningsloven, at stille sikkerhed, hvis virksomheden inden for de seneste 5 år har fået registrering, for så vidt angår det samme registreringsforhold, inddraget efter § 4, stk. 3, eller inddraget eller nægtet efter § 11, stk. 9, § 19 a, stk. 1, eller § 19 b.

Det fremgår af opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 3, at Skatteforvaltningen kan pålægge en virksomhed, der anmeldes til registrering m.v. efter skatte- og afgiftslove, hvor opkrævningen reguleres efter opkrævningsloven, at stille sikkerhed, hvis en fysisk eller juridisk person, som er ejer af eller deltager i ledelsen af virksomheden, er eller har været ejer af eller deltaget i ledelsen af en anden virksomhed, der inden for de seneste 5 år, og efter at personen fik den nævnte tilknytning til virksomheden, har fået sin registrering, for så vidt angår samme type registreringsforhold, inddraget efter § 4, stk. 3, eller inddraget eller nægtet efter § 11, stk. 9, § 19 a, stk. 1, eller § 19 b.

Det følger af opkrævningslovens § 11, stk. 4, at hvis den i stk. 2 nævnte virksomhed er et selskab, en fond eller en forening m.v., anses som ejer også en person, der besidder sådanne kapitalandele i virksomheden, som henregnes til hovedaktionæraktier efter aktieavancebeskatningslovens § 4, et selskab m.v., der besidder sådanne kapitalandele i virksomheden, som er omhandlet i kursgevinstlovens § 4, stk. 2, eller en fysisk eller juridisk person, der udøver bestemmende indflydelse som defineret i ligningslovens § 2, stk. 2, over virksomheden.

Størrelsen på den sikkerhed, der skal stilles, fastsættes efter opkrævningslovens § 11, stk. 5. Efter 1. pkt. skal en sikkerhed efter stk. 1 og 2 stilles for et beløb, der svarer til virksomhedens restancer med skatter eller afgifter m.v., der opkræves efter opkrævningsloven, og det forventede gennemsnitlige tilsvær i en 3-måneders periode samt det skønnede eller opgjorte tilsvær fra den eventuelle periode, hvor virksomheden har været drevet uregistreret. Skatteforvaltningen kan ved sit skøn over virksomhedens forventede tilsvær inddrage brancheoplysninger og størrelsen af tilsvær fra tilsvarende virksomheder og eventuelle restancer. Skatteforvaltningen kan endvidere inddrage budgetoplysninger, men kan ikke kræve, at virksomheden udarbejder et budget. Efter stk. 5, 2. pkt., gælder 1. pkt. tillige for en enkeltmandsvirksomheds indehavers personskatter og bidrag, herunder restskat, der vedrører virksomhedens drift, og restancer vedrørende de i stk. 5 omhandlede skatter

UDKAST

og afgifter m.v. fra indehaverens tidligere enkeltmandsvirksomhed, der er blevet afmeldt fra registreringen. Efter 3. pkt. beregnes det gennemsnitlige tilsvarende igangværende virksomheder på baggrund af det senest afleverede årsregnskab. Efter 4. pkt. beregnes den sikkerhed, der skal stilles, med udgangspunkt i beregnet acontoskat for indeværende regnskabsår reduceret med eventuelle acontobetalingen. Efter 5. pkt. beregnes sikkerhedsstillelsen for personskatter og bidrag ud fra skattebilletten.

Sikkerhed efter opkrævningslovens § 11, stk. 1 og 2, skal stilles senest 8 dage efter, at virksomheden har modtaget meddelelse herom, idet fristen dog i særlige tilfælde kan forlænges efter anmodning herom, jf. stk. 6, 1. pkt.

Det fremgår af opkrævningslovens § 11, stk. 7, at meddelelse om pålæg om sikkerhedsstillelse efter stk. 1 skal indeholde oplysning om, at undladelse af at stille den krævede sikkerhed indebærer, at virksomhedens registrering vil blive inddraget, og at en fortsættelse af virksomheden efter en inddragelse vil være strafbar efter § 17, stk. 3, og kan medføre pålæg af daglige bøder efter § 11, stk. 11, og hæftelse for virksomhedens skatter og afgifter m.v. efter § 10 b.

Det følger af opkrævningslovens § 11, stk. 8, at pålæg om sikkerhedsstillelse efter stk. 2 skal meddeles virksomheden senest 14 hverdage efter anmeldelsen til registrering, og at meddelelsen herom skal indeholde oplysning om, at undladelse af at stille den krævede sikkerhed indebærer, at virksomheden ikke kan registreres, og at en fortsættelse af virksomheden vil være strafbar efter § 17, stk. 3, og kan medføre pålæg af daglige bøder efter § 11, stk. 11, og hæftelse for virksomhedens skatter og afgifter m.v. efter § 10 b.

Hvis virksomheden ikke stiller en sikkerhed efter opkrævningslovens § 11, stk. 2, rettidigt, nægtes virksomheden registrering, jf. stk. 9, 2. pkt.

Det fremgår af opkrævningslovens § 17, stk. 3, 1. pkt., at medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289, straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder den, der forsætligt eller ved grov uagtsomhed driver en virksomhed, selv om registreringen er inddraget efter opkrævningslovens § 4, stk. 3, eller inddraget eller nægtet efter § 11, stk. 9, § 19 a, stk. 1, eller § 19 b.

Det foreslås i opkrævningslovens § 19 b, stk. 2, at Skatteforvaltningen endvidere kan inddrage en virksomheds registrering for skatter og afgifter

UDKAST

m.v., hvis virksomheden eller nogen på dennes vegne forsætlig eller groft uagtsomt

1) har afgivet urigtige oplysninger til brug for angivelse eller indberetning af beløb omfattet af § 2, stk. 1, 4. pkt., på baggrund af en faktura med et urigtigt indhold eller anden urigtig dokumentation for levering eller aftagelse af varer eller ydelser, eller

2) har udstedt en faktura med et urigtigt indhold eller anden urigtig dokumentation for levering eller aftagelse af varer eller ydelser, hvis dokumentationen er egnet til at blive anvendt som grundlag for opgørelsen af en virksomheds skatter eller afgifter m.v.

Forslaget vil både give mulighed for at inddrage registreringen fra virksomheder, der »køber« en faktura med et urigtigt indhold eller anden urigtig dokumentation og anvender den til at afgive urigtige oplysninger til brug for angivelse eller indberetning af beløb omfattet af opkrævningslovens § 2, stk. 1, 4. pkt., jf. den foreslåede bestemmelse i § 19 b, stk. 2, nr. 1, og virksomheder, der udsteder en faktura med et urigtigt indhold eller anden urigtig dokumentation og selv anvender og/eller »sælger« den til en anden virksomhed, jf. den foreslåede bestemmelse i nr. 2.

En faktura med et urigtigt indhold eller anden urigtig dokumentation med et urigtigt indhold vil f.eks. kunne være en faktura eller anden dokumentation, der vedrører en vare eller ydelse, der i realiteten ikke er leveret og aftaget. Derudover vil det f.eks. kunne være en faktura eller anden dokumentation, der vedrører en vare eller ydelse, der faktisk er leveret, men som er udformet med et forkert indhold (f.eks. et forkert fakturabeløb).

Anden urigtig dokumentation vil eksempelvis kunne have karakter af en faktura, et afregningsbilag eller en kreditnota. Dokumentationen vil sædvanligvis indeholde oplysninger om karakteren og mængden af de varer eller ydelser, der er disponeret over, identifikation af leverandør og aftager, dato og eventuelt prisen. Det afgørende vil være, at dokumentationen er egnet til at blive anvendt som grundlag for opgørelsen af skatter og afgifter m.v.

Der vil ikke være formkrav til afgivelse af oplysningerne. Oplysningerne vil således kunne være givet i forbindelse med angivelse af købsmoms via Tast-Selv Erhverv eller afgivelse af oplysninger i oplysningsskemaet, men vil også kunne være givet i en anden forbindelse. Det afgørende vil være, at oplysningerne er afgivet til brug for og er egnet til at kunne have betydning for opgørelsen af skatter og afgifter m.v.

UDKAST

Udtrykket »varer eller ydelser« vil samlet set omfatte enhver form for levering. Den foreslåede bestemmelse vil omfatte såvel urigtig dokumentation udstedt på papirmedium som urigtig dokumentation udstedt på anden måde, f.eks. elektronisk.

Det vil i forhold til anvendelsen af den foreslåede bestemmelse være uden betydning, om det er virksomhedsejeren, ansatte eller andre med tilknytning til virksomheden, der har afgivet den urigtige angivelse eller indberetning, jf. formuleringen »virksomheden eller nogen på dennes vegne«.

Begreberne »grov uagtsomhed« og »forsæt« efter den foreslåede bestemmelse vil være identisk med de tilsvarende begreber i f.eks. straffebestemmelsen i opkrævningslovens § 17. Muligheden for at anvende de foreslåede bestemmelser vil imidlertid ikke være betinget af, at der gøres et strafansvar gældende mod den pågældende. Uanset at der således ikke er rejst en straffesag, eller at der eventuelt er sket frifindelse i straffesagen, kan bestemmelserne således finde anvendelse, idet baggrunden for udfaldet i straffesagen kan bero på straffesagens særlige karakter, herunder andre krav til bevisets styrke end i sagen om inddragelse eller nægtelse af registrering efter den foreslåede bestemmelse.

Herudover vil den foreslåede bestemmelse i opkrævningslovens § 19 b, stk. 2, nr. 2, kun omfatte tilfælde, hvor den urigtige faktura m.v. er »egnet til at blive anvendt« som grundlag for opgørelsen af en virksomheds skatter eller afgifter m.v. Dette skal forstås med den begrænsning, der ligger i, at urigtigheden i dokumentationen skal kunne påvirke opgørelsen af en virksomheds skatter eller afgifter m.v. Indeholder en faktura, der udstedes til en erhvervsdrivende, og som er egnet til at indgå i den pågældendes skatteregnskab, f.eks. en forkert dato, vil forholdet således alene kunne være omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 19 b, stk. 2, nr. 2, i det omfang den urigtige dato er egnet til at kunne have betydning for opgørelsen af en virksomheds skatter eller afgifter m.v.

Den foreslåede bestemmelse i § 19 b, stk. 2, vil blive omfattet af de gældende regler i § 11, stk. 2, nr. 2 og 3, og § 17, stk. 3, 1. pkt.

Det indebærer for det første, at en virksomhed, der inden for de seneste 5 år har fået registreringen, for så vidt angår det samme registreringsforhold, inddraget efter den foreslåede bestemmelse i opkrævningslovens § 19 b, stk. 2, vil kunne blive pålagt at stille sikkerhed i medfør af § 11, stk. 2, nr. 2.

Det indebærer for det andet, at hvis en fysisk eller juridisk person, som er ejer af eller deltager i ledelsen af en virksomhed, er eller har været ejer af

UDKAST

eller deltaget i ledelsen af en anden virksomhed, der inden for de seneste 5 år, og efter at personen fik den nævnte tilknytning til virksomheden, har fået sin registrering, for så vidt angår samme type registreringsforhold, inddraget efter den foreslåede bestemmelse i opkrævningslovens § 19 b, stk. 2, vil førstnævnte virksomhed kunne blive pålagt at stille sikkerhed i medfør af § 11, stk. 2, nr. 3.

Både i forhold til opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 2 og 3, vil det dog være en betingelse for at kunne pålægge virksomheden at stille sikkerhed, at det efter et konkret skøn vurderes, at virksomhedens drift indebærer en nærliggende risiko for tab for staten, jf. stk. 3, 1. pkt. I de tilfælde, hvor en virksomhed vil kunne få inddraget registreringen i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 19 b, stk. 2, vil virksomhedens drift generelt anses for at indebære en nærliggende risiko for et sådant tab. Vurderingen efter § 11, stk. 3, 1. pkt., vil dog altid skulle foretages konkret.

Det indebærer for det tredje, at medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289, vil den, der forsætligt eller ved grov uagtsomhed driver en virksomhed, selv om registreringen er inddraget efter den foreslåede bestemmelse i opkrævningslovens § 19 b, stk. 2, kunne straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder. Overtrædelsen vil være omfattet af den sanktionspraksis, som forudsættes ændret med ændringen i lovforslagets § 3, nr. 3, og som er beskrevet i pkt. 2.1.3 ovenfor.

Den nye bestemmelse i opkrævningslovens § 19 b, stk. 2, foreslås at træde i kraft den 1. januar 2024 ligesom den øvrige del af loven, jf. lovforslagets § 7, stk. 1. Dette ikrafttrædelsestidspunkt vil medføre, at den nye bestemmelse vil have virkning for urigtige angivelser eller indberetninger af beløb omfattet af opkrævningslovens § 2, stk. 1, 4. pkt., som foretages fra og med den 1. januar 2024.

Til § 4

Det følger af skatteindberetningslovens § 61, stk. 1, at i sager om overtrædelser af loven, der ikke skønnes at ville medføre højere straf end bøde, kan Skatteforvaltningen i et bødeforelæg tilkendegive den sigtede, at sagen kan afgøres uden retssag, hvis den sigtede erklærer sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden en nærmere angiven frist, der efter begæring kan forlænges, at betale den bøde, der er angivet i bødeforelægget.

Bestemmelsen medfører, at Skatteforvaltningen kan afslutte en skattestrafesag administrativt, når sagen vedrører en overtrædelse af skatteindberetningsloven, og overtrædelsen ikke skønnes at medføre højere straf end bøde.

UDKAST

Skatteforvaltningen afslutter sagen, hvis den, der vurderes at have overtrådt loven, vedtager det bødeforelæg, Skatteforvaltningen har meddelt den pågældende for overtrædelsen.

Hvis det skønnes, at sagen vil kunne medføre straf i form af fængsel, eller hvis betingelserne i skatteindberetningslovens § 61, stk. 1, i øvrigt ikke er opfyldt, vil sagen skulle sendes til politiet med henblik på domstolsbehandling.

Det følger af § 58, stk. 1, at indberetningspligtige efter skatteindberetningsloven bortset fra § 41, der forsætligt afgiver urigtige, vildledende eller ufuldstændige oplysninger, der resulterer i en for lav skatteansættelse, straffes med bøde eller fængsel i indtil 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289. Begås overtrædelsen i stk. 1 groft uagtsomt, er straffen bøde, jf. § 58, stk. 2.

For nærmere om gældende ret henvises der til pkt. 2.1.1.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger, hvor den gældende sanktionspraksis er beskrevet.

Det følger af den foreslåede ændring af skatteindberetningslovens § 61, stk. 1, at »at betale den bøde, der er angivet i bødeforelægget« ændres til »at betale en i bødeforelægget angivet bøde«.

Med ændringen vil begrebet »bødeforelæg« fremgå direkte af § 61, stk. 1, hvorved det vil blive klarere, at bestemmelsen angår Skatteforvaltningens adgang til at kunne udstede et bødeforelæg. Ændringen skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 1, § 2, nr. 1, § 3, nr. 3, og § 5, nr. 1. Disse ændringer vil samlet medføre, at ordlyden af kompetencebestemmelserne i boafgiftslovens § 42, stk. 1, kildeskattelovens § 79, stk. 1, opkrævningslovens § 18, stk. 1, 1. pkt., skatteindberetningslovens § 61, stk. 1, og skattekontrollovens § 86, stk. 1, vil blive ensrettet. Herefter vil samtlige af de nævnte bestemmelser indeholde begrebet »bødeforelæg«, ligesom det vil fremgå, at sagen blive afsluttet med »en i bødeforelægget angivet bøde«.

Med den foreslåede ændring er det samtidig forudsat, at sanktionspraksis i straffesager om overtrædelse af skatteindberetningsloven, der kan medføre, at der realiseres en unddragelse, ændres. Den forudsatte ændring af sanktionspraksis vil således omfatte overtrædelser, der sanktioneres i medfør af § 58.

For det første forudsættes det med den foreslåede ændring af skatteindberetningslovens § 61, stk. 1, at en bøde i tillæg til en fængselsstraf vil skulle

UDKAST

fordobles, så bøden efter ændringen vil skulle udgøre et beløb, der svarer til det dobbelte af unddragelsens størrelse. I sager, hvor der er tale om forsøg, jf. straffelovens § 21, vil bøden skulle udgøre et beløb, der svarer til det unddragne beløb.

For det andet forudsættes det med den foreslåede ændring, at beløbsgrænsen for, hvornår der vil kunne idømmes straf i form af fængsel, hæves fra 250.000 kr., jf. beskrivelsen af praksis i pkt. 2.1.1 om gældende ret, til 500.000 kr.

Den forudsatte ændring vil medføre, at hvis en unddragelse ikke udgør 500.000 kr. eller derover, vil der i disse sager kunne straffes med bøde, og de vil dermed kunne afsluttes administrativt af Skatteforvaltningen med et bødeforelæg, hvis betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt. Hvis en unddragelse er 500.000 kr. eller derover, vil sagen skulle sendes til politiet med henblik på domstolsbehandling. En unddragelse på 500.000 kr. eller derover vil som efter gældende ret som udgangspunkt skulle henføres til straffelovens § 289 om overtrædelse af særligt grov karakter af bl.a. skattelovgivningen, hvor strafferammen er indtil 8 års fængsel.

Det er forudsat, at beløbsgrænsen på 500.000 kr. ikke vil finde anvendelse i gentagelsestilfælde.

I gentagelsestilfælde er det forudsat, at hvis den pågældende forsætligt unddrager skatter eller afgifter for mere end 250.000 kr., og den pågældende tidligere er blevet straffet for at unddrage skatter eller afgifter for mere end 250.000 kr., vil vedkommende kunne straffes med fængsel og en tillægsbøde svarende til to gange det unddragne beløb. I denne situation vil den gentagne overtrædelse således have en gentagelsesvirkning, hvor beløbsgrænsen for fængselsstraf er lavere.

Gentagelsesvirkningen vil finde anvendelse, uanset hvilke skatter eller afgifter den tidligere straffesag angik. Hvis der er tale om overtrædelser af forskellige love, og de enkelte overtrædelser ikke udgør mere end 250.000 kr., men overtrædelserne samlet set udgør mere end 250.000 kr., vil beløbsgrænsen være overskredet.

Gentagelsesvirkningen vil ophøre, når der, førend den nye strafbare handling blev begået, er forløbet 10 år, efter at den tidligere straf er udstået, endeligt eftergivet eller bortfaldet. Er den tidligere straf en bødestraf, regnes den nævnte frist fra datoen for den endelige dom eller bødens vedtagelse. Med hensyn til betingede domme regnes fristen fra den endelige dom. Dette følger af straffelovens § 84, stk. 3.

UDKAST

For det tredje forudsættes det med den foreslåede ændring, at progressionsgrænsen på 60.000 kr., der efter gældende ret finder anvendelse ved beregning af normalbøder, ophæves. Dette vil medføre, at det fulde beløb af normalbøden vil skulle beregnes på samme måde. Der vil således ikke være forskel på beregningen af den del af bøden, der er over 60.000 kr., og den del af bøden, der ikke er over 60.000 kr. Normalbøden vil herefter udgøre en gang det unddragne beløb ved overtrædelser, der begås ved grov uagtsomhed, og to gange det unddragne beløb ved overtrædelser, der begås forsætligt.

For det fjerde forudsættes det med den foreslåede ændring, at praksis for, hvornår der rejses en bødesag i førstegangstilfælde i sager om unddragelse, og hvordan bøder udmåles i de mindste bødesager, ændres.

Efter den forudsatte praksis vil der skulle gælde en minimumsgrænse på 40.000 kr. i førstegangstilfælde. Der vil efter den forudsatte praksis således skulle være unddraget for mere end 40.000 kr., før der vil kunne rejses en bødesag. Den forudsatte minimumsgrænse vil skulle anvendes, uanset om unddragelsen er begået forsætligt eller groft uagtsomt.

I sager om unddragelse, hvor unddragelsen ikke overstiger 40.000 kr., men overstiger 20.000 kr., vil der kunne udstedes en bøde af ordensmæssig karakter, der forudsættes at skulle udgøre 5.000 kr., uanset om der er handlet forsætligt eller groft uagtsomt.

For det femte forudsættes det med den foreslåede ændring, at sanktionspraksis for sager om selvanmeldelse vil blive tilpasset de forudsatte ændringer, der følger ovenfor.

Efter den forudsatte praksis vil forsætlige unddragelser over 100.000 kr. og indtil 500.000 kr. skulle straffes med en bøde, der svarer til unddragelsens størrelse, når der er tale om en selvanmeldelsessag.

Derudover forudsættes det, at forsætlige unddragelser på 500.000 kr. eller derover vil blive straffet med fængsel og en tillæggsbøde svarende til unddragelsens størrelse, når der er tale om en selvanmeldelsessag. Det vil være op til domstolene at vurdere, hvorvidt fængselsstraffen skal gøres betinget.

Det forudsættes, at der fortsat ikke vil skulle gøres et strafansvar gældende i sager, hvor der sker selvanmeldelse, når der er handlet groft uagtsomt, uanset unddragelsens størrelse. Der vil ligeledes ikke skulle gøres et strafansvar gældende, hvis der er forsæt til unddragelse, og den samlede unddragelse ikke overstiger 100.000 kr.

UDKAST

Med hensyn til de forudsatte strafniveauer vil fastsættelsen af straffen fortsat bero på domstolens konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpene eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Til § 5

Det følger af skattekontrollovens § 86, stk. 1, at i sager om overtrædelse af bestemmelserne i skattekontrollovens kapitel 9, der ikke skønnes at ville medføre højere straf end bøde, kan Skatteforvaltningen i et bødeforelæg tilkendegive den sigtede, at sagen kan afgøres uden retssag, hvis sigtede erklærer sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden en nærmere angiven frist, der efter begæring kan forlænges, at betale den i bødeforelægget angivne bøde.

Bestemmelsen medfører, at Skatteforvaltningen kan afslutte en skattestrafesag administrativt, når sagen vedrører en overtrædelse af skattekontrollovens kapitel 9, og overtrædelsen ikke skønnes at medføre højere straf end bøde. Skatteforvaltningen afslutter sagen, hvis den, der vurderes at have overtrådt loven, vedtager det bødeforelæg, Skatteforvaltningen har meddelt den pågældende for overtrædelsen.

Hvis det skønnes, at sagen vil kunne medføre straf i form af fængsel, eller hvis betingelserne i skattekontrollovens § 86, stk. 1, i øvrigt ikke er opfyldt, vil sagen skulle sendes til politiet med henblik på domstolsbehandling.

Skattekontrollovens kapitel 9 indeholder straffebestemmelser, der er fastsat i §§ 82-85.

Det følger af skattekontrollovens § 82, stk. 1, at den, der med forsæt til at unddrage det offentlige skat afgiver urigtige, vildledende eller ufuldstændige oplysninger til Skatteforvaltningens brug for afgørelse af skattepligt eller skatteansættelse, straffes for skattesvig med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289. Begås handlingen groft uagtsomt, er straffen bøde, jf. skattekontrollovens § 82, stk. 3.

Det følger af skattekontrollovens § 83, stk. 1, at en skattepligtig, der modtager en årsopgørelse uden at have afgivet de til skatteansættelsen pligtige oplysninger, jf. § 2, inden 4 uger efter udløb af fristen for afgivelse af sådanne

UDKAST

oplysninger, jf. § 10, skal underrette Skatteforvaltningen, hvis ansættelsen er for lav.

Det følger af § 83, stk. 2, at en skattepligtig, som modtager en skønsmæssig ansættelse af den skattepligtige indkomst, jf. § 74, inden 4 uger efter modtagelsen skal underrette Skatteforvaltningen, hvis ansættelsen er for lav.

Det følger af § 83, stk. 3, at en skattepligtig, som ikke modtager en årsopgørelse eller et oplysningsskema, skal afgive de til skatteansættelsen pligtige oplysninger inden oplysningsfristernes udløb, jf. § 10.

Det følger af § 83, stk. 4, at den, der med forsæt til at unddrage det offentlige skat overtræder stk. 1-3, straffes for skattesvig med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289.

Begås de nævnte overtrædelser i § 83 groft uagtsomt, er straffen bøde, jf. § 83, stk. 5.

Det følger af skattekontrollovens 85, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

For nærmere om gældende ret henvises der til pkt. 2.1.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger, hvor den gældende sanktionspraksis er beskrevet.

Det følger af den foreslåede ændring af skattekontrollovens § 86, *stk. 1*, at »at betale den i bødeforelægget angivne bøde« ændres til »at betale en i bødeforelægget angivet bøde«.

Med ændringen vil begrebet »bødeforelæg« fremgå direkte af § 86, stk. 1, hvorved det vil blive klarere, at bestemmelsen angår Skatteforvaltningens adgang til at kunne udstede et bødeforelæg. Ændringen skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 1, § 2, nr. 1, § 3, nr. 3, og § 4, nr. 1. Disse ændringer vil samlet medføre, at ordlyden af kompetencebestemmelserne i boafgiftslovens § 42, stk. 1, kildeskattelovens § 79, stk. 1, opkrævningslovens § 18, stk. 1, 1. pkt., skatteindberetningslovens § 61, stk. 1, og skattekontrollovens § 86, stk. 1, vil blive ensrettet. Herefter vil samtlige af de nævnte bestemmelser indeholde begrebet »bødeforelæg«, ligesom det vil fremgå, at sagen blive afsluttet med »en i bødeforelægget angivet bøde«.

Med den foreslåede ændring er det samtidig forudsat, at sanktionspraksis i straffesager om overtrædelse af skattekontrolloven, der kan medføre, at der

UDKAST

realiseres en unddragelse, ændres. Den forudsatte ændring af sanktionspraksis vil således omfatte overtrædelser, der sanktioneres i medfør af §§ 82 og 83.

For det første forudsættes det med den foreslåede ændring af skattekontrollovens § 86, stk. 1, at en bøde i tillæg til en fængselsstraf vil skulle fordobles, så bøden efter ændringen vil skulle udgøre et beløb, der svarer til det dobbelte af unddragelsens størrelse. I sager, hvor der er tale om forsøg, jf. straffelovens § 21, vil bøden skulle udgøre et beløb, der svarer til det undtagne beløb.

For det andet forudsættes det med den foreslåede ændring, at beløbsgrænsen for, hvornår der vil kunne idømmes straf i form af fængsel, hæves fra 250.000 kr., jf. beskrivelsen af praksis i pkt. 2.1.1.1 om gældende ret, til 500.000 kr.

Den forudsatte ændring vil medføre, at hvis en unddragelse ikke udgør 500.000 kr. eller derover, vil der i disse sager kunne straffes med bøde, og de vil dermed kunne afsluttes administrativt af Skatteforvaltningen med et bødeforelæg, hvis betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt. Hvis en unddragelse er 500.000 kr. eller derover, vil sagen skulle sendes til politiet med henblik på domstolsbehandling. En unddragelse på 500.000 kr. eller derover vil som efter gældende ret som udgangspunkt skulle henføres til straffelovens § 289 om overtrædelse af særligt grov karakter af bl.a. skattelovgivningen, hvor strafferammen er indtil 8 års fængsel.

Det er forudsat, at beløbsgrænsen på 500.000 kr. ikke vil finde anvendelse i gentagelsestilfælde.

I gentagelsestilfælde er det forudsat, at hvis den pågældende forsætligt unddrager skatter eller afgifter for mere end 250.000 kr., og den pågældende tidligere er blevet straffet for at unddrage skatter eller afgifter for mere end 250.000 kr., vil vedkommende kunne straffes med fængsel og en tillæggsbøde svarende til to gange det undtagne beløb. I denne situation vil den gentagne overtrædelse således have en gentagelsesvirkning, hvor beløbsgrænsen for fængselsstraf er lavere.

Gentagelsesvirkningen vil finde anvendelse, uanset hvilke skatter eller afgifter den tidligere straffesag angik. Hvis der er tale om overtrædelser af forskellige love, og de enkelte overtrædelser ikke udgør mere end 250.000 kr., men overtrædelserne samlet set udgør mere end 250.000 kr., vil beløbsgrænsen være overskredet.

UDKAST

Gentagelsesvirkningen vil ophøre, når der, førend den nye strafbare handling blev begået, er forløbet 10 år, efter at den tidligere straf er udstået, endeligt eftergivet eller bortfaldet. Er den tidligere straf en bødestraf, regnes den nævnte frist fra datoen for den endelige dom eller bødens vedtagelse. Med hensyn til betingede domme regnes fristen fra den endelige dom. Dette følger af straffelovens § 84, stk. 3.

For det tredje forudsættes det med den foreslåede ændring, at progressionsgrænsen på 60.000 kr., der efter gældende ret finder anvendelse ved beregning af normalbøder, ophæves. Dette vil medføre, at det fulde beløb af normalbøden vil skulle beregnes på samme måde. Der vil således ikke være forskel på beregningen af den del af bøden, der er over 60.000 kr., og den del af bøden, der ikke er over 60.000 kr. Normalbøden vil herefter udgøre en gang det unddragne beløb ved overtrædelser, der begås ved grov uagtsomhed, og to gange det unddragne beløb ved overtrædelser, der begås forsætligt.

Den særegne strafpraksis, der anvendes ved overtrædelser af skattekontrollovens § 83, stk. 1-3, jf. stk. 5, vil fortsat finde anvendelse. I denne situation vil bøden således fortsat skulle beregnes som 1/3 af det unddragne beløb.

For det fjerde forudsættes det med den foreslåede ændring, at praksis for, hvornår der rejses en bødesag i førstegangstilfælde i sager om unddragelse, og hvordan bøder udmåles i de mindste bødesager, ændres.

Efter den forudsatte praksis vil der skulle gælde en minimumsgrænse på 40.000 kr. i førstegangstilfælde. Der vil efter den forudsatte praksis således skulle være unddraget for mere end 40.000 kr., før der vil kunne rejses en bødesag. Den forudsatte minimumsgrænse vil skulle anvendes, uanset om unddragelsen er begået forsætligt eller groft uagtsomt.

I sager om unddragelse, hvor unddragelsen ikke overstiger 40.000 kr., men overstiger 20.000 kr., vil der kunne udstedes en bøde af ordensmæssig karakter, der forudsættes at skulle udgøre 5.000 kr., uanset om der er handlet forsætligt eller groft uagtsomt.

For det femte forudsættes det med den foreslåede ændring, at sanktionspraksis for sager om selvanmeldelse vil blive tilpasset de forudsatte ændringer, der følger ovenfor.

UDKAST

Efter den forudsatte praksis vil forsætlige unddragelser over 100.000 kr. og indtil 500.000 kr. skulle straffes med en bøde, der svarer til unddragelsens størrelse, når der er tale om en selvanmeldelsessag.

Derudover forudsættes det, at forsætlige unddragelser på 500.000 kr. eller derover vil blive straffet med fængsel og en tillæggsbøde svarende til unddragelsens størrelse, når der er tale om en selvanmeldelsessag. Det vil være op til domstolene at vurdere, hvorvidt fængselsstraffen skal gøres betinget.

Det forudsættes, at der fortsat ikke vil skulle gøres et strafansvar gældende i sager, hvor der sker selvanmeldelse, når der er handlet groft uagtsomt, uanset unddragelsens størrelse. Der vil ligeledes ikke skulle gøres et strafansvar gældende, hvis der er forsæt til unddragelse, og den samlede unddragelse ikke overstiger 100.000 kr.

Med hensyn til de forudsatte strafniveauer vil fastsættelsen af straffen fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Til § 6

Reglerne om straf for smugleri følger af toldlovens § 73, stk. 1-3.

Det følger af § 73, stk. 2, at hvis en handling efter stk. 1 er foretaget med forsæt for at undgå betaling af told eller afgifter, straffes den som smugleri med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289.

Det følger af § 73, stk. 1, at med bøde straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt 1) undlader for Skatteforvaltningen at angive varer, der indføres til eller udføres fra det danske toldområde eller fraføres eller tilføres en frihavn eller et toldoplæg i det danske toldområde, når en sådan angivelse er foreskrevet i denne lov, de i medfør af loven fastsatte forskrifter eller artikel 127, stk. 1, artikel 145, stk. 1, artikel 158, stk. 1, artikel 263, stk. 1, artikel 270, stk. 1, artikel 271, stk. 1, eller artikel 274, stk. 1, i EU-toldkodeksen, 2) fjerner varer, der er forseglet af toldmyndighederne eller efter disses bestemmelse, 3) bruger eller forbruger uberigtigede varer, jf. dog § 3 og § 46, 4) bruger eller forbruger varer, der er fritaget for told og afgifter efter § 58, 5)

UDKAST

sælger eller på anden måde overdrager varer, der er fritaget for told og afgifter efter § 58 og § 59 i strid med de for told- og afgiftsfriheden fastsatte betingelser, eller 6) tilbagefører fra et befordringsmiddel eller på anden måde tilbageholder varer, der er angivet til udførsel mod godtgørelse af eller fritagelse for told eller afgifter uden at angive dette for Skatteforvaltningen.

Det følger af toldlovens § 73, stk. 3, at på samme måde som anført i toldlovens § 73, stk. 2 straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt sælger eller på anden måde overdrager, køber eller på anden måde erhverver, modtager, transporterer eller opbevarer indsmuglede varer.

Det følger af toldlovens § 73, stk. 4, at overtrædelse af stk. 1-3 eller straffelovens § 289 medfører pligt til at betale de på varerne hvilende told- og afgiftsbeløb.

Det følger af den foreslåede ændring i § 73, *stk. 2*, at »handlingen foretaget« ændres til »overtrædelsen begået«

Med ændringen vil begrebet overtrædelse blive anvendt i både § 73, stk. 2 og 4, hvorved sprogbrugen ensrettes.

Med ændringen er det endvidere forudsat, at der i smuglerisager om overtrædelse af § 73, stk. 2 eller 3, der medfører fængselsstraf, tillige skal beregnes en tillægsbøde svarende til det dobbelte af det beløb, som den pågældende havde forsæt til at undgå at betale.

En sådan praksisændring og praksisændringen om tillægsbøder, der er forudsat med ændringerne, jf. lovforslagets § 1, nr. 1, § 2, nr. 1, § 3, nr. 3, § 4, nr. 1 og § 5, nr. 1, vil samlet set medføre, at der både i smuglerisager og i sager om skatte- og afgiftssvig beregnes en tillægsbøde, og at denne tillægsbøde beregnes efter samme princip.

Fastsættelsen af straffen vil fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Til § 7

Det foreslås i *stk. 1*, at loven skal træde i kraft den 1. januar 2024.

UDKAST

For så vidt angår ændringerne i § 1, nr. 1, § 2, nr. 1, § 3, nr. 3, § 4, nr. 1, og § 5, nr. 1, med hvilke der er forudsat en ændring af sanktionspraksis i skat-testraffesager, vil straffelovens § 3 finde anvendelse.

For så vidt angår den nye praksis om ændring af beløbsgrænsen for, hvornår der kan straffes med fængsel, den nye praksis om, hvornår der kan rejses en bødesag i førstegangstilfælde, og den nye praksis om ordensbøder i sager, hvor unddragelsen ikke overstiger 40.000 kr., jf. pkt. 2.1.3 i de almindelige bemærkninger, vil der være tale om en lempelse af sanktionspraksis. Denne nye praksis vil således både skulle anvendes på overtrædelser, der er begået før den 1. januar 2024, og overtrædelser, der begås den 1. januar 2024 eller senere.

For så vidt angår den nye praksis om forøgelse af tillægsbøder og normalbøder, jf. pkt. 2.1.3 i de almindelige bemærkninger, vil der være tale om en skærpelse af sanktionspraksis. Denne nye praksis vil således alene skulle anvendes på overtrædelser, der begås den 1. januar 2024 eller senere.

For så vidt angår ændringen i § 1, nr. 1, med hvilke der er forudsat en sanktionspraksis for overtrædelser af boafgiftsloven, vil den forudsatte praksis finde anvendelse for overtrædelser, der begås den 1. januar 2024 eller senere.

For så vidt angår ændringen i § 6, nr. 1, med hvilken der er forudsat indførelse af tillægsbøder i smuglerisager, vil straffelovens § 3 også finde anvendelse. Da der er tale om en strafskærpelse, vil tillægsbøder i smuglerisager alene skulle anvendes på overtrædelser, der begås den 1. januar 2024 eller senere.

Det foreslås i *stk. 2*, at § 3, nr. 1, finder anvendelse for skatter og afgifter m.v., der opstår fra og med den 1. januar 2024.

Det afhænger af lovgivningen for den pågældende skat eller afgift m.v., hvornår denne kan anses for at være »opstået«, dvs. stiftet. F.eks. opstår en pligt til at betale A-skat eller arbejdsmarkedsbidrag i forbindelse med løn-udbetalingen til de ansatte, jf. kildeskattelovens § 46, mens momspligten opstår på det tidspunkt, hvor leveringen af varen eller ydelsen finder sted, jf. momslovens § 23, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 3*, at § 3, nr. 2, finder også anvendelse for krav, der vedrører perioden før den 1. januar 2024.

UDKAST

Det betyder, at der i medfør af bestemmelsen i opkrævningslovens § 14 også vil kunne foretages arrest i indeståendet på en pengeinstitutkonto, til sikkerhed for virksomhedens betaling af krav efter § 5 og, for så vidt angår en personligt ejet virksomhed, indehaveren eller indehavernes personskatter og bidrag, der vedrører perioden før den 1. januar 2024. Det vil således med ændringen ikke have betydning, hvilken periode kravet vedrører.

Det foreslås i *stk. 4*, at § 3, nr. 4, finder anvendelse for urigtige oplysninger, der afgives fra og med den 1. januar 2024, og fakturaer eller anden dokumentation, der udstedes fra og med den 1. januar 2024.

Det betyder, at opkrævningslovens § 19 b, stk. 2, kun vil kunne anvendes af Skatteforvaltningen til at inddrage en virksomheds registrering i det omfang, at den urigtige oplysning, jf. opkrævningslovens § 19 b, stk. 2, nr. 1, er afgivet til Skatteforvaltningen den 1. januar 2024 eller senere, eller hvis fakturaen med et urigtigt indhold eller anden urigtig dokumentation, jf. opkrævningslovens § 19 b, stk. 2, nr. 2, er udstedt den 1. januar 2024 eller senere.

Loven gælder ikke for Færøerne eller Grønland, fordi de love, der foreslås ændret, ikke gælder for Færøerne eller Grønland og ikke indeholder en hjemmel til at sætte lovene i kraft for Færøerne eller Grønland.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

<i>Gældende formulering</i>	<i>Lovforslaget</i>
	§ 1 I boafgiftsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 11 af 6. januar 2023, foretages følgende ændring:
§ 42. Skønnes en overtrædelse ikke at ville medføre højere straf end bøde, kan told- og skatteforvaltningen tilkendegive den pågældende, at sagen kan afgøres uden retslig forfølgning, såfremt den pågældende erkender sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden for en nærmere angivet frist, der efter begæring kan forlænges, at betale en i tilkendegivelsen angivet bøde.	1. I § 42, <i>stk. 1</i> , indsættes efter »told- og skatteforvaltningen«: »i et bødeforelæg«, og »tilkendegivelsen« ændres til: »bødeforelægget«.
	§ 2 I kildeskatteloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 824 af 28. april 2021, som ændret senest ved § 2 lov nr. 331 af 28. marts 2023, foretages følgende ændring:
§ 79. Såfremt overtrædelsen ikke skønnes at ville medføre højere straf end bøde, kan told- og skatteforvaltningen, tilkendegive den pågældende, at sagen kan afgøres uden retslig forfølgning, såfremt han erkender sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden for en nærmere angivet frist, der ef-	1. I § 79, <i>stk. 1</i> , indsættes efter »told- og skatteforvaltningen«: »i et bødeforelæg«, og »tilkendegivelsen« ændres til: »bødeforelægget«.

UDKAST

<p>ter begæring kan forlænges, at betale en i tilkendegivelsen angivet bøde</p>	
	<p style="text-align: center;">§ 3</p> <p>I opkrævningsloven, jf. lovbe- kendtgørelse nr. 2711 af 20. decem- ber 2021, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 288 af 7. marts 2022 og § 2 i lov nr. 489 af 15. maj 2023 og se- nest ved § 11 i lov nr. [L 114], fo- retages følgende ændringer:</p>
	<p>1. Efter § 10 c indsættes:</p> <p>»§ 10 d. Den, der ved sin deltagelse i ledelsen af en virksomhed forsæt- ligt eller groft uagtsomt medvirker til eller bevirker, at virksomheden på baggrund af en faktura med et urigtigt indhold eller anden urigtig dokumentation for levering eller af- tagelse af varer eller ydelser har af- givet urigtige oplysninger ved angiv- else eller indberetning af beløb omfattet af § 2, stk. 1, 4. pkt., hæfter for de skatter og afgifter m.v., der ikke bliver angivet eller indberettet som følge af de urigtige oplysnin- ger. Hæftelsen er personlig, ube- grænset og solidarisk.«</p>
	<p>2. Efter § 13 indsættes:</p> <p>»§ 14. Personer, der af told- og skatteforvaltningen er bemyndiget til at udøve funktion som arrestfo- ged, kan i indeståendet på en pen- geinstitutkonto, der tilhører en virk- somhed, hvis drift efter et konkret skøn vurderes at indebære en nær- liggende risiko for tab for staten,</p>

	<p>foretage arrest til sikkerhed for virksomhedens betaling af krav efter § 5 og, for så vidt angår en personligt ejet virksomhed, indehaveren eller indehavernes personskatter og bidrag, der antages forsætligt eller groft uagtsomt ikke at ville blive afregnet til told- og skatteforvaltningen.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Reglerne i retsplejelovens § 627, § 628, stk. 1, § 630, stk. 1, § 632, stk. 1, § 634, § 635, stk. 1, § 637, § 638, stk. 2, og § 639 finder tilsvarende anvendelse ved arrest efter stk. 1.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Arrest efter stk. 1 fratager virksomheden rådigheden over det kontoindestående, der foretages arrest i.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Arrestfogeden underretter så vidt muligt virksomheden om en arrest, der er gennemført efter stk. 1. Underretningen skal indeholde oplysninger om de konkrete omstændigheder, der ligger til grund for arresten, sikkerheden, som virksomheden skal stille for at ophæve arresten, jf. retsplejelovens § 630, stk. 1, arrestens retsvirkninger, jf. stk. 3, og hvilken fogedret indsigelser mod arresten kan fremsættes til, jf. stk. 6, 1. pkt.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Arrest efter stk. 1 bortfalder, hvis told- og skatteforvaltningen undlader at anlægge sag vedrørende arresten og det krav, som arresten efter stk. 1 er foretaget til sikkerhed for, inden udløbet af de i retsplejelovens § 634 nævnte frister, eller hvis sagen afvises eller hæves.</p>
--	---

	<p><i>Stk. 6.</i> Indsigelser mod arrest efter stk. 1 kan af virksomheden indgives til fogedretten, der træffer afgørelse i sagen. En arrestfoged kan henskyde tvivlsspørgsmål til fogedrettens afgørelse, selv om der ikke fremsættes indsigelser. Afgørelse efter 1. og 2. pkt. træffes af den fogedret, som skulle have foretaget arresten, hvis denne ikke havde været foretaget af en arrestfoged i medfør af stk. 1.</p> <p><i>Stk. 7.</i> Fristen for virksomhedens fremsættelse af indsigelser, jf. stk. 6, 1. pkt., er 4 uger fra arrestens foretagelse. Indsigelser, der fremsættes efter fristens udløb, afvises af fogedretten. Fogedretten kan dog undtagelsesvis indtil 1 år efter arrestens foretagelse tillade, at en indsigelse behandles, medmindre der på dette tidspunkt er afsagt dom i sagen efter retsplejelovens § 634. Fogedrettens afgørelse om indsigelser kan kæres til landsretten efter reglerne i retsplejelovens kapitel 53. Kære har ikke opsættende virkning.</p> <p><i>Stk. 8.</i> Told- og skatteforvaltningen kan videregive nødvendige oplysninger om arrest efter stk. 1 til det relevante pengeinstitut. Oplysninger, der er videregivet til pengeinstituttet i medfør af 1. pkt., og som ledelsen eller ansatte i et pengeinstitut under udøvelsen af deres hverv er blevet bekendt med, er fortrolige og er omfattet af reglerne om tavshedspligt efter kapitel 9 i lov om finansiel virksomhed.«</p>
--	---

UDKAST

<p>§ 18. Skønnes en overtrædelse ikke at ville medføre højere straf end bøde, kan told- og skatteforvaltningen tilkendegive den pågældende, at sagen kan afgøres uden retslig forfølgning, såfremt den pågældende erkender sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden for en nærmere angivet frist, der efter ansøgning kan forlænges, at betale en bøde, der er angivet i tilkendegivelsen.</p>	<p>3. I § 18, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »told- og skatteforvaltningen«: »i et bødeforelæg«, og »bøde, der er angivet i tilkendegivelsen« ændres til: »i bødeforelægget angivet bøde«.</p>
<p>§ 19 b. ---</p>	<p>4. I § 19 b indsættes som <i>stk. 2</i>: <i>»Stk. 2.</i> Told- og skatteforvaltningen kan endvidere inddrage en virksomheds registrering for skatter og afgifter m.v., hvis virksomheden eller nogen på dennes vegne forsætlig eller groft uagtsomt</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) har afgivet urigtige oplysninger til brug for angivelse eller indberetning af beløb omfattet af § 2, stk. 1, 4. pkt., på baggrund af en faktura med et urigtigt indhold eller anden urigtig dokumentation for levering eller aftagelse af varer eller ydelser, eller 2) har udstedt en faktura med et urigtigt indhold eller anden urigtig dokumentation for levering eller aftagelse af varer eller ydelser, hvis dokumentationen er egnet til at blive anvendt som grundlag for opgørelsen af en virksomheds skatter eller afgifter m.v.«
	<p style="text-align: center;">§ 4</p> <p>I skatteindberetningsloven, jf. lov- bekendtgørelse nr. 1754 af 30. august 2021, som ændret ved § 2 i lov nr. 2612 af 28. december 2021, § 1</p>

UDKAST

	<p>i lov nr. 902 af 21. juni 2022, § 3 i lov nr. 331 af 28. marts 2023 og § 3 i lov nr. 489 af 15. maj 2023, foretages følgende ændring:</p>
<p>§ 61. I sager om overtrædelser, der ikke skønnes at ville medføre højere straf end bøde, kan told- og skatteforvaltningen i et bødeforelæg tilkendegive den sigtede, at sagen kan afgøres uden retssag, hvis den sigtede erklærer sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden en nærmere angiven frist, der efter begæring kan forlænges, at betale den bøde, der er angivet i bødeforelægget.</p>	<p>1. I § 61, stk. 1, ændres »at betale den bøde, der er angivet i bødeforelægget« til: »at betale en i bødeforelægget angivet bøde«.</p>
	<p>§ 5</p> <p>I skattekontrolloven, jf. lovbe- kendtgørelse nr. 283 af 2. marts 2022, som ændret ved § 3 i lov nr. 2612 af 28. december 2021, § 3 i lov nr. 902 af 21. juni 2022 og § 3 i lov nr. 905 af 21. juni 2022, foreta- ges følgende ændring:</p>
<p>§ 86. I sager om overtrædelse af be- stemmelserne i kapitel 9, der ikke skønnes at ville medføre højere straf end bøde, kan told- og skatte- forvaltningen i et bødeforelæg til- kendegive den sigtede, at sagen kan afgøres uden retssag, hvis sigtede erklærer sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden en nærmere angiven frist, der efter be- gæring kan forlænges, at betale den i bødeforelægget angivne bøde.</p>	<p>1. I § 86, stk. 1, ændres »den i bø- deforelægget angivne bøde« til: »en i bødeforelægget angivet bøde«.</p>
	<p>§ 6</p>

UDKAST

	I toldloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 29 af 4. januar 2022, foretages følgende ændring:
<p>§ 73. ---</p> <p><i>Stk. 2.</i> Er handlingen foretaget med forsæt for at undgå betaling af told eller afgifter, straffes den som smugleri med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289.</p>	<p>1. I § 73, <i>stk. 2</i>, ændres »handlingen foretaget« til: »overtrædelsen begået«.</p>